

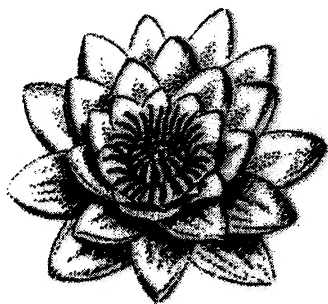
Luule Viilma

Lumina Sufletului

Învată să te ierți

LUMINA SUFLETULUI

Luule Viilma

- *Ați sperat vreodată să puteți scăpa de stresurile dumneavoastră și nu ați știut cum să procedați?*

- *V-ați dori să corectați relațiile din familie și cu alte persoane?*

- *V-ați îmbolnăvit? De unde a apărut boala? Cum să scăpați de ea? De câte ori nu ne-am pus cu toții aceste întrebări?*

Toate acestea se află în puterile dumneavoastră. Citiți cartea „**Lumina sufletului**” de **Luule Viilma**.

Prima carte în care sunt prezentate stresurile și bolile pe care acestea le provoacă.

Această carte a fost scrisă pentru ca oamenii să poată să-și îmbunătățească singuri propria sănătate. Maniera de prezentare a fost în mod deliberat simplificată pentru ca ajutorul să fie accesibil pentru fiecare.

Învățătura cu privire la iertare este simplă și accesibilă pentru aceia care sunt gata să-și recunoască propriile greșeli și inaplicabilă pentru acela care caută vinovați în afara propriei persoane.

LUMINA SUFLETULUI

Luule Viilma

Traducere de
Valentina Roșca

Editura Dharana
București
2007

Translation Copyright © 2006 Editura DHARANA

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii DHARANA. Reproducerea integrală sau parțială a textului sau a ilustrațiilor din această carte este posibilă numai cu acordul Editurii DHARANA.

Editura Dharana Bucuresti

Str. Sfanta Ecaterina nr.15, sect.4, O.P. 53

Tel: 021-337 24 24

e-mail: editura@gmail.com

Coperta colecției: Mihai Marinescu

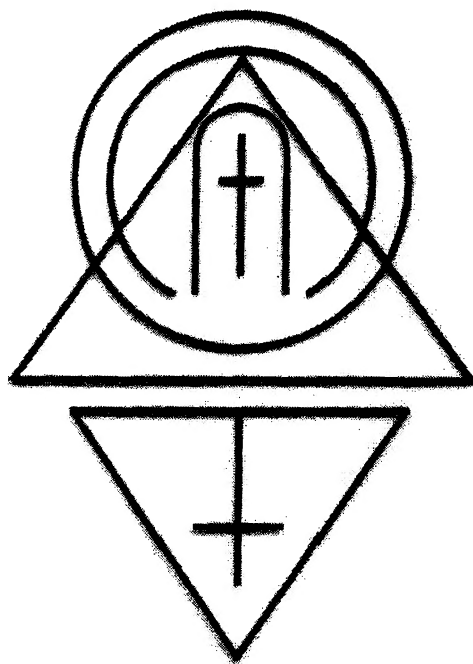
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VIIILMA, LUULE

Lumina sufletului / Luule Viilma ; trad.: Valentina Roșca, Gavrilă Henter. - București : Dharana, 2007
ISBN 978-973-8975-09-5

I. Roșca, Valentina (trad.)

II. Henter, Gavrilă (trad.)

Binecuvântarea și consacrarea voinței libere

Luule Viilma a sistematizat învățătura sa în
șapte volume.

Acesta este primul dintre ele.

În curând vom publica următoarele trei volume.

„Când iert,
pot să iubesc,
pot să devin fericit,
pot să fiu sănătos,
pot să am succes în toate”.

CAPITOLUL I

IUBIRE, IERTARE ȘI SĂNĂTATE

A devenit o tradiție să se vorbească despre sănătatea fizică și cea sufletească de parcă ar fi lucruri diferite. În asemenea circumstanțe, omul contemporan este atât de materialist, încât, pentru a-l învăța să-și refacă sănătatea, trebuie să începem cu ceea ce poate fi palpabil, material. Practica medicală impune o asemenea abordare. Cine a ales posibilitatea vindecării netradiționale trebuie să știe ce este sănătatea și să utilizeze aceste cunoștințe. Cine speră că se va vindeca printr-un gest al mâinii, se înșeală cumplit. Credulul va plăti cu propria sănătate. Dacă cineva vă ameliorează sănătatea prin punerea mâinilor sau prin transmiterea energiei, efectul este de scurtă durată, dispar doar consecințele. Așa vindecă și medicina tradițională.

Boala poate fi tratată doar prin eliminarea cauzei, care este în noi. Fiecare om intuiește cauza bolii sale în mod instinctiv, majoritatea, însă, n-o conștientizează. Cel mai bun vindecător este însuși omul. Sarcina medicului este să-l învețe, să-l îndrume, să-l ajute și să îi arate greșelile. Dacă omul nu se va ajuta el însuși, nici Dumnezeu nu-l va ajuta.

Omul este un *Spirit*, care prin *Suflet* dispune de *Corpul* său.

Corpul nostru este ca un copil ce tânjește în permanență să fie iubit, iar dacă vom avea grijă de el, se va bucura sincer și ne va răsplăti, imediat, cu dărnicie. Când omul se trezește dimineața și spune: Bună dimineața, ființa mea! Eu te iubesc! Astăzi vei avea o zi bună”, - ziua va fi cu adevărat mai bună, iar seara, dacă va spune: „Noapte bună, ființa mea! Eu te iubesc! Vei avea un somn liniștit” – somnul va fi cu adevărat mai liniștit.

Mă simt bine când luminează soarele, savurez o plăcere pasivă, dar dacă soarele luminează și eu spun: „*Ce fericire că soarele strălucește!*” – amplific pozitivul din mine. Când plouă și drumurile sunt pline de noroi, putem spune, și de această dată, ceva ce ne produce o bucurie. Chiar și în cea mai neplăcută situație există ceva pozitiv, chiar dacă este o lecție amară de viață. Cine știe, poate ne va fi de folos.

În sens cosmic, există legea cauzei și efectului. Ce semănăm, aceea culegem. Boala este un indicator al greșelilor noastre.

Cel căruia nu-i place când cineva îi arată greșelile și-l învață cum să le îndrepte, se autocondamnă la suferință. Sufletul și corpul omului își cunosc obligațiile, printre care și obligația de a avea sănătate. Faptul că, în negativismul nostru material, continuăm să alunecăm în abis acționează negativ asupra tuturor. Omul nu este singur. Omul bolnav radiază în jurul său negativitate contaminându-i negativ pe ceilalți.

În consecință, bolile familiei mele sunt provocate într-o oarecare măsură chiar de mine. Legea Iubirii spune că: faptele mele se întorc la mine îndoite. Așa cum necunoașterea legii nu ne scutește de pedeapsă, la fel și eu primesc o pedeapsă dublă pentru negativismul meu. Omul însuși a-

trage boala. Aceasta este doar efectul. Cauza a fost gândul sau fapta negativă.

Următoarea expunere se adresează acelor care doresc să se ajute singuri

Energia este esența a tot ce există în Univers.

Energie – Lumină – Iubire – Univers – Unitate – Dumnezeu

Diversele tipuri de energie asigură varietatea lumii. Energia sănătății asigură sănătatea. Așa cum Unitatea nu cunoaște starea de liniște, energia sănătății se află, de asemenea, într-o continuă mișcare. La fel cum curge sângele prin vasele sanguine, iar limfa – prin cele limfatice și energia se mișcă prin canale specifice. Circulația sângelui în corp poate fi întreținută cu ajutorul unei inimi artificiale, dar dacă se întrerupe circulația energiei, omul moare.

Canalele energetice sunt invizibile. În corpul uman există o mulțime de asemenea canale. Canalul energetic principal se află în coloana vertebrală. Tocmai de aceea, coloana este sprijinul corpului atât la propriu, cât și la figurat. În corpul uman se găsesc de asemenea centri energetici sau chakre, care reprezintă rezervele de energie, a căror încărcare normală este asigurată prin starea normală, adică sănătoasă, a coloanei vertebrale.

Restabilirea sănătății fizice trebuie să înceapă cu coloana vertebrală. Structura corpului uman este perfect rațională. Toate mijloacele auxiliare pentru restabilirea fizică ne sunt date din naștere – ochii, pentru a vedea greșelile, și mâinile, pentru a le corecta. Scheletul omului împreună cu mușchii, formează un sistem de comandă ușor de reglat, simplu și universal, cu condiția să-l păstrăm în regim de

activitate.

Priviți-vă în oglindă – cât este de deformat corpul dumneavoastră. Nu încercați să vă justificați de ce este așa. Dacă doriți să vă vindecați, trebuie să vă îndreptați coloana vertebrală. Dacă nu veți înțelege că și ținuta vă influențează sănătatea, n-are rost să vă străduiți, nu vă veți vindeca pe deplin.

Un corp moleșit = un suflet moleșit = o sănătate precară

Nu uitați! O vertebră nu suportă nici cea mai mică atingere de altă vertebră, și înainte de a începe să vă îndreptați coloana, trebuie să creați spațiu între vertebre. Începeți cu ridicarea vertebrelor, prin exerciții de întindere, fie stând în picioare, fie culcați pe podea, fie șezând. Cel mai bine este să stați pe un scaun tare. Puneți palmele pe partea superioară a coapselor sprijinindu-vă cu încheietura mâinii de abdomen. Concentrați-vă gândurile asupra coloanei vertebrale. Începeți ridicarea vertebrelor de la coccis. Ridicarea fizică însoțiți-o cu cea mentală. Imaginați-vă o pisică ce își ridică coada. Aplecați-vă de la mijloc și imaginați-vă că osul sacrum are o poziție aproape orizontală. Doar așa pot fi ridicate vertebrele lombare, dorsale și cervicale, fiindcă se reglează poziția lor înclinată spre spate, care amintește de așezarea țiglei, împreună cu aceasta dispărând și încordarea imensă a mușchilor spatelui. Dacă vă reprezentați mental fiecare vertebră în parte ridicându-se drept în sus, la locul său corect, și, sprijinindu-vă cu palmele de coapse, vă veți îndrepta spatele împingându-vă în sus, veți simți o ameliorare a sănătății foarte curând, adică vi se vor îndrepta umerii, mâinile vor atârna liber,

respirația va fi liberă, iar spatele va sta drept. Nu există mâini prea lungi, există un spate care a devenit prea scurt.

Iar acum, relaxați-vă umerii și întindeți gâtul în sus, mai mult din spate, așa încât să se încordeze toți mușchii părții superioare a corpului. Desfățați-vă prin întinderea coloanei vertebrale și bucurați-vă de aceasta.

După o asemenea întindere, dacă vă ridicați, simțiți altfel corpul dumneavoastră, simțiți cum coloana vertebrală aproape că nu are greutate și nu încordează corpul, ea s-a întins în sus, ceea ce înseamnă că ați atins postura ideală, în care principalul canal energetic este deschis. Aveți sentimentul prosperității și vă simțiți mai bine.

Cât de des este necesar să faceți un asemenea exercițiu? Cu cât mai des cu atât mai repede vă veți însănătoși. Unii pot să facă o dată pe zi exercițiul, alții de o sută de ori. Fiecare are un scop al său și posibilitatea de a alege.

Deseori, omul obișnuit nu poate înțelege de ce este pus să-și îndrepte spatele atunci când a venit să se trateze de un cu totul alt gen de boală. De boala de spate nu moare nimeni – este motivația cel mai des întâlnită. Extinderea coloanei este importantă, fiindcă fiecărei vertebre îi corespund unul sau mai multe organe, a căror sănătate se află în dependență directă de starea vertebrei respective. De exemplu, între omoplați se află vertebra toracică numărul 6 adică vertebra inimii, a cărei dislocare, mai cu seamă dacă vertebra a fost anterior traumatizată, poate provoca chiar și infarctul. Degradarea primei vertebre cervicale provoacă migrene, epilepsia etc. Cu cât a fost mai mult deteriorată vertebra, în decursul timpului, cu atât mai grav este afectat organul corespunzător. Numai în momentele critice apare senzația de durere. Odată cu depășirea situației critice apare sindromul bolii. Dacă extinderea coloanei

ar deveni un exercițiu de profilaxie, nu s-ar ajunge la situații critice.

În general, oamenii cu muncă de birou au coloana gârbovită și tocmai de aceea au nevoie să se extindă de 5-10 ori pe zi. În cazul în care ați ridicat o greutate mare sau ați căzut – trebuie să vă întindeți coloana imediat după aceasta. Antrenamentul sportiv trebuie să înceapă și să se încheie cu întinderea coloanei.

O problemă deosebită o constituie traumatismul oaselor.. Dacă în urmă cu 30-40 de ani puteai fi sigur că după o căzătură obișnuită copilul nu se schilodește, acum situația s-a schimbat radical. Din cauza lipsei de minerale, în special a lipsei de calciu, țesutul osos al copilului este atât de fragil, încât trebuie examinată prioritar starea coloanei vertebrale. Mult mai gravă este situația tineretului. Din cauza mâncărilor rafinate și a lipsei substanțelor minerale o lume întreagă devine tot mai firavă. Fiecare om, indiferent de vârstă, ar trebui să consume calciu natural – coajă de ou, dar în special copiii în creștere, femeile gravide, oamenii care au suferit de pe urma traumatismelor osoase și bătrânii, ale căror oase se înmoaie odată cu trecerea anilor. Persoanele care au făcut tratament hormonal, trebuie să utilizeze calciu, fiindcă preparatele hormonale înmoaie oasele.

Copiii care suferă de rahitism sunt îndopați cu vitamina D. E ca și cum în loc să-i dai de mâncare ovăz unui cal obosit, l-ai bate cu cravașa ca să-l faci să meargă mai departe E nevoie de calciu. Schimbul de calciu este reglat de glandele situate pe partea dorsală a glandei tiroide. Reglarea energetică se face prin vertebra a șaptea. Așadar, dacă doriți să aveți oase tari, întindeți-vă vertebrele cervicale. Să nu vă fie frică de ateroscleroză (calcifierea vaselor san-

guine).

Înainte de a consuma coaja de ou, fiartă, uscată și mărunțită la râșnița de cafea, spuneți-i în gând: „*Acum du-te și încearcă să întărești binișor oasele mele și pe drum să iei cu tine sărurile care s-au depus în locurile nedorite!*” Astfel, ne putem vindeca de ateroscleroză. Nu uitați că totul începe de la gând!

Doza de coajă de ou pentru adulți este de o linguriță rasă, o dată pe zi, timp de șase luni. Pentru bolnavi se recomandă un timp mai îndelungat. Acum au apărut în comerț tablete care conțin dolomit natural de o calitate destul de bună care, din acest punct de vedere, merită folosite. Dar valoarea energetică a acestora nu este comparabilă cu cea a cojii de ou. Poate să vi se pară ciudat, dar îndreptarea spatelui vă ajută și la schimbarea în bine a dispoziției sufletești precum și la dispariția senzației de oboseală. Căci și aceste stări constituie o manifestare a energiei negative.

Vi s-a întâmplat vreodată ca după ce v-ați așezat pe o canapea moale să vă simțiți cuprins de toropeală? V-ați întrebat de ce? Deoarece, în aceste condiții, principalul canal energetic se închide, iar corpul are nevoie de somn ca sursă de refacere a energiei. Același proces are loc și atunci când călătoriți, stând pe banchete sau fotolii moi și confortabile.

Aceasta este explicația simplă a tulburărilor provocate de piedicile apărute în calea fluxului energetic din corpul omenesc.

Învățați-i pe copii și pe tineri să-și îndrepte coloana vertebrală. Omul cu spatele drept nu îmbătrânește așa de repede. Nu așteptați până când patologia spatelui intră în stare critică. Începeți imediat!

De unde provine energia? După cum am menționat

mai sus: Unitate = Dumnezeu = Energie. Rezultă că energia vine la noi din Unitate, de la Dumnezeu. Ea ne este dată încă de la naștere. Organismul nostru atinge cea mai înaltă receptivitate energetică în timpul somnului, deoarece atunci sufletul nostru este curat. De noi înșine depinde felul în care folosim această energie, dacă o înmulțim sau o distrugem.

Gândiți-vă la viața dumneavoastră. Câte evenimente vă încălzesc sufletul și câte dintre ele vă împovărează! Iar acum, imaginați-vă că niște fire invizibile vă leagă de fiecare eveniment. Este vorba de legăturile energetice. Câte dintre aceste evenimente sunt pozitive și câte negative? Unele vă dau putere, altele vă lipsesc de ea. Acestea din urmă se numesc tensiune sau stres. Este îndeobște cunoscut că există boli cauzate de stresuri, dar vă vine oare să credeți că toate bolile sunt provocate de stres?

Un exemplu simplu: cândva, în copilărie, cineva v-a adresat niște cuvinte care v-au făcut rău. În prezent, de fiecare dată când veniți în contact cu aceste cuvinte (fie că vă sunt adresate de cineva, fie că dumneavoastră înșivă le roștiți, fie că în prezența dumneavoastră i se vorbește cuiva în astfel de termeni, fie că le auziți rostite de un personaj dintr-un film, etc) aceste cuvinte redevin problema dumneavoastră, fiindcă se reactivează legătura negativă. Sau, altfel spus – cu fiecare nouă ocazie, în paharul răbdării dumneavoastră se adaugă o nouă picătură....

Cu cât este mai negativ sentimentul, cu atât mai mare este picătura. Iar atunci când paharul s-a umplut și conținutul acestuia începe să dea pe dinafară, se instaurează boala. Cu cât revărsarea peste margini este mai abundentă, cu atât mai gravă este boala.

Iată de ce un singur cuvânt poate declanșa infarctul.

Ca orice altă boală infarctul corespunde traversării momentului critic, și survine în urma picăturii care a umplut paharul. În acest caz, avem de-a face cu materializarea energiei negative. În astfel de situații, de obicei se trag concluzii „justifiare” (din cauza cui s-a declanșat infarctul?), urmate de condamnarea de către cei din jur a „*vinovatului*”. Cu alte cuvinte, la această negativitate (infarct) se adaugă o sumedenie de alte negativități (ură, sete de răzbunare). În astfel de circumstanțe negative, se mai poate oare însănătoși bolnavul de pe urma infarctului? Cu siguranță că nu!

Un alt exemplu. Patru inși așteaptă pe cineva. Pe neașteptate, primul spune: „*Fraierule*”. Ceilalți trei aud. Al doilea începe să-și înghită lacrimile, crezând că cele spuse se referă la el. Al treilea gândește: „*De ce a spus așa ceva? Ce rău i-am făcut eu lui? ...*” Încordarea crește, în timp ce al patrulea începe să râdă, pentru că el nu se simte vizat. În realitate acest cuvânt a ieșit din gura primului în mod involuntar, în momentul în care și-a adus aminte de ceva.

Iată ce s-a întâmplat: două persoane și-au creat, fără motiv, o legătură negativă în raport cu cuvântul auzit, și astfel a început să funcționeze lanțul stresului. Singurul care a reacționat pozitiv în această situație, a fost cel de-al patrulea, întrucât nu și-a creat nici un stres.

Noi înșine atragem răul. Dacă ne este frică să nu ne îmbolnăvim, ne vom îmbolnăvi. Dacă ne e frică de tâlhari, atunci aceștia ne vor ataca. Dacă ne e frică să nu fim înșelați, atunci îi atragem pe înșelători. Dacă ne cuprinde ura, invidia, sentimentul de culpabilitate, dezamăgirea, mila atunci atragem către noi ura, invidia, sentimentul de culpabilitate, dezamăgirea și mila. Prin urmare: **dacă omul este bolnav, înseamnă că el a acumulat în sine răul pe care**

răul se răsfrânge și el îndoit asupra mea. Dacă facem un rău și, căzând, ne fracturăm o mână sau un picior, înseamnă că am primit o mică pedeapsă pentru o greșală comisă anterior. Suntem norocoși dacă pedeapsa urmează imediat. Pentru un păcat mai mare, în numeroase cazuri, pedeapsa urmează mult mai târziu, uneori într-o viață viitoare. Cine se plânge de destinul său trebuie să conștientizeze faptul că acesta reprezintă răscumpărarea păcatelor săvârșite în această viață sau în viețile anterioare. Dacă omul, din nechibzuință, a săvârșit o faptă rea, el se alege cu o anumită pedeapsă, dar dacă face răul conștient și cu premeditare, atunci el se alege cu o pedeapsă mare. Astăzi, sunt foarte răspândite blestemele, înjurăturile, bucuria față de nenorocirea altcuiva, crimele. Pedeapsa își așteaptă clipa.

Repet încă o dată: avem de-a face cu o relație de la cauză la efect. Nu vă supărați pe cei care fac răul, deoarece prin această supărare vă faceți rău vouă înșivă. Mai devreme sau mai târziu cei care fac răul vor fi pedepsiți. Dacă ne cerem iertare pentru greșelile din viața anterioară și ne iertăm pe noi înșine pentru faptul că n-am făcut aceasta până acum, ne putem elibera de ele. Trebuie să ne abținem să săvârșim fapte rele. Dacă ai săvârșit fără să vrei o faptă rea sau dacă doar te-ai gândit la ceva rău trebuie să-ți ceri iertare imediat. Nu amâna corectarea greșelilor și nici nu aștepta ajutorul cuiva pentru a le corecta. Să nu amânăm pentru mâine ceea ce putem face azi.

Gândul este acțiune

Iertarea în gând are aceeași putere de acțiune ca cea exprimată prin cuvânt. Gândul îmi creează posibilitatea de a-i ierta pe toți, indiferent de timp și distanță. Ziua de ieri

este la fel de aproape de iertare ca și copilăria sau viața anterioară. Numai dacă iert din tot sufletul mă pot elibera în întregime din legătura mea cu răul. Dacă nu reușește de prima dată, încercarea de a ierta trebuie repetată până când voi simți că problema respectivă nu mai există pentru mine.

Probabil că deja ați înțeles din cele prezentate mai sus în ce anume constă necesitatea iertării. Trebuie să iertați, pentru că neiertarea vă face rău dumneavoastră. Iar cel despre care credeți că a greșit, s-ar putea să nu fi făcut nimic rău, iar răul pe care i-l atribuiți respectivei persoane este posibil să existe numai în optica dumneavoastră.

Știți care este cel mai mare păcat din lume? Faptul că omul nu știe să ierte!

Iertarea nu trebuie percepută simplist. Dacă ne simțim rău, trebuie să ne întrebăm: „De ce îmi este rău? Ce anume îmi provoacă răul?”

Exemple

1. *Oamenii se ceartă, iar aceasta îmi trezește sentimente negative:*

- Eu vă iert pentru că certându-vă, îmi faceți rău.

- Eu mă iert pentru că am preluat această încărcătură negativă.

2. *Cineva s-a îmbolnăvit, sunt îngrijorat, mi-e frică:*

- Eu îl iert pe bolnav, fiindcă mi-a provocat durere prin boala sa.

- Eu mă iert, fiindcă am acceptat această durere

S-ar părea că omul se simte obligat să se frământa neconținut. Cine nu se frământă pentru celălalt, parcă ar fi întrutotul lipsit de omenie.

Neliniștea este o stare negativă. Rezultă că trebuie să ne eliberăm de neliniște și de răul pe care acest sentiment ni-l provoacă. În cazul tratării copiilor bolnavi, iertarea este ideală. Iertarea eliberează legătura negativă dintre părinți și copil care îi istovește și pe unul și pe celălalt. Pneumonia se vindecă fără medicamente în 3-4 zile.

3. Cineva apropiat a murit:

- Îl iert pe cel care a murit, fiindcă prin moartea sa mi-a pricinuit durere.

- Eu mă iert, fiindcă am acceptat această durere.

De obicei, chiar dacă ne corectăm greșeala, nu eliberăm totuși sufletul celui decedat. Foarte des cei care îl jlesc pe defunct se îmbolnăvesc întrucât, vărsând lacrimi, îi fac rău spiritului decedatului. Spiritul vrea și trebuie să fie liber. Omul care a murit este liber. Moartea este o eliberare. Toți care au trecut printr-o moarte clinică pot confirma acest lucru.

4. Cineva mi-a făcut un bine, dar mie nu-mi convine. Eu nu am nevoie acum de binele lui. Pentru ispășirea karmei mele e nevoie tocmai de această perioadă rea pe care o traversez. A face totul pentru altcineva, înseamnă să-i faci rău. Nu este voie să-l lipsești pe celălalt de experiența vieții:

- Eu te iert pentru că prin fapta ta bună mi-ai făcut un rău.

- Eu mă iert, fiindcă am preluat acest rău asupra mea.

De cele mai multe ori, asemenea situații apar în relația dintre părinți și copii. Omul îl iubește pe copilul său cel mai mult. Și cea mai mare durere i-o provoacă copilului chiar mama sa. De ce?

Copilul o cunoaște pe mama sa mai bine decât se cunoaște ea însăși. În decurs de 9 luni prenatale, el o observă

în permanență. Fiind un suflet curat, copilul înțelege foarte multe. În decursul ultimelor generații, majoritatea mameilor nu au reușit să comunice cu copilul lor conceput dar încă nenăscut precum cu o ființă vie. După ce se naște, copilul începe să audă ce vorbește mama și să vadă ceea ce face ea. Acest impact comunicativ duce la disocierea sufletului copilului, la nașterea legăturilor negative și apoi la acumularea energiilor negative. Totuși, nu avem nici un drept să ne învinuim mama, întrucât noi înșine ne-am ales-o ca mamă atunci când, aflându-ne în lumea spiritelor, am simțit nevoia venirii pe Pământ pentru răscumpărarea karmei noastre (datoria destinului). Numai această mamă îmi corespunde. Nu pot să-mi răscumpăr din greșeli decât trecând prin aceste greutăți pe care le depășesc, fiind copilul acestei mame.

În același fel se prezintă situația cu tații.

Iertați-vă mamele și tații până la cel mai mărunț amănunt, chiar dacă aceștia au plecat într-o altă lume. Voi sunteți demni de ei. Aceasta este și karma voastră, nu numai a lor.

Dacă cineva nu a înțeles bine această explicație, vă propun o alta:

Sufletul se încarnează pe pământ pentru a-și ispăși păcatele. Răul pe care îl săvârșim în prezent, îl vom răscumpăra în viitor, încarnându-ne de fiecare dată într-un corp nou, care se va uza și apoi se va întoarce în țărână. Noi suntem uniți de evenimentele vieților anterioare prin legături energetice care pot fi eliberate cu ajutorul iertării.

Astăzi, majoritatea copiilor sunt stresați din naștere. În perioada intra-uterină, fătul este un suflet curat. În fața lui, adultul ar trebui să fie pătruns de un respect sfânt, să-l ocrotească și să-l iubească. Dar ce se întâmplă în realitate?

În timpul sarcinii, mama se ocupă de tot ceea ce vrea, mai puțin însă de ființa divină, plătând și înțeleaptă care așteaptă să se nască. Ba mai mult, deseori se întreabă dacă să nască sau să facă chiuretaj. Închipuiți-vă ce dezamăgire ați simți dacă ați ști că mama dumneavoastră vă urzește pieirea. Ei bine, aflați că fătul *știe* acest lucru.

În sfârșit a sosit și momentul nașterii. Mama geme din cauza durerilor **sale**, moașa se agită din cauza muncii **sale**, medicul e preocupat numai de rezolvarea problemelor **sale**. Copilul, însă, simte și imploră: „*Iubiți-mă, vă rog, întrucât numai atunci îmi este bine. Fără iubire, nu pot rezista, pentru că eu nu sunt puternic ca voi*”.

Încă de pe acum încep să apară germenii stresului. Dacă, în timpul sarcinii, mama ar vorbi cu copilul măcar un minut pe zi, el nu se va simți singur și abandonat. Când este iubit, îngrijit și sprijinit, copilul nu mai este înspăimântat și nu mai protestează. De fapt, el este o ființă spirituală superioară, căreia îi lipsește doar experiența vieții sociale, adică exact ceea ce diminuează valoarea spirituală a adultului.

Așadar, totul începe de la mamă! Și de la tată! Cereți-i iertare copilului dumneavoastră pentru că nu ați reușit să-l ocrotiți și să-l iubiți conform nevoilor și așteptărilor sale. Totodată, iertați-vă și pe dumneavoastră pentru această insuficiență afectivă.

Copile, iartă-ți părinții pentru aceste neajunsuri.

Ceea ce se întâmplă cu copilul necesită explicații amănunțite. Puritatea copiilor îi împiedică să absoarbă răul din lume. Din păcate, răul li se transmite însă prin părinți. De obicei părinții învinuiesc societatea, școala etc. pretinzând că acolo se află cauza pentru care copilul lor este dezechilibrat, plângăreț, predispus la depresie. În toate acestea

există un dram de adevăr, dar traumatizarea sufletească a copilului începe din familie. Dacă într-o seară, mama se întoarce obosită de la muncă, într-o dispoziție sufletească deplorabilă și la cea mai mică nemulțumire își descarcă nervii pe copilul ei, această descărcare îi provoacă micuțului o suferință sufletească în comparație cu care durerea fizică este o nimica toată.

Câți dintre părinți realizează că, într-o astfel de situație, vinovat nu este copilul, ci părintele, care a venit acasă iritat? Copilul însă înțelege, mai mult decât ne închipuim noi. Cerându-i iertare copilului nostru, răspundem cu sinceritate nevoii sale de adevăr.

Copilul are nevoie atât de mamă cât și de tată. El îi iubește pe amândoi. Dacă unul dintre ei este alcoolic, în familie apar conflictele și se creează o situație în care părintele „bun” începe să-l denigreze în fața copilului pe cel „rău”, iar aceasta se face „cu scop educativ”. Părintele „rău” devine foarte rău. Părintele foarte rău începe să-și urască propriul copil. În copil se sădește frica. Magia fricii este imensă. Nu uitați niciodată că la fiecare îmbolnăvire a copilului există o situație de stres, chiar și în cazul unor îmbolnăviri de grup sau virale. Virusul îl atacă numai pe cel al cărui corp este slăbit datorită stresului. Bolile cronice se întâlnesc la copiii care trăiesc în permanență în stres (de cele mai multe ori este vorba de sindromul fricii de părinți). De exemplu, urinarea în pat noaptea, căderea părului, amigdalita etc.

Nu spuneți: mi-am petrecut copilăria în condiții mai stresante decât copilul meu. Copilul este și nu este **al dumneavoastră!** Cerințele lui se deosebesc de ale dumneavoastră, experiența vieții sale este alta. La creșterea fondului negativ al omenirii contribuie negativismul fiecăruia

dintre noi iar copilul nostru ***nu este în stare să reziste***.

Simțind că această situație trebuie corectată, începeți cu dumneavoastră. Dacă soțul vă este alcoolic, trebuie să știți că alcoolismul apare din lipsă de iubire și din diverse complexe, în special complexul inferiorității. Începeți cu iertarea și cereți-i iertare copilului dumneavoastră că i-ați vorbit urât despre mamă sau despre tată. Este ușor să condamni, este greu să înțelegi. Dacă veți înțelege acest lucru, conflictele dumneavoastră vor începe să dispară ca prin miracol.

Nu trebuie să condamnați, ci doar să iertați.

Trebuie să iertăm și evenimentele: traumele, accidente, căderile, operațiile etc.

Trebuie să iertăm și emoțiile: durerile, frica, decepțiile, sentimentul vinovăției, sentimentul pericolului, presimțirea răului.

Trebuie să iertăm și cea mai urâtă trăsătură de caracter. Chiar și cea mai mică porțiune bolnavă dintr-o vertebră se va vindeca mai ușor și mai repede, dacă îi vom cere iertare că i-am pricinuit dureri prin căderi sau prin munca grea. Mă iert și pe mine pentru cele întâmplate. Astfel, se întrerupe legătura negativă care ne deformează coloana și vertebra se va așeza la locul său, cu plăcere. Îi oferim libertatea. Având conștiință, ca oricare organ sau celulă a corpului, vertebra se așează la locul corect. Trebuie să ne cerem iertare de la fiecare vertebră, separat. Dacă știm că ne este afectată o vertebră anume, trebuie să vorbim cu ea. Ea ne ascultă.

Nici un om nu seamănă cu celălalt. Fiecare organ din corp ascunde un stres specific persoanei respective. Putem să scăpăm de orice stres întrebându-ne: „*Ce mă deranjează?*” și să iertăm ceea ce ne deranjează. Să întrebăm din nou.

Și tot așa până simți că încep să dispară problemele. Azi este puțin probabil că cineva poate să afirme că nu este stresat.

Întrebare: *Ce trebuie făcut în vederea evitării stresului?*

Răspuns: să iertăm anticipat!

De exemplu: Eu trebuie să mă duc într-o societate neplăcută. Atunci spun: „*Vă iert anticipat fiindcă îmi doriți răul, și mă iert că în sufletul meu mai există loc pentru acest rău. Eu vă iubesc, dar mă iubesc și pe mine.*”

Important este să faci acest lucru din tot sufletul. În mod similar se pot încheia și înțelegeri de afaceri mari. Iertând anticipat, se pot evita neplăcerile.

Întrebare: Cum să procedez dacă până în prezent eu îl consider pe celălalt atât de vinovat, încât nu am putere să-l iert?

Răspuns: Începeți prin a vă cere iertare pentru că ați cultivat răul din dumneavoastră crezând că alții sunt de vină, iar prin aceasta i-ați provocat rău corpului dumneavoastră. Iertați-vă pentru că așa s-a întâmplat.

Acest lucru ușurează sufletul și veți putea să iertați în continuare.

Iertând, ne deschidem pentru bine, credem în existența binelui, iar îngerului păzitor îi oferim posibilitatea să ne ajute.

Ați înțeles oare de ce, în repetate rânduri, ați fost învățat să spuneți: „*Te iubesc*”?

Iubirea este sentimentul cel mai înălțător, ea ne umple de tot ce este mai bun.. Iubind boala, adică negativul, noi introducem în ea iubirea, adică pozitivul. Cu cât mai multă iubire vom introduce în boală, cu atât mai repede ne vom

vindeca. Încercați. Spuneți-i locului bolnav: „*Te iubesc*”. Socotiți de câte cuvinte „iubesc” are nevoie locul bolnav și veți înțelege câtă iubire îi datorați.

De acum încolo să nu mai repetați greșelile comise. Iubiți-vă corpul și veți avea mai mult pozitiv în dumneavoastră. Având o influență binefăcătoare asupra a tot ceea ce vă înconjoară, puteți să faceți bine întregului Pământ chiar dacă aveți o contribuție minoră. Dacă doriți să fiți cuprinși de iubire atunci spuneți din tot sufletul tuturor celor pe care îi întâlniți, chiar și celui mai disprețuit: „*Te iubesc*”. Tot ce faceți, vi se va întoarce îndoit. Sufletul și corpul dumneavoastră se vor umple de iubire.

Cele de mai sus au fost prezentate pentru a demonstra afirmația: omul e sănătos atât cât dorește el. Utilizând aceste recomandări, demonstrați-vă dumneavoastră înșivă că doriți să fiți sănătos și veți avea sănătate. Niciodată nu este târziu să începeți.

Vă doresc

PUTERE!

LUMINĂ!

și IUBIRE!

Dr. Luule Viilma

Lumina sufletului

CAPITOLUL II

ADEVĂRUL LUMINII ȘI FILOSOFIA CORPULUI UMAN

Trăirile noastre trebuie
să le șlefuiim așa
cum se șlefuieste diamantul –
în praful său propriu.

Tu singur ești șlefuitorul
pietrelor prețioase
și a faptelor de aur – meșterul
propriului inel al vieții.

Bo In Ra

Iubirea este creatoarea vieții

Nimeni nu poate spune cu exactitate ce este iubirea, dar fiecare știe. Mulți maeștri ai cuvântului au dat definiții frumoase, nici una însă, nu este exactă, nu poate să cuprindă tot.

Această noțiune provoacă cele mai diverse emoții, de la bucurie la lacrimi, fiindcă toți simt că fără iubire nu există viață. De aceea, omul năzuiește spre iubire.

Sufletul uman în esența sa este o creație a Iubirii Superioare, adică a lui Dumnezeu și de aceea sufletul recunoaște iubirea chiar atunci când el nu a fost iubit de nici un om întrupat.

Iubirea, care există în infinit este asemeni luminii Soarelui, fără de care nu ar fi fost posibilă viața. Așa cum unii nu suportă lumina soarelui, alții, în mod conștient, nu doresc să primească iubirea lui Dumnezeu, deși ei există numai datorită Lui. Ei nu s-au recunoscut pe ei înșiși până la capăt întrucât fie că L-au uitat pe Dumnezeu, fie s-au dezis de El. Întregul negativism din om decurge din lipsa de iubire, această lipsă ducând la boală.

Materialismul a încătușat sentimentele, dar a dat o lecție de viață omenirii. Această clipă de întuneric spiritual este necesară pentru ca omul să știe să prețuiască **ADEVĂRUL LUMINII**, pentru ca omenirea să poată și să vrea să se elibereze spiritual.

Însușiți-vă această învățătură și utilizați-o spre binele dumneavoastră. Treceți-o prin suflet și gândul se va întări în credință și veți ști cum s-o aplicați.

Învățătura crește odată cu dumneavoastră, iar dumneavoastră veți crește împreună cu fiecare lectură a acestei cărți.

DUMNEZEU – IUBIRE

CREDINȚA ÎN BINE – CREDINȚĂ ÎN DUMNEZEU

Ce este sănătatea?

Dumneavoastră sunteți bolnav iar eu sunt doctor. Hai-deți să vorbim despre sănătate, despre păstrarea sănătății, și vindecarea bolilor.

Știți, oare, ce înseamnă sănătatea? Mi se pare că nu. De ce spun asta? Dacă ați fi știut, nu v-ați fi îmbolnăvit. Am fost și eu bolnavă foarte grav, timp îndelungat. Deseori am fost între viață și moarte.

Medicul nu poate să dea sănătate, poate doar să amelioreze suferințele pentru o perioadă de timp dar sănătatea revine atunci când veți înțelege cauza bolii dumneavoastră. Eliminați cauza, începeți să trăiți corect, și vă veți însănătoși. Niciodată nu e târziu să-ți îndrepti greșelile.

În primul rând noi trebuie să vorbim în așa fel, încât să ne înțelegem unii pe alții. Dar nu este suficientă acceptarea dumneavoastră, dând afirmativ din cap. De aceea, trebuie să cunoaștem noțiunile de bază ale științelor spirituale și legile divine ale naturii.

Vi se pare oare că pentru aceasta sunt necesare eforturi prea mari? Sperați să vi se ia boala cu mâna? Vi se pare mai convingătoare mișcarea mâinilor decât puterea cuvântului? Nu credeți că e unul și același lucru?

Ce e adevărat e adevărat. Nici Dumnezeu nu ajută dacă dumneavoastră ca om nu vreți să vă ajutați singur.

Deci, străduiți-vă, întrucât altfel nu se poate. Nevoia nu vă obligă să o faceți?

Într-adevăr, vă obligă.

Pe scurt, despre legile divine ale naturii

Deseori omul contemporan este iritat de cuvântul Dumnezeu, întrucât fie nu a încercat să pătrundă în profunzime, în esența sa sacră, fie că aceasta l-a făcut nestatornic. Dreptul ignorantului este de a nega adevărul.

Acum se poate spune: „*Acesta este Dumnezeul tău, iar acesta este Dumnezeul meu.*” Și toți au dreptate. Să nu impui altora noțiunea ta despre Dumnezeu pentru că prin aceasta îi îngrădești.

Dumnezeu este o structură unitară și infinită și este Unul pentru toți.. Este diferită CUNOAȘTEREA LUI, fiecare dintre noi ajungând la El pe calea proprie. Noi spunem că *Dumnezeul meu începe de la mine*, fiindcă interacțiunea mea cu Dumnezeu începe de la mine. Schimbul de idei despre Dumnezeu este asemenea unei lecții care oferă înțelepciune. Este greșită părerea că nu trebuie să ne exprimăm sentimentele în fața altora. Aceasta înseamnă că cel căruia îi este frică vrea să-și ascundă, inconștient, păcatele karmice din viețile anterioare.

Dumnezeu este Unitate

Tot ce există este Dumnezeu. Prin urmare, nu există nimic în afară de Dumnezeu și Dumnezeu nu este o forță oarecare ce se află dincolo de noi și ne dirijează viața. Întreaga viață este unică și indivizibilă.

În Biblie se spune: omul este creația lui Dumnezeu, creat după chipul și asemănarea Lui. Ce înseamnă aceasta? Dacă vom micșora în gând Unitatea sau pe Dumnezeu, vom obține omul. Dacă vom mări la infinit ființa umană, îl

vom obține pe Dumnezeu. Această explicație trebuie înțeleasă metaforic.

Dumnezeu este marea, omul este o picătură în mare. Nu se poate să ne separăm de Dumnezeu. Dacă ne simțim izolați, înseamnă că, prin gândurile noastre, am renunțat la El și nu că Dumnezeu a renunțat la noi. Fiecare om este unic, iar dacă recunoaștem în noi principiul divin, se va schimba și starea noastră fizică.

Natura – trinitatea lui Dumnezeu

Spiritul, sufletul și trupul sunt indivizibile.

Spiritul constituie forța motrice creatoare și conștientă. Dorind binele, noi ne mișcăm rapid înainte. Dacă suntem nemulțumiți sau fără bunăvoință, atunci fie stăm pe loc fie ne învârtim în cerc încercând să găsim drumul corect. În viață nu există mișcare înapoi. Spiritul înseamnă idee, el este asemenea seminței pe care o sădim în pământ. Dacă o sădim cu iubire, va crește o plantă puternică. Dacă *sufletul* este pozitiv - te împinge din spate, te obligă să mergi înainte.

Sufletul este cunoaștere. El lucrează cu *spiritul* sau ideea cum ar lucra cu o sămânță. *Sufletul* este asemenea pământului în care crește planta.

Trupul este tocmai această plantă.

Spiritul și *sufletul* constituie nivelul sentimentelor. Trupul constituie nivelul fizic.

Atât timp cât noi suntem oameni, avem trup, sentimente și gânduri. Dacă planta crește puternică, va da roadă bună. O plantă crește puternică, dacă cel care o cultivă are gânduri bune. Gândurile sunt date pentru a corecta sentimentele în concordanță cu timpul în care trăim. Rațiunea este expresia nivelului fizic care adaptează viața noastră

conform necesităților. O plantă ce crește în Estonia se deosebește radical de una din America Latină, deși semințele au aceeași origine.

Legea karmei

Fiecare om are posibilitatea de a alege. Omul suferă în măsura în care a neglijat contactul cu armonia lumii. Chiar și atunci când dorește răul, omul este consfințit în Dumnezeu) în toate dorințele lui. El trebuie însă să știe că după cauză urmează efectul așa cum după crimă urmează pedeapsa. Pedepsele pot fi comparate cu niște paragrafe din legile pământești în sensul că pedeapsa este cu atât mai durată cu cât mai gravă este crima.

Legea învățării

Noi venim în lumea fizică pentru a învăța înțelepciunea pământească. Pe pământ, totul este instruire și poți să înveți cu totul diferit.

Conștiința Corpului este o parte din conștiința Spiritului. Întreaga experiență a vieții fizice este cuprinsă în Suflet din eternitate în eternitate. Cu cât învățăm mai mult în decursul vieții, cu atât mai înalte sunt și cerințele care i se pun omului în față. Geniile au un spirit extrem de evoluat. Ele au devenit înțelepte încă în viețile anterioare iar în viața actuală au pus carul vieții pe drumul care are obstacole și mai mari. Cel care folosește corect predestinarea vieții sale este un Spirit evoluat.

Viața este dezvoltarea Spiritului. Cel care este mândru de puterea lui fizică și nu dorește să-și dezvolte spiritul, încalcă legile naturii. Cine dorește să-și subordoneze oamenii pentru a-și demonstra puterea, o poate face doar din punct de vedere fizic. El nu poate să supună spiritul, dacă

acesta nu vrea să se lase supus. Omul, prin acțiunile sale violente își distruge propriul trup. Trupul se supune spiritului său iar de acesta omul nu se desparte până la moartea corpului. Legătura energetică dintre ele însă se păstrează pe vecie.

Legea polarității

Universul are o esență bipolară și lumea este construită după principiul polarității. Indiferent de forma de expresie, întregul este unitatea a două contrarii sau, altfel spus, orice lucru este alcătuit din pozitiv și negativ, bine și rău, cald și rece, alb și negru etc. Iar tuturor formelor vizibile le corespunde contrariul invizibil.

Legea atracției

Similarul atrage către el similarul. Bunătatea atrage bunătatea, răul atrage răul. La prima vedere, partea atrasă poate fi invizibilă. Cu cât mai mult se învecinează un rău cu alt rău, cu atât mai mult învață unul de la altul și, fie că ambele părți devin mai bune – adică și-au învățat lecția, fie că devin mai rele – nu au putut să înțeleagă lecția.

Legea iertării

Există numai eternul Acum! Timpul este o noțiune relativă: ceea ce fac acum va rămâne pe vecie și va influența viitorul. Tot ce am făcut în trecut influențează prezentul și viitorul. Rezultă că nimic nu dispare, dacă nu dorim să ne corectăm propriile greșeli.

Dumnezeu nu știe ce înseamnă „nu pot”. Înțelepciunea divină sau legile au fost întotdeauna accesibile tuturor. Ele există în spiritul fiecăruia dintre noi, trebuie doar să le căutăm în inima noastră.

A fi desăvârșit înseamnă să nu regreti trecutul, să nu-ți fie frică de viitor, iar în prezent să faci totul corect. Cheia eliberării de regrete și frică este iertarea.

Iertarea nu înseamnă că dumneavoastră justificați trecutul. Ea înseamnă eliberare. Se eliberează doar acela care înțelege că a comis o greșeală și prin înțelegerea acestui fapt el devine mai înțelept.

Omul nu posedă darul iubirii perfecte ceea ce înseamnă că greșește și de aceea are nevoie să ierte.

Legea Renașterii

Nemurirea nu e credință ci legea universului. Spiritul, adevărată esență a omului, este veșnic. Dumnezeu este veșnic, El nu moare niciodată.

Moartea este încheierea unei etape. Frica de moarte constituie măsura ignoranței umane și imposibilitatea civilizației occidentale să privească în mod corect moartea. Fiecare corp ce moare primește o binecuvântare. Așa cum un vas spart rămâne vas, la fel și spiritul uman rămâne spirital.

Dumnezeu este unic

Nu există forțe alternative – forțe ale răului. Dacă ar fi existat energii diferite opuse, atunci polul energetic unic – Dumnezeu – s-ar fi distrămat. Toți suntem născuți din El și creați din principiul spiritual. Nu putem fi separați de acest întreg unitar. Întregul este format din pozitiv și negativ, bine și rău.

Prin gândurile sale, omul dă naștere Răului. Nenumăratele întâlniri cu oameni răuvoitori, răi, cu spirite cumplite au loc din cauză că omul ce se întâlnește cu aceștia este

el însuși răuvoitor, rău sau speriat. Similarul atrage către sine similarul.

Crearea legilor spirituale

Viața este un torent de energii care poate fi reglat constructiv.

Pentru dezvoltarea spiritului sunt necesare:

- **credință** – deschide ușa pentru intrare și pentru ieșire;
- **voință** – dă putere și dorința de a merge înainte;
- **conștiință** – dă capacitatea de a se mișca în direcția corectă
- **speranță** – dă aripi;
- **iertare** – oferă libertate;
- **iubire** – dă rezistență;
- **rugăciune** – ajută curentul energiei spirituale să se orienteze spre construirea unității creatoare cu Dumnezeu.

Puterea rugăciunii

Dacă este corect folosită, rugăciunea este o energie uriașă care oferă rezultatul dorit.

Trebuie să ne rugăm astfel, încât să fim întotdeauna în centrul acțiunii, cerând pentru sine acel lucru de care noi

avem nevoie. Pentru alții nu trebuie să cerem deoarece nouă nu ne este dat să cunoaștem care sunt adevăratele nevoi ale celuiilalt. Noi presupunem doar că știm. Dacă cerem pentru altul, acest lucru îl facem pentru îmbunătățirea propriei situații, cu alte cuvinte cerem ceva ce ne privește pe noi în legătură cu necazul celuiilalt.

Cerând pentru copil bunăstare noi de fapt o facem pentru a ne restabili liniștea sufletească.

Rugăciunea este alcătuită din:

1. Adresarea către Dumnezeu

2. Recunoașterea unității noastre cu Dumnezeu

3. Dorința pozitivă (întotdeauna, trebuie să cerem într-o formă afirmativă: „*Ajută-mă să mă însănătoșesc*” și nu „*Ajută-mă să nu mai fiu bolnav*”).

4. Mulțumire pentru cele făcute (Fiecare cuvânt care se naște în gândurile dumneavoastră a ajuns deja la Dumnezeu și înfăptuirea fiecărei rugăciuni a început să se realizeze înainte să terminați rugăciunea.)

5. Să transmiteți dorința dumneavoastră în mâinile lui Dumnezeu, adică să vă eliberați de problemă.

Realizarea rugăciunii este determinată de corectitudinea vieții dumneavoastră. S-ar putea să vi se pară că rugăciunea nu vi se îndeplinește. Alături de dumneavoastră, însă, se îndeplinește rugăciunea unui om rău. Dacă omul rău și-a însușit lecția, a tras concluzii juste și se află pe un drum corect, înseamnă că a săvârșit o faptă bună și de aceea dorința lui se îndeplinește. El a cerut sincer. Rugăciunea dumneavoastră n-a fost din tot sufletul și, probabil, ați cerut mai mult decât trebuie și nu v-ați însușit lecțiile anterioare ale vieții.

Nu trebuie musai să fii sfânt. Trebuie să mergi pe un drum corect.

Boala

Boala, suferința fizică, este starea în care energia negativă a depășit limita critică și organismul, ca un tot unitar, a ieșit din echilibru. Corpul ne informează despre această stare pentru ca noi să putem corecta greșeala. De fapt, el ne-a informat mult mai devreme, prin toate senzațiile neplăcute dar, întrucât nu i-am acordat nici o atenție, corpul s-a îmbolnăvit. Dacă boala sufletească a fost neglijată, trece în boala fizică. Prin aceasta corpul ne atrage atenția asupra situației ce trebuie corectată.

Înăbușirea semnalului bolii cu ajutorul medicamentelor înseamnă agravarea patologiei. În acest caz, boala trebuie să se intensifice ca să conștientizăm un nou semnal de alarmă.

Cauza inițială a fiecărei boli o constituie stresul, al cărui grad determină caracterul bolii. De exemplu, dacă suntem obosiți, trebuie să dormim. Energia se acumulează cel mai mult în timpul somnului. Dacă dormim prea mult, înseamnă că pierdem energie. Dacă nu avem activitate fizică, se acumulează stresul. Acumularea excesivă de stres provoacă insomnia, ceea ce înseamnă că nu ne obosim fizic deloc și somnul nu ne mai ajută. N-are rost să apelăm la sedative. Eliberați-vă de stres și veți scăpa de boli. Corpul dumneavoastră nu are nevoie de căutarea vinovaților și explicarea prin aceasta a situației create, aceasta este **auto-înșelare**.

Fiecare organism are cerințele sale. Nu este voie să se facă din fiecare corp un cal de bătaie, la fel cum nu se poate face din fiecare cal un cal de tracțiune.

Fiecare organism trebuie să își îndeplinească sarcina

sa. Trebuie să-ți recunoști în liniște posibilitățile. Cu aceste posibilități se poate trăi întreaga viață în sănătate și liniște creând binele. Dacă vă păcăliți spunând că ați fi trăit mulțumindu-vă cu puțin, dar familia cere mai mult, să fim cinstiți, cuvintele dumneavoastră nu corespund realității. Ați obținut familia în concordanță cu înclinațiile dumneavoastră, adică după chipul și asemănarea dumneavoastră.

Boala este consecința unei acțiuni incorecte prin care talgerele cântarului umplute cu bine și respectiv cu rău s-au înclinat în favoarea răului.

Ce este bine și ce este rău?

Aprecierea unei situații este întotdeauna subiectivă, fiind făcută de către cineva în funcție de criteriile sale. Dacă această apreciere este pozitivă, înseamnă că este bună. Dacă este negativă, atunci este rea. Nu este obligatoriu ca altă persoană să aprecieze la fel. Fiecare are propriile criterii de apreciere, iar eu nu am nici un drept să condamn părerea altuia.

Orice întreg este alcătuit din bine și rău. Prin urmare, binele nu este niciodată doar bine și răul nu este niciodată doar rău. Stresul are de asemenea partea lui bună – ne obligă să facem bine, fiindcă, în caz contrar, apare boala. Cele mai mari obiecții apar când este vorba de criminali. Noi ne dăm părerea despre crimă și spunem că este rău, dar crima nu se săvârșește niciodată unilateral. Un număr uriaș de factori vizibili și invizibili pot să influențeze foarte mult concluziile noastre.

De exemplu: cel omorât a fost el însuși criminal într-o viață anterioară iar în prezent a plătit în conformitate cu

legea karmei sau a atras ucigașul prin frica sa de a fi ucis.

Criminalul este un tip războinic, lipsit de dragostea maternă, care într-o stare psihică gravă vrea să ia cu forța ceea ce-i lipsește și după care tânjește. El nu poate să-și înțeleagă durerea sufletească, de aceea se înrăiește și devine tot mai violent.

Dar oare noi așa-zișii oameni normali ne înțelegem pe noi înșine? Criminalii câteodată sunt copiii unor oameni cinstiți dar, din păcate, sunt traumatizați sufletește. Arătați cu degetul o altă persoană și veți vedea că trei degete arată spre dumneavoastră.

Pentru a diminua criminalitatea este mai bine ca mental să acordăm asasinilor iubirea noastră și să-i iertăm. Doar așa poate fi redusă criminalitatea - să începem cu noi înșine. Furia noastră se întoarce ca un bumerang către noi prin mâinile criminalului.

Să nu mă înțelegeți greșit – izolarea criminalului periculos pentru societate este extrem de necesară și trebuie să influențăm cu toții soarta lui ulterioară. Deocamdată, noi îi facem să urască oamenii.

De ce se naște omul?

Oare doar pentru faptul că bărbatul și femeia au conceput corpul său fizic? Dar câte cazuri sunt, în care ori mama, ori tatăl, ori ambii nu-și doresc copii, încearcă să evite conceperea, și totuși, de multe ori copiii se nasc.

De ce omului îi sunt necesare alte și alte vieți noi dacă viața este un drum de suferințe continue?

Omul se naște pentru a învăța și nu pentru a se desfăta cu o viață frumoasă.. Noi ne încarnăm în corpul fizic și fiecare viață este un nou an de studii în școală, unde tre-

buie să ne însușim un anumit program înainte de a pleca în vacanță. La sfârșitul fiecărei vieți noi părăsim corpul uzat și plecăm în lumea spiritelor unde tragem niște concluzii din cele învățate și ne facem planuri pentru dezvoltarea ulterioară într-o viață viitoare.

Trebuie să cunoaștem diversitatea acestei lumi. Unii sunt cerșetori, alții împărați, unii sunt criminali, alții sfinți. Într-o viață putem să ne naștem un simplu muncitor, în alta un geniu sau într-o viață să ne naștem femeie, iar în alta bărbat, etc.

Toate cunoștințele însușite se acumulează în conștiința spiritului. În fiecare viață ne însușim din înțelepciunea specifică epocii date. Timpul nu stă în loc. Omenirea se dezvoltă în spirală, spre noi cunoștințe.

De fiecare dată, alături de noi, întâlnim oameni care deși ne seamănă foarte mult, în acțiunile precum și în concepțiile lor sunt diametral opuși sau devin astfel. Cealaltă persoană a venit pe lume să învețe lecțiile sale iar eu pe ale mele. Al treilea om le învață și el pe ale lui. Iar fiecare dintre ei în afară de aceasta este și învățător pentru celălalt. Eu fac așa, el altfel, iar cel de-al treilea în felul lui. Eu nu sunt mai bun nici ca cel de-al doilea și nici ca al treilea.

Nimeni nu ne-a dat dreptul să ne comparăm cu alții sau să concurăm cu ei. Noi avem dreptul să ne comparăm cu persoana care am fost ieri și să concurăm cu noi înșine. De ce marii sportivi se îmbolnăvesc des? Ei încalcă legile naturii. Legile naturii sunt imuabile, veșnice și nu permit excepții. Aduceți-vă aminte de Hristos răstignit pe cruce precum și de tâlharii de alături de El. Dumnezeu nu a respins pe nici unul din ei. Noi suntem cu toții copiii lui Dumnezeu, particulele din Întregul Unitar iar înțelepciunea noastră este înțelepciunea lui Dumnezeu. Acel om care îl

înțelege pe celălalt cu sufletul și nu numai cu cuvinte, și poate să se recunoască prin aceasta pe sine însuși, a învățat lecția. Acela care îl condamnă pe celălalt urmează ca în viitor să învețe această înțelepciune pe propria sa piele. Fiecare dintre noi a venit pe lume să-și învețe lecția și, totodată, învață pe altcineva. Fiecare învață în felul său: unii învață din cărți sau din cuvintele învățătorului iar învățător poate să fie oricine are înțelepciunea vieții. Altul urmărește cum semenul său își strivește un deget și învață să nu repete greșeala. Al treilea trebuie să-și strivească degetul ca să învețe ceva și este bine dacă devine mai înțelept după prima întâmplare. Alegerea o face fiecare singur. Cel care se înfurie pe piatră, o învinuiește și vrea să o pedepsească se va lovi din nou la deget. Se poate întâmpla ca în viața viitoare să vină să învețe același lucru ca un elev care a rămas repetent.

Orice lucru de care se izbește omul în viață îi este necesar la ceva. Nimeni nu este vinovat. Acel rău de care mă izbesc, eu singur îl atrag către mine prin gândirea incorectă. Orice dificultate constituie o urmare a gândirii incorecte și dacă nu ne-am însușit aceasta mai devreme, suntem nevoiți să ne-o însușim acum. Atâta timp cât nu vom trage niște concluzii, corpul nostru va suferi tot mai mult și mai mult.

Corpul meu mă iubește. Dacă nu m-ar iubi, ar fi indiferent. Boala este semnul iubirii. Corpul nu poate să ne informeze decât prin suferința fizică, pentru că spiritul nostru nu știe să procedeze altfel. Și, totuși, cu cât omul acumulează mai multă experiență, cu atât mai repede conștientizează că durerea sufletească este mai amară decât cea fizică. Omul și-a însușit un adevăr simplu: după o greșeală mică urmează o pedeapsă mică, după o greșeală ma-

re – o pedeapsă mare. Dacă cineva a căzut și și-a fracturat un picior, n-a observat un lucru important, de exemplu, că drumul este alunecos. Odată cu fracturarea piciorului, acest adevăr s-a limpezit definitiv. Dacă ar fi conștientizat că prin frica de a cădea a grăbit acest incident, el ar fi devenit mult mai deștept.

Durerea sufletească se adună până în clipa când se umple vasul cu ultima picătură și apare durerea fizică. Cu cât se acumulează mai multe stresuri, cu atât mai gravă este boala. Prin acumulare lentă poate să se dezvolte cancerul, iar prin acumulare rapidă congestia cerebrală sau infarctul. În ambele cazuri muntele de stres îngroapă sub greutatea sa corpul.

Îmbolnăvind-ne nu prea grav, noi ardem energia negativă și ne însănătoșim. În timpul bolilor cronice, arderea este permanentă, iar acumularea de noi stresuri nu ne permite să ne însănătoșim. Boala este o lecție de viață în urma căreia ar trebui să devenim mai înțelepți. Suntem liberi să alegem singuri metoda de instruire – să învățăm prin suferințe condamnându-ne la boli așa cum procedează cea mai mare parte a omenirii sau cu ajutorul învățăturii ce răsună în sufletul nostru. Deseori se spune: „*nu este adevărat, eu nu vreau să mă îmbolnăvesc!*” Eu cred că dumneavoastră nu vreți să fiți bolnav. Dar trebuie să-i dovediți asta și corpului dumneavoastră. Eliberați boala, atunci veți fi crezut!

Spiritul este veșnic, iar corpul este efemer.

Spiritul este sentiment, corpul este gând.

Spiritul este ideal, corpul este material. Ambele, însă, au conștiință.

NB! Gândurile constituie nivelul corpului fizic.

Dezvoltarea unității are loc prin intermediul spiritului. Spiritul primește adevărurile simple prin intermediul vieții pe Pământ. Cu cât spiritul devine mai înțelept, cu atât mai complicate devin temele lui de învățatură. Procesul de instruire înseamnă depășirea răului, iar pentru echilibrarea răului este nevoie de prezența binelui.

Binele constituie răul însușit în viețile anterioare.

Tot ceea ce în actuala viață am considerat a fi rău, dar după un anumit timp a devenit de înțeles, constituie lecția învățată în această viață.

Tot ceea ce ne încapățânăm să considerăm că este rău, nefiind în stare să înțelegem, vom fi obligați să învățăm în viețile care urmează.

Acel om, care este în stare să accepte cu sufletul deschis greutățile ce apar în drumul său, este demn de a fi om.

Dacă omul depășește aceste greutăți, el avansează în dezvoltarea sa spirituală. Totodată, el știe că următoarele obstacole vor fi și mai serioase. Cu cât este mai mare (evaluat) omul, cu atât mai mari sunt și obstacolele. Cine adună în fața sa un maldăr mare de necazuri mici, în așa fel încât el nu se vede de după acesta, nu va deveni un om mare.

Acesta este un adevăr divin – cu cât ți se dă mai mult, cu atât mai mari sunt cerințele.

Fiecare problemă trebuie începută și încheiată cu bucurie, indiferent de importanța vizibilă a muncii depuse. Doar atunci munca are spor și putem deja să ne apucăm de următoarea problemă. Cine lucrează bine și corect, acela este înțelept - el a învățat această lecție. Cine lucrează

greșit, acela învață tocmai pe baza propriilor greșeli. În consecință, greșeala are și părțile ei bune.

Greșeala în sine constituie efectul unei acțiuni incorecte și de aceea constituie o pedeapsă. Orice altă pedeapsă este nedreaptă și este egală cu o pedeapsă dublă. În loc de aceasta trebuie pusă întrebarea: „*Oare am învățat eu ceva de pe urma greșelii?*”

Îi cer iertare persoanei căreia i-am pricinuit un rău cu această greșeală.

Mă iert pe mine că am greșit.

Îi cer iertare corpului meu că i-am pricinuit un rău prin greșeala mea.

Regretele, pocăința, văicărelile, plânsul, sentimentul vinovăției, disperarea, autopedepsirea etc. nu fac decât să înrăutățească situația.

„Numai cine nu muncește nu greșește”, „Din greșeli se învață”. Aceste proverbe se pronunță adesea în discuțiile mondene. Este bine să ne amintim de ele atunci când greșim noi sau cei din jurul nostru. Bucurați-vă atunci când vă vine un gând bun. Puteți face acest lucru?

Deseori am auzit spunându-se: „*Pentru ce să mă bucur în situația asta? Dacă aș fi sănătos ca altădată m-aș bucura*”. Este greu să ajuți un om care gândește astfel.

În lumea spiritului nu există egalitate – fiecare primește în funcție de efortul depus. Acela care așteaptă o recompensare înainte de înfăptuirea muncii o să fie dezamăgit. Nivelul spiritului se află întotdeauna în concordanță cu activitatea săvârșită. În cazul unei asemenea munci spirituale înșelăciunea este imposibilă.

Dacă vrem să luptăm pentru ceva, ***să luptăm pentru bine și nu împotriva răului.***

Iubirea este forța absolută, însă nu toți știu să iubească. Gândiți-vă ce sentiment încercați dacă vi se spune: „***Eu te iubesc pur și simplu. Nu-ți cer nimic. Poți conta, întotdeauna, pe ajutorul meu***”.

Sau mai puteți auzi astfel: „***Eu te iubesc. De ce nu mă iubești și tu pe mine, așa cum te iubesc eu pe tine? Demonstrează că mă iubești. Dacă mă iubești, vei face totul de dragul meu***”. Aceste fraze cer, te obligă să te supui, te pun într-o situație fără ieșire.

Prima variantă pare din povești, dar se întâlnește mai frecvent decât credem. Însă pur și simplu omul nu rostește de obicei ceea ce simte. Dar noi simțim. Și ce ar fi dacă am avea și încredere în ceea ce simțim?

Varianta a doua ilustrează atât de mult răspândita dragoste posesivă care păgubește oamenii, familia, societatea și Pământul. Știm ce înseamnă tristețea sau răutatea când auzim: „***Te iubesc, te hrănesc și te educ. Trebuie să te porți bine cu mine. Ești obligat!***” Aceasta nu este iubire, ci un sentiment de proprietate. Instrumentul de muncă din mâinile mele îmi aparține. Și cum a putut să se strice? Probabil și dumneavoastră vi s-a întâmplat să întâlniți meșteri bătrâni cu instrumentele lor de muncă vechi care au văzut numeroase lucruri în existența lor și pe care aceștia sub nici o formă nu le-ar fi schimbat pentru unele noi. Sunt atenți cu ele și le păstrează cu sfințenie. Dar iată că meșterul moare...Cineva a dorit să lucreze cu instrumentele lui, dar acestea se deteriorează foarte repede. Sunt vechi, le-a venit sorocul, - ne gândim noi. Nu-i adevărat! Nu instrumentelor le-a venit sorocul, ci iubirii!

Dacă am avea atitudinea meșterului față de tot ce ne înconjoară: lucruri, natură, oameni, viață etc...nu ne-am îmbolnăvi, iar latura materială a vieții ar fi și ea în ordine.

Învață să iubești

Imaginați-vă că iubiți pe cineva foarte mult și că acel cineva vă iubește la fel de mult. Acel cineva nu este altul decât propriul dumneavoastră corp. Gândiți-vă și încercați să vă amintiți de câte ori i-ați pricinuit dureri sau i-ați permis altcuiva acest lucru. De câte ori l-ați supus la încercări lipsite de sens, l-ați sacrificat, scrâșnind din dinți de furie și ați făcut din dumneavoastră un martir. De câte ori ați ratat posibilitatea de a-i face un bine. Dumneavoastră ați avut o atitudine mai rea față de el decât față de o mașină.

Oare este în stare să vă iubească în continuare? Nu este în stare. Este uzat. S-a încovoiat până la pământ sub această povară grea. Cu toate acestea, dacă încă mai trăiește, atunci este gata să arunce de pe el această povară, cu condiția să-l ajutați să facă acest lucru. Demonstrați în mod sincer că nu doriți în mod voit să-l supuneți mai departe încercărilor până la limita maximă, și că tot ceea ce s-a întâmplat înainte a fost din ignoranță, neștiință și acest lucru nu se va mai întâmpla!

Vorbiți cu el și vă va înțelege, fiindcă vă iubește. Corpul este cel mai devotat iubit. Cât de mult îi prețuim, însă, devotamentul? Începem să apreciem adevărata iubire numai atunci când gustăm din fructele amare ale trădării. Astfel învățăm noi.

Dacă în această clipă îi veți cere iertare corpului dumneavoastră, cu toată sinceritatea, pentru faptul că:

- i-ați pricinuit mult rău (concret), și ați omis posibilitatea de a-i face bine;
- n-ați acordat nici o atenție semnalelor lui;
- n-ați știut să-l apreciați corect,

el vă va ierta.

Iertați-vă pentru faptul că nu ați știut înainte despre toate acestea și nu ați acționat ca atare. Iubiți-vă corpul și pe dumneavoastră, de asemenea.

Dacă veți simți că vă trec fiori, înseamnă că încercați un sentiment curat de iubire și doriți să vă îmbrățișați corpul, ceea ce este un semn al faptului că organismul dumneavoastră a înțeles.

Doar atunci când veți învăța să comunicați cu corpul dumneavoastră boala va dispărea pentru totdeauna.

Dar dacă veți bombăni nemulțumit: „*Cine muncește în locul meu dacă eu tot timpul trebuie să gândesc?*” – înseamnă că nu ați înțeles nimic.

Dacă considerați că pentru aceasta e nevoie de mult timp, dedicați timpul pierdut fără rost de dumneavoastră ca să vă puneți în ordine gândirea.

Aceluia care în situații extreme (de exemplu în cazul chinurilor bolii) reușește să se schimbe dar numai pentru o oarecare perioadă, încet, încet boala i se va întoarce și chiar într-o formă mult mai serioasă. Aceasta pentru că celui ce primește mai mult, i se cere mai mult. Acelui om care a obținut o lecție spirituală măcar citind aceste învățături i se va cere mai mult.

Omul nu are voie să se oprească pentru că stagnarea înseamnă încetarea evoluției.

Dacă nu știi să mergi corect, gândește-te și înaintează.

Iar dacă ai greșit, iartă părerea de rău și greșeala.

Învăță din greșeli.

Rațiunea îi este dată omului nu pentru frumusețe ci pentru a-i folosi

Toate frământările lumii sentimentale și fizice pot fi corectate prin rațiune. Dorința de a ne schimba ne trezește gustul pentru literatura spirituală, ne face să purcedem în căutarea unui duhovnic, a unui mentor. Astfel putem învăța cum să ne schimbăm.

Cine încearcă să-și ascundă lenea în spatele lipsei de educație, trebuie să știe că un copil de trei ani poate să fie mult mai spiritualizat decât un academician de cincizeci de ani, iar un muncitor de optzeci de ani, care a trudit toată viața din greu, poate fi mai receptiv și mai spiritualizat decât un artist de treizeci de ani. Nu are nici o importanță sexul, instruirea, inteligența, gloria, banii etc. contează iubirea, credința și speranța, fiindcă sunt adevăr și realitate. Toate acestea nu le poți extrage din lumea fizică. Iertarea descătușează. Nu vă lăsați duși în eroare de aspectul exterior. Ascultați de bătăile calde ale inimii dumneavoastră și percepeți-le ca pe cea mai mare valoare. Învățați să vă folosiți sentimentele. Învățați arta iertării și veți primi tot ce vă trebuie, inclusiv valori materiale.

Dacă sperați să deveniți peste noapte miliardar, se poate întâmpla să nu fiți pregătit să asimilați o asemenea experiență și să primiți contrariul. Dacă un milionar nu știe să-și gestioneze bogățiile cu demnitate, în viața viitoare poate ajunge un cerșetor. Dacă însă el își învață lecția, dacă știe să-și gestioneze averea fără să pricinuiască vreun rău cuiva, dacă nu se lasă dominat de avere, în viața viitoare poate să ajungă rege pentru a învăța să conducă și poporul.

Dar milioanele spirituale le avem cu toții chiar acum. Cine întreabă: „*Dacă eu încep acum să gândesc și să trăiesc corect, atunci când se aranjează viața mea?*”; să știe că n-a venit la piață. Numai acolo i se cântărește o bucată

din dorință.

În lumea spirituală, fapta atrage efectul corespunzător faptei. Tocmai de aceea omul trebuie să gândească, și cu activitatea mentală să îndrepte energia sentimentelor pe făgașul necesar.

Cine pune condiții, poate să rămână fără nimic.

Cine face fapte bune fără să aștepte răsplată, va fi recompensat dublu. Tot ceea ce facem, în cele din urmă pentru noi facem, și suntem recompensați dublu.

De ce sunt eu astfel?

Sunt puțini cei care sunt mulțumiți de corpul, forțele și frumusețea lor. Totodată noi nu ne gândim la faptul că născându-ne, noi singuri ne-am ales corpul. Pentru noi este necesar tocmai acest corp pentru că în caz contrar am fi ales corpul creat de alți părinți. Noi facem alegerea din marea dorință de a învăța tocmai ceea ce avem nevoie acum. Și corpul ne primește cu iubire. Să nu uităm că *eul* și *corpul* alcătuiesc un întreg al lumii spirituale și fizice, dar sunt, totuși, diferite. Dacă meditați profund asupra acestui lucru și-i mulțumiți trupului, atunci veți simți răspunsul acestuia. Dacă cineva, din cauza suferințelor și decepțiilor, își va blestema trupul și va regreta că s-a născut, în aceeași clipă îi va pricinui un rău uriaș corpului său. Fiecare dintre noi, în limitele posibilului, poate să-și modifice corpul. Trebuie s-o facem cu bunătațe. Omul nu poate să-și determine singur existența. Acest lucru constituie un atribut divin. În rest, Dumnezeu oferă libertatea și posibilitatea alegerii.

Închiptuiți-vă că în fața dumneavoastră există un drum larg. Acest drum este soarta dumneavoastră. Într-o parte a

drumului există negativitate – un șanț cu noroi, iar în cealaltă parte există pozitivul – o pajiște înfloritoare, iar în mijloc se află echilibrul. Cum parcurgeți drumul? Prin șanț sau prin pajiște, dându-vă de-a dura sau valsând, repede sau încet – acest lucru îl hotărâți dumneavoastră.

Cine nu dorește să treacă prin greutate fizice, să se înalțe mai repede în lumea spiritelor. Însă înainte de aceasta trebuie să trăiască corect pe pământ și să-și însușească înțelepciunea pământească. Este un lucru inevitabil.

Majoritatea dintre noi s-au obișnuit să spună: „*Așa e caracterul meu, nu pot face altfel...*”. Ce înseamnă caracter? Caracterul constituie totalitatea trăirilor din decursul tuturor vieților anterioare. Dacă ne justificăm rătăcirile prin caracter și nu ne corectăm greșelile, suferim noi înșine.

Tot ce schimbăm într-o viață pe drumul destinului, va constitui fondul principal al vieții noastre ulterioare. Studiile, obiceiurile, deprinderile, talentul, dragostea pentru muncă, faptele, idealurile, sănătatea etc... din viața noastră, *ni se pare* că sunt deosebit de importante, dar în plan *cosmic* sunt neînsemnate. Totuși, aceste lucruri neînsemnate luate împreună constituie baza vieții viitoare.

În subconștientul nostru înțelegem corect ce este important, dar nu înțelegem unde s-a pierdut răsplata și suntem dezamăgiți dacă după faptele noastre bune nu primim imediat recompensa. Cine neagă recompensarea, neagă realitatea. Putem să negăm și Soarele și Luna, cu toate astea ele există și își îndeplinesc menirea. Cine crede că poate face rău în taină, greșește. Eul său spiritual vede și știe tot, și, conform legilor karmei, va trebui să ispășească acest rău la un moment dat.

Pe omul care are o viață grea nu trebuie să-l plângem. Pe acesta trebuie să-l învățăm să ceară iertare pentru ceea ce a făcut rău sau pentru că a atras asupra sa răul și să-l învățăm să se ierte pe sine pentru că a procedat astfel. Totodată, să-și ceară iertare corpului său pentru faptul că el a trebuit să îndure toate acestea.

Legea karmei este inevitabilă putând fi exprimată simplu și clar în câteva cuvinte: „ce semeni, aceea culegi”. Dacă îți ceri iertare sincer, te ajută. Rezultatul depinde de onestitatea fiecăruia dintre noi. Legăturile energetice se eliberează dacă le conștientizăm. Faptul că omul nu-și aduce aminte de viața anterioară și de aceea neagă posibilitatea renașterii, se datorează poluării spirituale a omului, care șterge memoria. Numai *sufletul curat* este capabil să-și amintească.

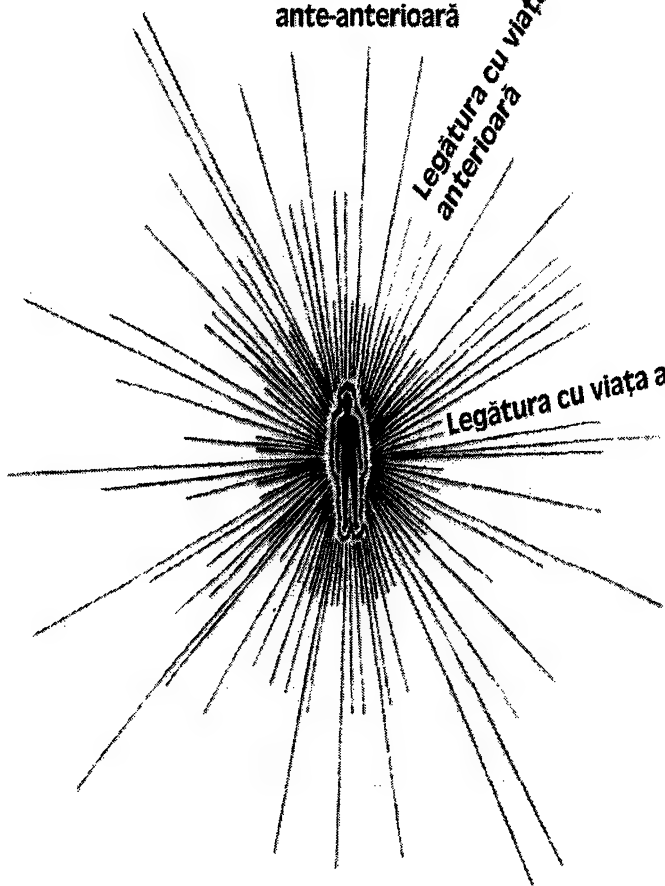
Uitați-vă la copii, vorbiți cu ei și or să vă uluiască cu cunoștințele lor. Sinceritatea și cinstea lor sunt divine. Iar ignoranța lor aparentă se explică în închipuirea adulților prin faptul că are valoare numai înțelepciunea dobândită prin experiența lumii fizice.

**Legătura cu viața
ante-ante-antioară**

**Legătura cu viața
ante-antioară**

**Legătura cu viața
antioară**

Legătura cu viața actuală

Merită ca noi să învățăm de la copii perceperea curată a lumii și să nu înăbușim aceasta în mod forțat în fiecare zi. Fiecare adult care nu s-a descurcat în mod obiectiv în diferite situații spune copilului: *ești obligat, așa trebuie, oare nu înțelegi, învață să trăiești etc.* Aceasta este o crimă.

Copilul știe cum trebuie să fie

Când unui copil i se explică „*Ascultă, în anumite situații trebuie să faci cu totul invers, deoarece în lumea fizică oamenii așa s-au obișnuit, așa se cuvine; Știi, iartă-mă că trebuie să procedez contrar convingerilor tale, că trebuie să te oblig, dar nu se poate altfel, acesta este adevărul acestei perioade.*”

Copilul nu va protesta.

Explicarea situației îl eliberează pe copil de criza suflotească. El are nevoie de adevărul părinților lui întrucât ceea ce se aseamănă atrage către sine similarul, iar copilul acestor părinți a apărut tocmai în virtutea unor anumite asemănări. Libertatea în educație înseamnă lipsă de educație. Această situație apare când părinții nu și-au îndeplinit obligațiile lor părintești.

Copilul are nevoie atât de mamă cât și de tată. Părinții care s-au acomodat cu actuala lume fizică sunt obligați să-și învețe copilul pentru ca el să se obișnuiască să poată rămâne el însuși în orice situație vitală și să nu se lovească cu capul de perete în permanență și să învețe din greșelile sale. Aceasta este legea naturii și acel părinte care nu și-a înarmat copilul cu înțelepciunea de viață până la vârsta de 18 ani, va trebui să simtă acțiunea legii karmei asupra sa.

Părinții trebuie să se întrebe mereu: „*Care este vina mea în situația creată?*”, să-și ceară iertare pentru greșeala lor și să-i explice copilului cauza adevărată într-un limbaj accesibil lui. Astfel, el va învăța să ierte și să învețe din greșeli. Să nu vă fie teamă că vă veți pierde autoritatea, copilul va prețui adevărul și va avea mai mult respect față de dumneavoastră. Nici un copil nu dorește ca părinții să apară într-o lumină proastă, el își va apăra părinții în fața

întregii lumi. În perioada de pubertate apare o ruptură. Mai târziu este deosebit de complicată corectarea greșelilor.

Copilul are nevoie de adevăr, fie și dur, și nu de o minciună frumoasă. Se învață numai din adevăr. Adevărul conferă libertate. Copilul care se află sub presiunea fricii este fățarnic, iar protestul lui se transformă din înverșunare în răutate. Ei își pierd pentru totdeauna sentimentul demnității. Copilul are nevoie ca în orice situație conflictuală să i se spună în mod cinstit dacă ea este provocată de comportamentul său sau de altceva.

Filosofia corpului uman

Corpul omenesc este comunicativ. Filozofia corpului uman nu poate fi comparată cu nimic datorită simplității sale. În capitolul „*Iubirea, iertarea și sănătatea*” am scris despre coloana vertebrală a cărei importanță este greu de imaginat. Vom continua să vorbim despre acesta în lumina obținerii de noi cunoștințe.

Este foarte cunoscută expresia: „*Omul acesta nu are coloană vertebrală*”. Coloana vertebrală reflectă, asemenea oglinzii, principalele adevăruri despre om. Prin caracterizarea ei se pot spune adevăruri fundamentale despre om, sau despre esența lui ascunsă.

Scheletul îl caracterizează pe tată. Un schelet slab înseamnă un tată slab.

Coloana vertebrală înseamnă principii. O coloană strâmbă înseamnă un tată cu principii strâmbe. Dacă un copil se cocoșează, tatăl său are un caracter slab și, pentru a-și ascunde slăbiciunea, fie că devine despot, fie că îi permite mamei să domine în familie. Un tată normal are copii cu oase tari și o coloană vertebrală dreaptă.

Bazinul reprezintă susținere interioară sau casa în care omul își găsește sprijin. În familiile cu spirit puternic cresc copii cu un bazin puternic. Dacă într-o familie cu spirit slab crește un copil cu bazin puternic, rezultă că spiritul a trudit în mod conștient pentru a se înălța, pentru a depăși slăbiciunile familiei, fiindcă a simțit că, în caz contrar, poate să moară.

Copilul care în mod conștient dorește să devină mai bun, care cu sudoarea frunții și cu râvnă lucrează asupra propriei persoane, se eliberează din cătușele familiei. Aceștia devin oameni puternici care rup lanțurile sufletești chiar dacă au o atitudine plină de iubire și gingășie față de părinți.

Din punct de vedere astrologic, sfârșitul secolului XX este perioada scheletului slab. Rezultă că trebuie să ne întărim osatura în mod conștient. Coaja de ou constituie resursa cea mai bună pentru calciu indiferent de vârsta omului. Antrenamentul fizic sau sportul sunt de asemenea accesibile pentru toți.

Astăzi, există atâtea defecte ale coloanei vertebrale și ale oaselor câte n-au văzut bunicii și străbunicii noștri – de la traumele din naștere ale copiilor până la fracturile de la bătrânețe ale oaselor coapselor. Fracturile ce rezultă în urma căderilor demonstrează că oasele reprezintă punctul nostru slab.

Coloana vertebrală unește trecutul, prezentul și viitorul din punct de vedere energetic.

Cu cât coloana vertebrală este mai dreaptă, cu atât își îndeplinește mai bine funcțiile, cu atât mai înțelept este omul și cu atât mai clară îi este viziunea. Coloana vertebra-

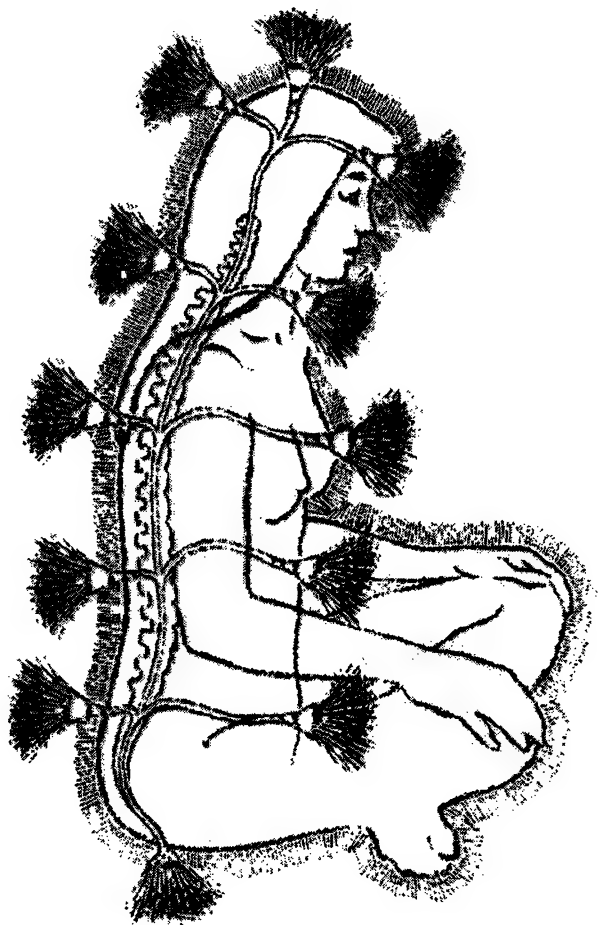
lă are și deformările ei fiziologice. Haideți cel puțin să întărim coloana. Pentru corp acest lucru înseamnă că eu **vreau** să merg mai departe. Dacă vom spune aceasta corpului nostru, cuvântul va intensifica activitatea subconștientului.

În coloana vertebrală se află canalul energetic principal prin care circulă, în sus și în jos, energia sănătății. Aceasta pătrunde prin coccis și iese prin moalele capului. De pe partea superioară a fiecărei vertebre pleacă niște canale spre organe și țesuturi. Dacă o vertebră este vătămată, organul corespunzător ei se îmbolnăvește.

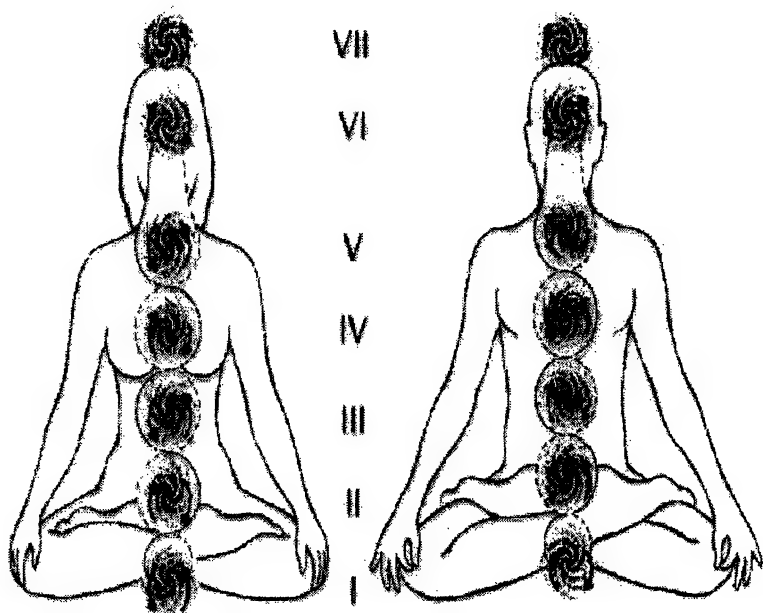
Din canalul energetic principal se ramifică, asemeni unor rădăcini, canale laterale care se deschid sub formă conică la suprafața aurei corpului. Ele se numesc chakre sau centri energetici. Acestea sunt un fel de depozite, unde se păstrează energia specifică chakrei date. Această energie se află în continuă mișcare. Chakrele acumulează și ele energia universală, descompun componentele ei și le direcționează, prin canalele energetice, spre sistemul nervos, spre glandele de secreție internă și spre sânge, pentru a alimenta corpul.

Chakrele sunt asemenea unor „pâlnii” energetice care se rotesc. Fiecare are culoarea sa în conformitate cu nivelul frecvenței energetice. Chakrele mari, situate pe partea din față a corpului, au câte o chakră geamănă pe partea din spate formând aspectele din față și din spate ale chakrei. Aspectul din față este legat de sentimentele omului, cel din spate – de voința lui.

Chakrelor le-au fost dedicate multe publicații, astfel că în prezenta carte nu vom repeta aceste lucruri.

Îeșirea chakrelor din canalul energetic principal.
În față sunt chakrele energiei sentimentelor.
În spate sunt chakrele energiei voinței.

Mișcarea energiei
în chakrele
femeilor

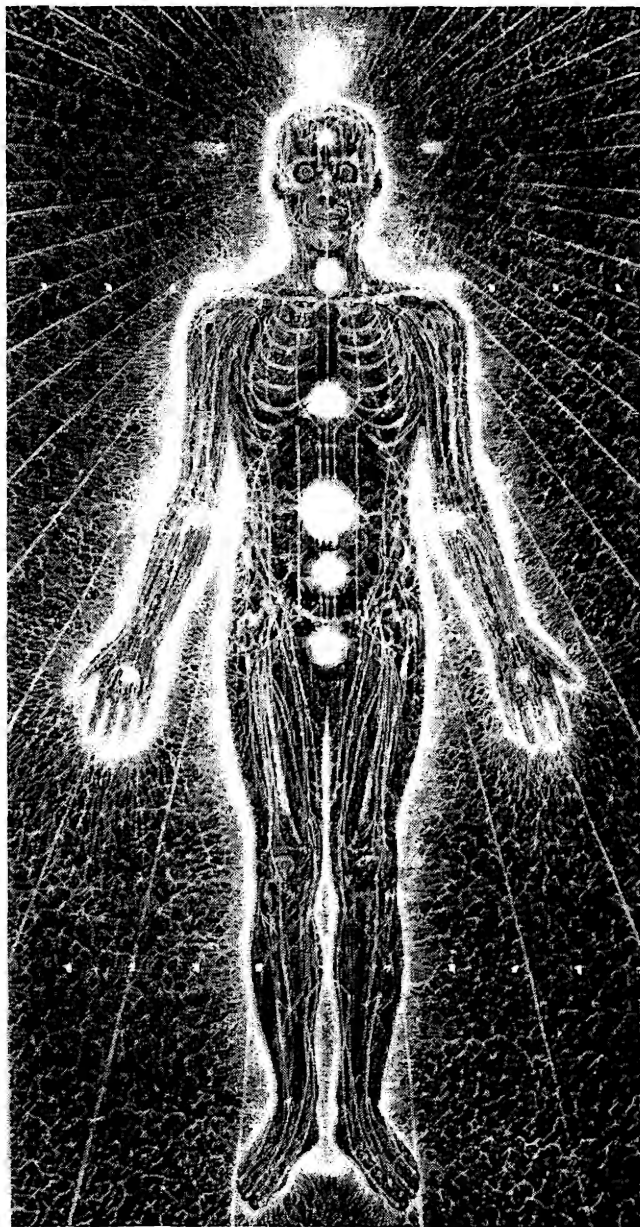
Mișcarea energiei
în chakrele
bărbaților

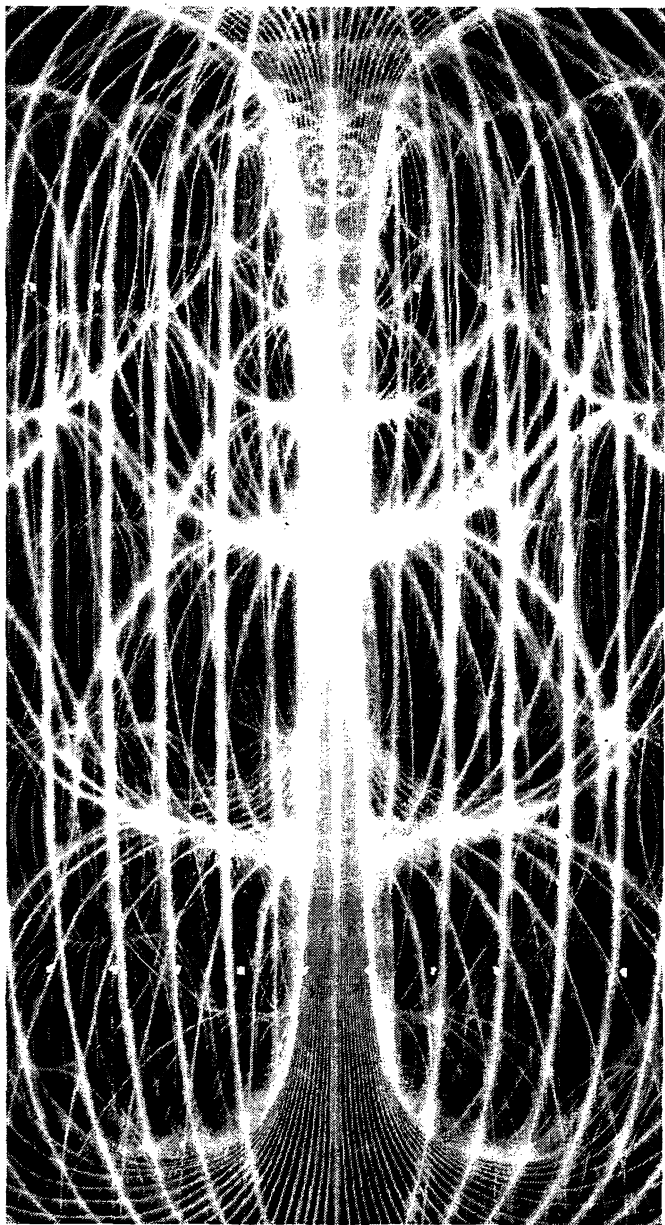
Prima dintre cele două figuri ce urmează, reprezintă interconexiunea energiei cu corpul. La capătul fiecărei raze energetice se află un eveniment vital. Raza albă este legată de un eveniment pozitiv, cea neagră, care este invizibilă, este legată de negativ, adică de evenimentul vital rău.

Aceasta este interconexiunea schematică cu stresurile. În timpul iertării se eliberează capetele razelor energetice și omul scapă de stres.

Cea de-a doua figură reprezintă plasarea simbolică a

canalelor energetice, în corp. În centru se află canalul energetic principal din care se ramifică cele energetice laterale care alimentează organele corpului, părțile acestuia. etc.

Datele din tabelele de mai jos au fost verificate pe parcursul vindecării multor cetățeni estonieni. Verificați dacă cele expuse în tabele corespund bolilor dumneavoastră. Boala apare atunci când chakra este paralizată de stresuri și, fie că are loc o scurgere de energie, fie că este blocată pătrunderea ei.

Numărul chakrei, denumirea și culoarea	Energiiile care se află la baza forței	Acțiunea asupra părților corpului	Răspândirea stresului care blochează chakra
Chakra I principală de pe suprafața interioară a coccisului - roșie	Energia de bază care face legă- tura dintre om și lu- mea fizi- că; capaci- tatea de pătrundere; vitalitatea; stabilita- tea; voința puternică; forța fizică.	Scheletul, co- loana verte- brală, dinții, unghiile, picioarele, rectul, colonul, intestinele, prostata, baza bazinului și perineul, sângele, structura celulei.	Neîncrederea în forța vitală proprie. Lipsa dorinței de a trăi, furia față de cei ener- gici, cu o mare vitalitate. Negarea forței fizice – la ce mi-ar trebui, sunt foarte deș- tept. Depresia, dorința de a da înapoi din fața vieții sau de a evada.

<p>Chakra II pubiană, la nivelul pubisului - portocalie</p>	<p>Energia spontană a simțurilor. Sentimen- tele sexu- ale, erotis- mul, senzu- alitatea. Putem obține o satisfacție sexuală și fizică.</p>	<p>Bazinul, organele sexuale, vezica urinară, sângele, limfa, sperma, digestia.</p>	<p>Incapacitatea de a iubi sexul opus. Învinuirea altora pen- tru propriile greșeli. Senti- mentul vinovăției și al infe- riorității. Sexul fără iubire. Răutatea și dorința de a pro- voca dureri altcuiva. Incapa- citatea de a fi satisfăcut de viața sexuală și de a pune pasiune în relația cu partene- rul sexual. Decepția în viața sexuală. Înăbușirea propriei pasiunii. Încăpățănare și pre- tenții față de partener. Res- pingerea sexualității. N-am timp să mă ocup de această nerozie, serviciul este mult mai important. Frica de sexualitate. Atitudinea față de sex ca ceva josnic, imo- ral. Nerecunoașterea că se- xul restabilește forța vitală și oferă sentimentul demnității. Sentimentul rușinii pentru sine sau partener. Frica de a nu fi la înălțime. Ascunderea sexualității. Negarea sexu- lui – masculin sau feminin.</p>
---	---	---	---

<p>Chakra III, a plexului solar, la nivelul buricului, - galbenă.</p>	<p>Centrul vieții emoționale a senti- mentelor. Energia descoperi- rii perso- nalității, dominație și putere. Satisfacția de pe urma realizări- lor. Înțelepciune dobândită. Înțelege- rea emoțiilor.</p>	<p>Digestia, ficatul, vezica biliară, splina, rinichii și glandele suprarenale, sistemul nervos vegetativ.</p>	<p>Nemulțumire, răutate. Putere și perseverență. Se poate domina prin frică, amenin- țare, învinuire, suspiciune, lacrimi, etc. Zgârcenie. Lip- sa bucuriei pentru sine și pentru alții. Lipsa dorinței de a înțelege și de a crede în propriile sentimente. Com- plexul inferiorității. Negarea necesităților fizice proprii, a iubirii și a sexului. Depen- dența de părinți și de alți oameni. O interconexiune puternică și o comunicare puternică cu mama. Lipsa dorinței de a fi sănătos.</p>
---	---	--	---

<p>Chakra IV, a inimii, la nivelul inimii. ESTE CEA MAI IMPOR- TANTA DINTRE CHAKRE – verde</p>	<p>Sentiment ul iubirii față de toți și toate și față de viață. Independe nța, acordarea de ajutor, jertfă pozitivă. Puterea voinței care ne determină viața.</p>	<p>Partea superioară a spatelui, inima, plămânii. circulația sanguină, măinile, pielea, ochii.</p>	<p>Sentimentul iubirii defor- mat – nu mă iubește nimeni, nu merită să fiu iubit. Senti- mentul culpabilității față de omul iubit. Dragoste neîm- părtășită. Iubire reprimată. Totul mă încurcă să trăiesc așa cum vreau. Lumea este dură și domină legea celui mai puternic. Totul îmi este indiferent, fac totul cum vreau eu. Trăiesc stimulân- du-mă pe mine însumi, fi- indcă așa trebuie și nimic bun nu mă așteaptă.</p>
--	---	--	---

<p>Chakra V laringiană la nivelul gâtului - albastră</p>	<p>Comunica -re, since- ritatea. Indepen- dență, inspirație, adaptabili- tate. Apărarea drepturilor personale. Șanse și sentiment- tul respectu- lui.</p>	<p>Partea superioară a plămânilor, bronhiile, gâtul, coardele vocale, maxilarele, limba</p>	<p>Probleme de comunicare cu lumea. Nervozitate, senti- mentul neputinței. Toate sentimentele care provoacă asfixiere și lacrimi. Incapa- citatea de a trăi viața perso- nală, fiindcă cineva sau ceva te împiedică. Incapacitatea de a accepta ceea ce oferă viața. Neînțelegerea proprii- lor dorințe. Învinuirea altora. Convingerea că toți îți do- resc răul. Sentimentul că toți te abandonează și că ești o- ropsit. Frica de eșecuri. Dis- creditarea altora</p>
<p>Chakra VI frontală sau al treilea ochi, la nivelul frunții, - indigo</p>	<p>Descoperi -rea vizi- bilului și invizibilu- lui. Intui- ție, clarvi- ziune. Idei noi. Înde- plinirea dorințelor. Atitudinea lumii față de tine.</p>	<p>Cerebelul, partea inferioară a creierului mare, urechile, nasul, cavitățile nazale, ochii, sistemul nervos, fața.</p>	<p>Conflictele dintre lumea sen- timentelor și lumea rațiunii. Dorința de a obține mai mult. Susceptibilitate, ne- mulțumirea față de înfățișa- rea exterioară. Neajutorarea în cazul întocmirii și înfăp- tuirii planurilor. Eșecul pla- nurilor optimiste. Dorințe negative sau ce nu cores- pond realității. Frica de res- ponsabilități. Lipsa dorinței de a face ceva. Protest față de toate. Instabilitatea senti- mentelor.</p>

Chakra VII la nivelul osului parietal alb-violetă	Desăvârșirea. Cunoașterea Întregului Unitar. Legătura emoțională cu spiritualitatea – încredere în propriile posibilități spirituale.	Creierul mare, craniul.	Neîncrederea în propria spiritualitate și în propriile capacități. Lipsa liniștei sufletești, a încrederii în sine. Lipsa scopurilor în viață. Teamă de aparițiile nepământestii și de vise întrucât omul nu crede și din aceasta cauză nu se adâncește în esența imaginilor sale nepământestii și mentale.
--	--	-------------------------	---

Ce este stresul?

S-ar putea ca această noțiune să nu fie clară pentru toată lumea.

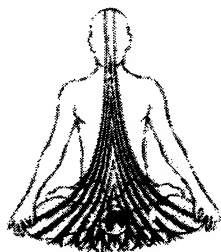
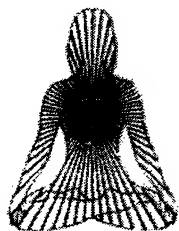
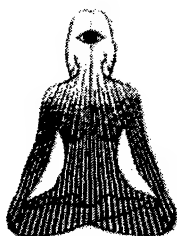
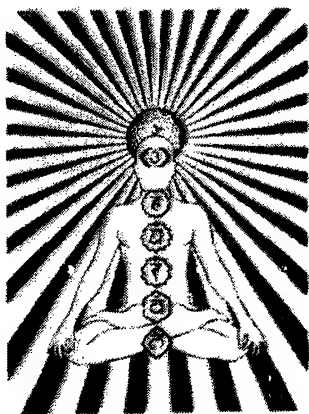
Stresul este o stare de presiune, de încordare a organismului și apare ca o reacție de apărare la excitanții negativi.

Stresul constituie legătura energetică cu răul fără să fie perceptibilă ochilor.

Tot ceea ce este rău pentru omul respectiv înseamnă stres.

Medicina cercetează stresul la nivelul manifestării lui fizice, adică boala. Iar boala nu este nimic altceva decât

energia negativă acumulată care provoacă disconfortul fizic. Atât medicina cât și oamenii percep stresul ca pe o ultimă „picătură” - presiune psihică - în lanțul de stresuri acumulate timp de un an sau timp de zeci de ani după care, implicit, urmează boala. Această abordare a stresului este limitată.

Priviți schema ce caracterizează fiecare chakră și veți percepe cum influențează ele întregul corp. Veți încerca niște senzații meditative specifice fiecărei scheme.

Cine are coloană vertebrală și cine nu are?

Eu învăț oamenii să-și deschidă chakrele și majoritatea reușesc. Vă propun o metodă la fel de eficace, ca o completare la exercițiul de extindere a coloanei vertebrale:

- Ridicați-vă în picioare.

- Apăsați cu degetele mari de la mână protuberanțele din față ale oaselor bazinului și verificați dacă ele sunt la aceeași înălțime. Dacă nu, ridicați cu ajutorul gândului și al mâinilor capătul care se află cel mai jos. În acest caz țineți atât călcâiele cât și vârfurile degetelor împreună, fără a le desprinde de podea. Dacă aveți bazinul foarte deformat, nu veți obține rezultate de la prima încercare. Astfel, se ajunge la echilibrarea bazinului, în caz contrar, este imposibil să ridicați coloana vertebrală. Pentru a putea păstra echilibrul corpului coloana va fi nevoită să se încovoie.

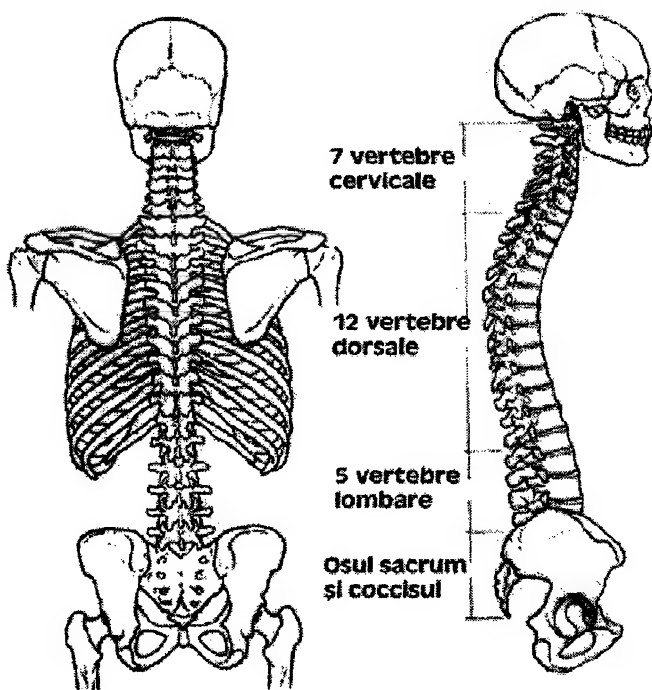
- Puneți mâinile pe mijloc astfel încât să simțiți cu degetele articulația coxo-femurală. Locul articulației poate fi verificat îndoind genunchii. Ridicați încet torsul. Veți avea senzația că întindeți un elastic. Apoi, puneți mâinile la nivelul pieptului și, trăgând aer în piept, întindeți coloana ca să dispară gârbovirea.

- Țineți coloana vertebrală ridicată în continuare, lăsați mâinile și umerii să atârne liber și întindeți gâtul în sus. Veți avea o senzație plăcută de bucurie, corpul va deveni mai ușor, respirația – mai liberă, vederea – mai clară, iar din cap va dispărea greutatea. Cu fiecare repetare, efectul va fi tot mai puternic.

Obținând acest sentiment, adăugați încă un element foarte important:

- Imaginați-vă perineul, vezica urinară, rectul, femeile și vaginul, și încordați mușchii acestora. Odată cu întinderea coloanei vertebrale, întindeți și centrul corpului în sus și nu încetați să întindeți și mușchii. Dacă vertebrele sunt deplasate, începe prolapsul organelor interne. Cui îi atârână burta, are stomacul prea coborât, are rectul foarte slab, iar femeile au incontinența urinei și prolapsul uterului.

- Încheiați exercițiul cu încordarea întregului corp de parcă v-ar ridica un val. Începeți cu degetele picioarelor, astfel încât să simțiți cum se încordează, pe parcurs, organele interne și se ridică, inclusiv plămânii și inima. Veți simți cum corpul parcă plutește, parcă tinde din clipă în clipă să își ia zborul. Savurați plăcerea acestei senzații și bucurați-vă că puteți să-i dăruiți corpului dumneavoastră eliberarea de o povară. Bucuria este o energie pozitivă.

Acest exercițiu de ridicare a coloanei este indicat să-l faceți și atunci când sunteți obosiți. Cel mai bine este să faceți acest lucru în mod profilactic, adică pentru prevenirea bolilor, obligatoriu dimineața și seara. În scopul vindecării să exersați atât de des pe cât de repede doriți să vă însănătoșiți.

Dacă vertebrele sunt anchilozate și ridicarea lor este foarte dificilă, sunteți blocați de stres, în primul rând, de frică. Eliberând stresul fricii veți simți o ușurare precum și o deosebită elasticitate și flexibilitate a coloanei vertebrale. Dacă, după ce v-ați cerut iertare, vă veți întinde pe podea

cu fața mai jos și veți ruga pe cineva să apese cu mâna peste vertebre, veți simți că au devenit mai elastice.

Cu scopul de a sublinia importanța grijii față de coloana vertebrală, mai jos am să prezint în tabele, separat pentru fiecare vertebră zona sa energetică de acțiune și patologiile cele mai răspândite.

Partea coloanei vertebra -le	Ver-te-bra	Organele care se află sub influența energetică a vertebrei	Bolile provocate de vertebra traumatizată	
Vertebre le cervicale	I	Partea superioară a creierului mare	Migrene, deteriorarea memoriei, epilepsie, hipertonie, tensiune intracraniană	
	II	Partea inferioară a creierului mare, cerebelul, ochii	Tulburarea echilibrului și a văzului, boli de ochi	
	III	Nasul, urechile, sinusurile faciale	Guturai, sinuzită, polipi, boli de urechi	
	IV	Limba, faringele	Inflamația faringelui, adenoide, dereglarea gustului	
	V	Laringele, corzile vocale	Inflamarea laringelui și a corzilor vocale, angină	MÂINILE durere, amortire, înțepenire, deformare
	VI	Glanda tiroidă	Tulburarea metabolismului, nervozitate, aritmie.	
	VII	Glandele pretiroide	Dereglarea schimbului de calciu – osteoporoză	

Partea coloanei vertebra -le	Ver -te-bra	Organele care se află sub influența energetică a vertebrei	Bolile provocate de vertebra traumatizată	
Vertebre le toracice	I II III	Plămânii	Bronșită, pneumo-nie, astm.	
	IV V	Pieptul	Fibroadenomatoză, tumori	
	VI	Inima	Bolile de inimă, dereglarea cir-culației sanguine, astm, tensiune sanguină scăzută.	
	VII	Ficatul, vezica biliară, splina	Bolile ficatului, ciroza, calculi biliari, boli de piele, bolile vase-lor sanguine.	
	VIII	Rinichii, glandele suprarenale, diafragma	Tensiune arterială ridicată, calculi renali, ridicarea bazinetului, scăderea imunității	
	IX	Stomacul, duodenul, pancreasul	Ulcer, gastrită, diabet	
	X XI XII	Intestinele	Dereglarea digestiei, constipație, diaree.	
Vertebre le lombare	I II			
	III	Ovarele la femei și glandele genitale la bărbați	Bolile organelor sexuale la femei și bărbați, sterilitatea	PICIOARE LE tulburări ale circulației

Partea coloanei vertebra -le	Ver -te-bra	Organele care se află sub influența energetică a vertebrei	Bolile provocate de vertebra traumatizată	
	IV	La femei – uterul, la bărbați – prostata	Miomă, dereglare menstruală, bolile prostatei	sanguine. Inflamarea venelor și arterelor, cangrenă
	V	Vezica urinară	Inflamarea vezicii urinare, incontinență urinară	
Osul sacrum		Energia sexuală care vitalizează corpul	Dereglarea vieții sexuale	
Coccisul		Perineul, rectul, vaginul	Incontinența urinei și a fecalelor, prolapsul organelor sexuale la femei.	

Zona deteriorată a vertebrei (dreapta-stânga, față-spate, sus-jos) se află în corespondență directă cu boala. De exemplu, dacă vertebra a șasea toracică este deteriorată în față, focarul bolii este localizat în peretele din față al inimii.

Noțiunile de dreapta-stânga, față-spate, sunt foarte importante pentru a înțelege suferințele corpului uman.

- **Din dreapta.** Partea dreaptă a corpului este purtătoarea energiei masculine care ține de tată și de principiul masculin. Dacă partea dreaptă a corpului este puternică, înseamnă că relația cu tatăl este bună, iar dacă este slabă sau bolnavă, rezultă că trebuie să eliberați legăturile cu

tatăl sau cu alt bărbat.

Priviți-vă în oglindă: umărul drept este lăsat, iar pe omoplat sau pe stern aveți o cocoasă sau sunteți deja gârbovit. Dacă partea superioară a coloanei vertebrale este gârbovită, aveți sentimentul vinovăției față de tată. Dacă partea dreaptă a bazinului atârână, înseamnă că greutatea vieții și problemele materiale nerezolvate ale tatălui, sunt o greutate uriașă pe ființa dumneavoastră și așteaptă eliberarea. Bolile organelor de pe partea dreaptă a corpului le găsiți în același tabel.

- **Din stânga.** Partea stângă a corpului este purtătoarea energiei feminine, ține de mamă și de începutul feminin. Dacă sunteți femeie, tot răul și binele din mama dumneavoastră se intensifică și se manifestă pe partea stângă a corpului, iar al tatălui pe partea dreaptă. Dacă aveți partea stângă puternică, înseamnă că aveți un început feminin puternic, iar dacă este slabă, aveți probleme cu mama, fie cu soția, fie cu sexul feminin, în general (în continuare – mama).

Partea superioară a coloanei vertebrale este purtătoarea sentimentului de iubire. Simțiți că mama nu vă iubește, fie că nu vă acceptă iubirea etc. și această greutate apasă pe ființa dumneavoastră.

Dacă vă este gârbovită partea stângă a spatelui sau a sternului, rezultă că încercați sentimentul vinovăției față de mamă.

Pentru a elibera stresul prin iertare, analizați-vă relația cu părinții, iar dacă veți înțelege unde este problema vă veți proteja de nenorociri. Nu există om care să nu aibă stresuri ce țin de mamă sau de tată, de bărbat sau de femeie, în caz contrar n-ar fi existat necesitatea să vă nașteți în corpul fizic, fiindcă în acel moment ați fi cunoscut toată

înțelepciunea pământească.

Deseori, noțiunea de stres este confuză și vom reveni la ea în repetate rânduri. Rușinea, jena, senzația disconfortului, incapacitatea de a găsi soluții, etc. sunt, de asemenea, stresuri.

Toate contrariile formează o unitate, inclusiv mama și tatăl, părțile stângă și dreaptă. De aceea, nu întotdeauna se diagnostichează boala, întrucât ea poate cuprinde ambele părți ale corpului. De exemplu, dacă ne doare umărul stâng și mâna stângă, sunt amorțite și nu le putem ridica. Rezultă că mama și tatăl, influențându-se reciproc, se aseamănă și acționează în egală măsură asupra corpului nostru.

Repet încă o dată: aceasta este problema lor. Nu trebuie să luați această problemă asupra dumneavoastră.

Totodată, iertați-i că au aceste probleme, iertați-vă pe dumneavoastră că ați preluat problemele lor și cereți-i iertare și corpului dumneavoastră pentru că prin aceasta i-ați pricinuit un rău. Deseori auzim: „*Cum pot să fiu eu atât de lipsit de suflet, încât să ignor frământările părinților?*” Vă repet iar și iar: negativismul trebuie acceptat cu rațiunea. Abia atunci vom putea să canalizăm binele spre rezolvarea problemelor, sau spre susținerea altui om.

- **Din față.** Partea din față a corpului este expresia energiei sentimentelor. Unele boli apărute în partea din față a corpului țin de sentimentele negative pe care le-ați acumulat în dumneavoastră.

- **Din spate.** Partea din spate a corpului corespunde energiei voinței. Tot ce vă suprimă sau vă distruge voința, o domină, o hărțuiește sau o umilește, vă privează de posibilitatea de a vă satisface necesitățile și de a vă atinge scopul.

Distrugerea voinței înseamnă distrugerea vieții.

Această parte a corpului, spatele sau coloana vertebrală, constituie principiile vitale care dau sens vieții.

- **Partea superioară.** Partea superioară a corpului înseamnă energia orientată spre viitor. Dacă cineva este cuprins de frică în fața viitorului, atunci acestuia i se îmbolnăvește partea superioară a corpului.

- **Partea inferioară.** Partea inferioară a corpului înseamnă energia orientată spre trecut. Dacă trecutul a fost dur, se îmbolnăvește partea inferioară a corpului.

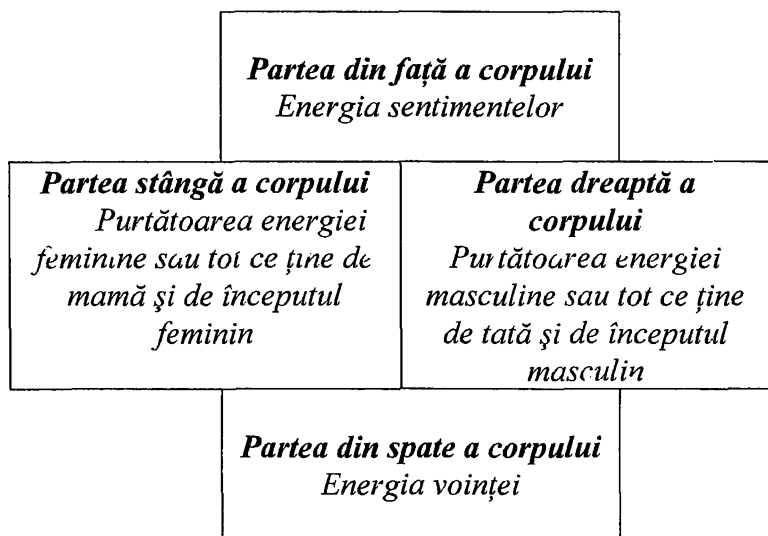
Analizați și veți găsi în corpul dumneavoastră o logică uimitoare ce vă va permite să înțelegeți pe cine să iertați și cui să-i cereți iertare.

Învățătura despre iertare se bazează pe clarificarea trecutului și eliminarea cauzei primare.

Întrucât suntem legați de mamă pentru totdeauna cu un cordon ombilical invizibil, influența mamei asupra copilului este uneori atât de mare, încât devenim asemănători cu părinții noștri și începem să-i influențăm în același mod pe alții. Așadar, dacă în noi există negativitate prin care influențăm partenerul de viață, familia, colectivul, trebuie să le cerem iertare.

***Gândește! Caută! Găsește! Iartă!
Vindecă-te!***

Așadar, am ajuns la concluzia că fiecare om, bazându-se pe logică și cunoscând distribuirea energiilor în corp este capabil să determine stresul care a provocat boala.

Trebuie menționată separat partea din spate a corpului, adică spatele – puterea voinței, energia volitivă.

Împărțirea spatelui pe zone	Sentimentele	Stresurile tipice
De la osul parietal până la a treia vertebră toracică + umărul și partea superioară a mâinii + primele trei degete	Sentimentul iubirii	Teama că nu sunt iubit. Teama că părinții, familia, copiii, tovarășul de viață nu sunt iubiți, etc.

Împărțirea spatelui pe zone	Sentimentele	Stresurile tipice
Vertebrele a 4-a și a 5-a toracice + partea inferioară a palmei + degetele al 4-lea și al 5-lea + subsuoara.	Sentimentul vinovăției și autoînvinuirea corelate cu iubirea.	Teama că voi fi învinuit, că nu sunt iubit. Imputarea că nu sunt iubit.
Vertebrele 6-12 toracice	Sentimentul vinovăției și învinuirea altora	Teama că voi fi învinuit. Învinuirea altora.
Vertebrele 1-5 lombare.	Sentimentul vinovăției ce ține de problemele materiale și învinuirea altora.	Teama că voi fi învinuit că nu pot să rezolv problemele materiale. Teama că voi fi învinuit de irosirea banilor. Învinuirea altcuiva de toate problemele materiale.
De la sacrum până la degete	Problemele economice	Teama de problemele economice

Teama distruge forța voinței.

Teama constituie stresul suprarenalelor care cuprinde prin chakre tot corpul. Organul afectat de stres nu poate să funcționeze. Dacă organul nu vrea, este imposibil să-l obligi.

De pe urma stresului părinților suferă copiii.

Cine îndreaptă trecutul își corectează în același timp și viitorul.

Partea superioară a corpului – VIITORUL	Chakra a 7-a (chakra coroană)	Credința
	Chakra a 6-a (Al treilea ochi)	Echilibrul sentimentelor și a energiei gândului = SPERANTA
	Chakra a 5-a (chakra laringiană)	Comunicarea
	Chakra a 4-a (chakra inimii)	Iubirea
Partea inferioară a corpului - TRECUTUL	Chakra a 3-a (plexul solar)	Energia voinței
	Chakra a 2-a (chakra pubiană)	Energia sexuală
	Chakra 1-a (Chakra de bază)	Energia forței vitale

Dacă a apărut boala, atunci gândiți-vă unde s-a localizat – în partea stângă sau dreaptă, în partea superioară sau inferioară, în față sau în spate, în care chakră și la nivelul cărei vertebre, și veți găsi cauza în sufletul dumneavoastră.

Iertați-vă stresul dumneavoastră...

Iertați-vă pe dumneavoastră înșivă...

Cereți-i iertare corpului.

Dacă în locul bolnav sau în întregul corp apare sentimentul ușurării, înseamnă că ați descoperit adevărata cauză. Repetând iertarea dispare durerea, apoi boala.

Dacă sunteți bolnav din creștet până în tălpi, înseamnă că nu știți nici să iertați, nici să vă cereți iertare, și nu vă recunoașteți propriile greșeli. Când veți începe să le recunoașteți și să iertați, abia atunci vă veți vindeca.

Pentru ca vindecarea să fie stabilă, trebuie să vă schimbați deplin și definitiv modul de gândire.

Liniștea sufletească = sănătate.

De ce, în vechime, oamenii erau liniștiți? Acest lucru nu este greu de înțeles:

Chakra 1 – luni

Chakra 2 – marți

Chakra 3 – miercuri

Chakra 4 – joi

Chakra 5 – vineri

Chakra 6 – sâmbătă

Chakra 7 – duminică = **ziua de odihnă, atunci când se poate transforma spiritul.**

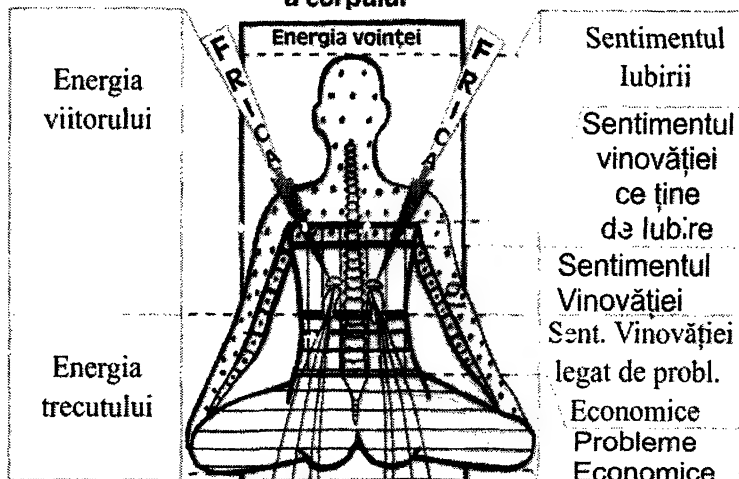
Dacă omul are o atitudine corectă față de ziua de Duminică, atunci el are timp să se gândească la greșelile comise de-a lungul săptămânii ce a trecut, să tragă învățăminte din aceasta și astfel să trăiască mai înțelept. În trecut,

în ziua de duminică, oamenii își cereau iertare pentru greșelile lor și își binecuvântau astfel viitorul.

Viitorul se bazează pe trecut, dar există un prezent etern: trecut + prezent + viitor.

În schema ce urmează veți vedea forma sintetizată și comprimată a distribuirii energiei.

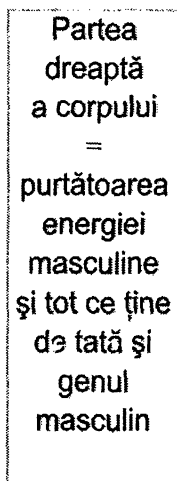
**Partea dorsală
a corpului**

**Partea
dreaptă
a corpului**

=

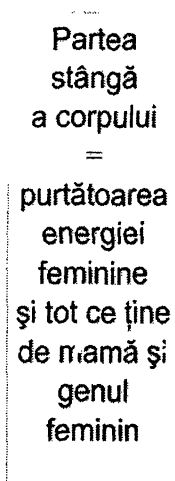
**purtătoarea
energiei
masculine
și tot ce ține
de tată și
genul
masculin**

**Partea
stângă
a corpului**

=

**purtătoarea
energiei
feminine
și tot ce ține
de mamă și
genul
feminin**

Energia sentimentelor

**Partea din față
a corpului**

Puterea fricii și Învățătura despre supraviețuire

Omenirea este prizoniera fricii!

Pentru a înțelege mai bine transformarea stresurilor în boală, este necesar să explicăm cum acționează frica. Încă din epoca primitivă se știe despre acțiunea groaznică a fricii asupra dușmanului: strigătele înfiorătoare în timpul luptelor secerau dușmanul și fără arme.

Energia negativă a fricii distruge rinichii și suprarenalele. În suprarenale, la nivelul fizic, apar spasmele și se diminuează sau se întrerupe eliminarea hormonilor în sânge care sunt de importanță vitală. De aceea, în timpul morților clinice se administrează hormoni suprarenalelor. Acestea sunt situate pe partea din spate a chakrei a 3-a și sunt legate de:

- putere și stăpânire;
- puterea voinței.

Astăzi frica domină omenirea și distruge puterea voinței.

Fiecare organ are conștiința sa. Când dispare voința, organul refuză să funcționeze. În funcție de natura sa, frica deteriorează diferite chakre și organe:

Chakra a 7-a – probleme de credință;

Chakra a 6-a – probleme de echilibru dintre emoție și rațiune;

Chakra a 5-a – probleme de comunicare;

Chakra a 4-a – probleme de iubire;

Chakra a 3-a – probleme de putere și stăpânire;

Chakra a 2-a – probleme sexuale;

Chakra 1-a – problemele forței vitale.

Deseori, oamenii nu recunosc că le este frică, fie din cauza orgoliului, fie consideră frica un sentiment care apare în cazul unui pericol fizic.

Dacă zicem: nu vreau, nu pot, oare nu greșesc?, nu știu, are rost?, dincolo de aceste spuse se ascunde frica. Cine găsește o clipă de răgaz să reflecteze și să vorbească cu sine însuși poate să recunoască pentru sine că este cuprins de frică. Orice fel de frică are influență asupra chakrelor în egală măsură.

Chakra	Frica	Influență lentă	Influență rapidă
Chakra a 7-a	Teama de a avea încredere în sine	Boli psihice, nevroze	Boli psihice, psihoze
Chakra a 6-a	Frica de responsabilitate	Dureri de cap, meningită, encefalită	Congestie cerebrală, paralizie sau moarte
Chakra a 5-a	Frica de comunicare	Bolile glandei tiroide, ale faringelui și ale cordelor vocale	Inflamarea faringelui care poate fi fatală
Chakra a 4-a	Frica de a pierde omul iubit	Boli cronice de inimă, plămâni, glande mamare	Atac de cord, astm, moarte subită

Chakra a 3-a	Frica de o situație sau de un om rău, disprețuitor, gelos și tiran etc.	Bolile ficatului, stomacului, colonului, splinei, pancreasului	Aceleași boli într-o formă acută, cu vomă și grețuri și senzația unor necesități fiziologice urgente
Chakra a 2-a	Frica pentru propria sexualitate	Provoacă diminuarea activității sexuale sterilitate, scăderea generală a tonusului muscular	Impotență sexuală, bolile organelor sexuale
Chakra 1-a	Frica pentru propria forță vitală	Un asemenea om cade în disperare și apatie, nu-l mai interesează nimic, se stinge încet.	Moarte subită, fiindcă se închide canalul energetic principal

Frica poate să se manifeste combinată cu energiile diferitelor chakre.

Astăzi, în oameni este foarte puternică magia fricii. Calamitățile naturale, războaiele, haosul economic, crimi-

nalitatea, lipsa de protecție și prezicerile sădesc frica în oameni și provoacă bolile.

Oamenii nu înțeleg că aceste probleme sunt urmarea firească a gândurilor greșite și a faptelor omenirii. Faptul că după bine urmează răul este un lucru firesc, după care urmează iarăși bine. Frica intensifică răul. Cine înlătură frica prin iertare poate să trăiască în pace și în liniște.

În loc să vă fie frică de viitor, este mai bine să începeți să corectați prezentul. Le recomand în mod deosebit acest lucru pensionarilor, șomerilor, bolnavilor, al căror timp pare a trece în zadar.

Îmi amintesc de o bătrânică, foarte mărinimoasă, care fusese foarte sănătoasă, dar căreia începuse să-i fie frică de orice și pentru oricine și, în cele din urmă, s-a îmbolnăvit. Când i-am explicat cauza bolii, a început să se frământa puternic pentru ignoranța ei și nu putea nicidecum să rezolve această situație. În primul rând am învățat-o să-și ierte frica, apoi să-i ierte pe toți cei care fac rău, ori răul îl săvârșesc doar acei care nu știu să iubească. Fiecare om bun poate să ierte mama care nu și-a iubit fiul, care din această cauză a plecat să lupte. Fiecare om bun poate să ierte un asemenea fiu și să-i trimită iubire fără de care acest suflet neliniștit creează în lume răul. Abia atunci se va pune capăt violenței.

Ce sentiment de bucurie am încercat atunci când am văzut lacrimile pline de uimire ale acestei bătrâne. Era fericită că a găsit cui să-i trimită iubire și i-a trecut frica.

În realitate, frica are rădăcini mult mai profunde – în infinitul spiritului uman. Spiritul care există, astăzi, pe Pământ, în chip de om, a trăit aici de mai multe ori. În fiecare viață omul a făcut greșeli pe care nu a reușit să le aprecieze corect și astfel n-a învățat nimic din ele. Spiritul

lui se simte vinovat că n-a știut să acumuleze înțelepciune pentru corpul său, știe că subconștientul îl influențează prin conștiința corpului, vine pe Pământ cu sentimentul vinovăției, în repetate rânduri, pentru a-și ispăși păcatele. Unele lucruri le înțelege, altele nu. Spiritul știe tot, știe că poate să învețe cu ajutorul înțelepciunii ca să-și ispășească greșelile. Povara păcatelor săvârșite zdrobește Pământul, iar spiritul simte că din cauza păcatelor sale s-a înrăutățit situația pe Pământ. Prin urmare, Spiritul știe că este complice la haosul instalat pe Pământ și îi este frică pentru destinul acestuia fiindcă, după legea cauzei și efectului, el este responsabil în fața lui Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă că trebuie să stea pe banca condamnaților și să aștepte sentința ci înseamnă că fiecare spirit poartă răspunderea pentru acumularea înțelepciunii Întregului Unitar, iar dacă stopează acest proces, consecințele sunt de ordin mondial, și este responsabil și el.

Spiritul știe că din cauza greșelilor sale, pe Pământ a început criza și sentimentul vinovăției îi provoacă frica pentru viitor. Frica distruge corpul uman și împiedică dezvoltarea spiritului.

Ne vom ispăși frica atunci când vom cere iertare Pământului, întregului Univers, lui Dumnezeu și Iubirii, pentru că le-am pricinuit rău prin greșelile noastre, și când ne vom ierta pe noi înșine pentru răul săvârșit.

Pământul este înconjurat de o sferă de energie negativă compusă la rândul ei din diferite straturi de stres. Fiecare om, în dependență de stresurile sale, trebuie să ceară iertare Pământului pentru că prin răutatea sa, prin invidie, frică, sentimentul vinovăției, lăcomie, răzbnare, lipsă de bun simț, condamnare, zgârcenie, ură, trufie, minciună, gelozie, supărare neîntemeiată, etc. a izolat Pământul de

Cosmosul curat. Iertați-vă și pe dumneavoastră că ați provocat acest rău. Pământul așteaptă de la fiecare dintre noi iubire, la fel cum așteptăm și noi.

Cine iartă superficial, va avea rezultatul corespunzător. Pământul așteaptă iertarea care ar elibera omenirea de propriile cătușe.

Tot ceea ce stârnește frica este de neînțeles și omul speriat percepe toate procesele negative de pe Pământ ca pe o nedreptate. El nu înțelege că Pământul iubește omenirea și este nevoit să suporte negativismul uman. Pământul încearcă să echilibreze această negativitate prin tot felul de procese din profunzime dar omul, prin viclenia sa, îl împovărează din nou.

Negativitatea acumulată se distruge prin cutremure de pământ, inundații, erupția vulcanilor, uragane, războaie etc. Dacă nu s-ar descărca de această energie, Pământul ar muri definitiv.

Fiecare om care dorește să fie fericit, trebuie să ajute Pământul căci el este casa noastră. Dacă această casă nu este iubită, moare. Cine aduce în casă gânduri negre, îi otrăvește atmosfera și casa se distruge. Nimeni nu se poate simți liber într-o asemenea casă. Omenirea este prizoniera propriilor stresuri.

***Învățătura despre iertare
este învățătura despre supraviețuire***

Este foarte greu să obligi omul contemporan, care este aproape în totalitate materialist, să gândească. Deseori mi se întâmplă să aud înainte de a reuși să termin ideea: „Nu, suferințele mele nu sunt din cauza asta”. Nu-mi rămâne decât să zâmbesc, întrucât omul respectiv refuză totul apri-

ori, inclusiv ce este bun, întrucât el este un înverșunat prizonier a tot ce este rău, și se împotrivește fără să se gândească la consecințe. Trebuie să menționez în repetate rânduri: creierul este creat nu pentru frumusețe ci pentru a gândi. Gândiți-vă și trageți concluzia necesară. Iertați-vă stresurile, și nu căutați întotdeauna un vinovat anume.

Așezați-vă și închipuiți-vă un nor negru, acesta este frica dumneavoastră. Frica este energia, iar energia are conștiință, în consecință frica dumneavoastră vă aude. Ea nu este vătămătoare și a apărut nu pentru a vă tortura. Singuri ați ales-o în sinea dumneavoastră. Ea a venit ca să vă învețe.

Corpul suferă de frică dar el nu are puterea de a se elibera de ea. Acest lucru puteți să-l faceți numai dumneavoastră singur. Corpul știe că tot ceea ce acumulați în propria persoană vă este necesar pentru a învăța să deveniți mai înțelept. Iar corpul este obligat să sufere și să se chinuiască sub povara muntelui de frică ce crește. Corpul, într-un fel sau altul, vă face cunoscut acest lucru. Așa că ajutați-l!

Spuneți-i acestui nor uriaș de frică: *„Eu te iert pentru că te-ai instalat în mine. Eu mă iert că te-am acceptat. Dragul meu corp, iartă-mă, fiindcă ți-am pricinuit rău. Am învățat doar, iar acum am devenit mai înțelept”*.

Veți simți cum corpul devine mult mai ușor. Imaginați-vă frica dumneavoastră și veți simți că s-a micșorat. Dacă veți repeta acest exercițiu de mai multe ori, frica va dispărea. Astfel pot fi eliberate toate stresurile. Iar după aceea trebuie să iertați omul sau cauza care v-a provocat frica.

Atâta timp cât în dumneavoastră sălășluiește frica, corpul dumneavoastră știe că aveți nevoie să fiți speriat și vă veți ciocni de oameni și situații care vă vor provoca fri-

ca. Dacă veți reuși să vă învingeți teama din suflet atunci, ca prin magia baghetei fermecate nu vă veți mai întâlni cu ceea ce vă îngrozea. Dacă doriți să dispară frica din sufletul dumneavoastră, primul lucru pe care trebuie să-l faceți, este iertarea. Iertarea trebuie să devină o chestiune de obișnuință. Aceasta până când vă veți elibera definitiv de frică. S-ar putea ca, iarăși și iarăși, chiar și în mică măsură, să vă izbiți de frică personal sau din auzite. 'Dacă acest lucru se întâmplă, înseamnă că nu v-ați eliberat total de frică.

Pentru mulți iertarea este ca o modă, iartă o dată, de două ori, apoi trag concluzia: „*Aceasta nu ajută. Amețesc doar oamenii*”, și continuă să înainteze pe calea alienării. Dar în viață există o regulă: după faptă și răsplată.

Venind cu sentimentul vinovăției din viețile anterioare, unii oameni atrag situații în care devin vinovați fără vină. Deseori, ei încearcă un sentiment al vinovăției care îi întristează sau îi irită. Orice cuvânt este perceput ca un reproș, ca o învinuire. Unor asemenea oameni nu poți să le explici nimic. Cu cât este mai mare sentimentul vinovăției, cu atât mai mare este frica de viitor. Cine are foarte pronunțat sentimentul vinovăției, simte nevoia de a-i învinovați pe alții. Întrucât frica cronică l-a cuprins pe om și nu-i dă voie să meargă mai departe, ea îi provoacă acestuia sentimentul de protest, furie și împotrivire.

Tipul luptător alege lupta crâncenă cu răul. Tipul supus înecă frica în alcool sau se droghează. Narcomanii și neurastenicii își justifică slăbiciunile prin boală.

Învinge acela care luptă pentru bine și nu împotriva răului.

Sentimentul vinovăției ajuns la limita critică se transformă în frică.

Frica ajunsă la limita critică se transformă în ură.

Ura ajunsă la limita critică... *începe să distrugă omul.*

Ura provoacă o boală crâncenă – cancerul.

Nu contează dacă manifestați ura la suprafață sau o acumulați în interior – rezultatul este același.

Frica de cancer nu face decât să atragă mai repede această boală. Dacă acumulăm în noi ură față de alți oameni și vom întreba „*de ce procedează ei astfel?*”, efectul va fi același.

Ura

Indiferent dacă sunt un om rău sau nu, dacă atitudinea altcuiva față de mine este rea, dacă mi-e frică de oamenii răi, nu-i suport = îi urăsc pe cei răutăcioși – ***în mine crește stresul urii.***

Prezența urii atrage ura și aceasta se amplifică.

Stadiul I - *ura panicoasă.*

1. frica de ură – teama că ura va distruge iubirea.
Aceasta provoacă neliniștea, panica.

Consecința - *Alergie*

2. frica de a nu fi iubit provoacă necesitatea de a strivi ura panicoasă, de a nu protesta, *atunci mă vor iubi* = frica ascunsă = înăbușirea sentimentelor.

Consecința – *Astm.*

Stadiul II - *ura înverșunată*

1. lupta înverșunată cu răul, *fiindcă este rău.*

Consecința – *Calculi biliari.*

2. frica de a nu fi iubit provoacă necesitatea de a ascunde ura față de rău, *atunci mă vor iubi* = ura ascunsă.

Consecința – *Calculi renali.*

Stadiul III – *ura rău-intenționată*.

1. Dacă prin alte mijloace nu se învinge un om rău, atunci i se dorește răul. Când i se vorbește drept în față se naște cearta prin care iese la iveală adevărul, dar dacă omul cu bunăvoință încă nu este satisfăcut, întrucât adversarul nu s-a schimbat după dorința sa, atunci ura rău-intenționată rămâne și acumulează forță pentru următoarea ceartă.

Consecința – *Cancer latent*

2. Frica de a nu fi iubit provoacă necesitatea de a ascunde ura rău-intenționată, întrucât fiecare are nevoie de iubirea altora care niciodată nu este suficientă.

Consecința – *CANCER GALOPANT*

Din această categorie fac parte oamenii despre care se spune că sunt răbdători, cu bun simț, nu ridică glasul la nimeni iar viața este nedreaptă cu ei.

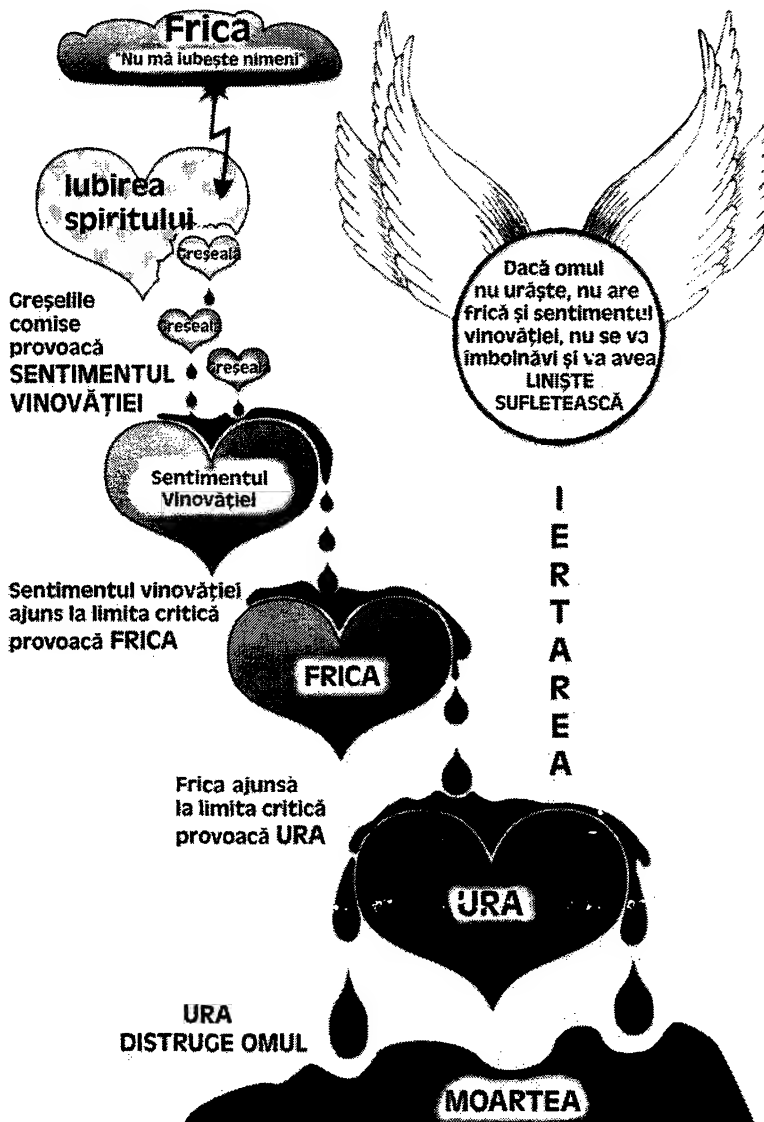
Viața este dreaptă, numai că noi trebuie să înțelegem corect legile vieții.

Năzuind din răsuputeri să merite iubirea, având nevoie de recunoștință și iertare = iubire, oamenii nu înțeleg că de fapt vor să evite frica, fără să conștientizeze că frica are picioare iuți.

Dacă nu-și ating scopul, acești oameni buni încep să se autoînvinuiască, să urască neputința ior, chiar să se blesteme. Puterea este irosită în zadar și oboseala permanentă îi obligă pe oamenii cu bun simț să urce scara viselor scrâșnind din dinți și urându-se pe ei înșiși. Cei din jur văd în ei oameni sânguincioși, muncitori, inimoși și de treabă. Dar iată că în familie dispare iubirea. Apoi, rămân fără familie, deși susțin că se străduiesc să facă totul pen-

tru ea. De fapt ei merită să fie iubiți, ei nu înțeleg faptul că zidul fricii îi împiedică atât să primească, cât și să dăruiască iubire. Asemenea oameni sunt distruși repede de cancer. La fel de repede ei pot să se vindece, dacă vor *ierta teama că nu sunt iubiți*. Vindecarea bolnavilor de cancer care au iertat frica a fost un miracol pentru mine. Trebuie să subliniez că acești oameni care fac totul temeinic, parcurg temeinic și procedura de iertare.

Dacă omului îi este teamă, *că nu este iubit*, el încalcă echilibrul dintre lumea sentimentelor și lumea gândurilor ce provoacă săvârșirea faptelor necugetate – *GREȘELILE*.

Consecința este aidoma acțiunii

Dacă bolnavul de cancer își iartă stresurile de dimineață până seara, se vindecă în câteva luni. Dacă din cauza fricii că *nu mă iubește nimeni* vrea să acționeze în continuare, cu înverșunare, ca să cucerească iubirea, încearcă să-și păstreze imaginea ca să pară curajos, este imposibil să fie ajutat. Boala nu poate fi vindecată între două acțiuni. Fiecare om trebuie să-și determine singur scara valorilor și să obțină rezultatul corespunzător.

Starea corpului uman, a sănătății lui, reflectă filosofia vieții omului

Omul își conștientizează greșelile înainte de moarte. Este cunoscut faptul că prin fața ochilor muribundului, în câteva clipe, trece toată viața asemeni unei pelicule de film. Acest lucru se întâmplă tocmai pentru a pricepe propriile greșeli. Ura orbește. De aceea, bolnavii de cancer văd filmul vieții lor de mai multe ori înainte de a fi eliberați de chinuri. Bolnavii de cancer care au învățat să ierte sincer, pot să se vindece, iar dacă boala este foarte avansată, părăsesc viața după o agonie de numai câteva minute.

Pentru a salva un bolnav de cancer, trebuie să se schimbe el, părinții lui, membrii familiei, în caz contrar, bolnavul trebuie izolat total ca să comunice în singurătate cu sine și cu Învățătorul.

Oamenii care gândesc corect sunt plini de viață, iubesc, nu urzesc planuri de răzbunare, ci iartă. Iar cei care s-au supărat, de fapt râd de ei înșiși, întrucât în momentul furiei au coborât la nivelul oponentului și mai degrabă revizuiesc situația și îl iartă pe cel care a greșit.

Cel care este mai înțelept cedează, întrucât înțeleptul știe să gândească corect, el este capabil să îl ierte pe cel

ignorant. Cel care este supărat pe cel ignorant, este el însuși ignorant. Unui înțelept nu îi este necesar să i se dovedească faptul că este înțelept.

Exemplu din viață:

Un băiețel suferea, deseori, de catarul organelor respiratorii. Se înțelegea de minune cu tatăl și petreceau timpul liber cu diverse preocupări comune ce se desfășurau foarte vesel și rațional. În prezența mamei se enerva repede și devenea neliniștit. În timpul sarcinii, mama i-a inoculat involuntar stresul disprețului față de bărbați.

Bunicul din partea mamei a fost un bărbat curajos, cu un fizic foarte puternic dar cu un caracter slab. La rândul său, bunica era stresată din cauza relației dintre părinții ei: *bărbații sunt răi și bătărași*. Aceeași convingere o avea și ea care a început să se comporte disprețuitor cu soțul ce era la fel de curajos ca tatăl său. Întrucât stresul s-a intensificat, soția influențându-și soțul prin comportamentul ei, a devenit cauza căderii lui. Ea l-a disprețuit, iar soțul, simțind acest lucru, a început să bea și, în consecință, a încetat să mai aibă grijă de familie iar soția era și mai convinsă de justetea atitudinii sale față de bărbați. Între timp li s-a născut o fetiță, mama băiatului, a treia generație care avea o atitudine față de bărbați de două ori mai rea și își punea întrebarea: să se căsătorească sau ba? Atracția firească față de sexul opus oscila. S-a căsătorit, totuși, dar stresul personal ea l-a transmis băiatului, care ca viitor bărbat simte că mama sa îl disprețuiește, deși dragostea maternă față de el este imensă. Pe ei îi desparte stresul și nu îi permite copilului să se apropie mai mult de mamă. Încă din pântecul mamei el simțea un sprijin în iubirea tatălui, iar acele relații calde continuă și astăzi. Dacă mama nu se va elibera

de stres, relațiile lui cu femeile vor fi foarte complicate, fiindcă îl vor disprețui. Pasiunea naturală masculină va căuta o ieșire și el va lăsa în urma sa multe femei deceptionate.

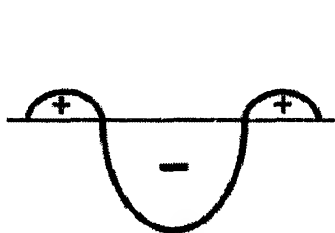
Eliberarea stresului este de o necesitate vitală.

Mama acestui băiețel a făcut conștiincios totul pentru ca familia să nu se destrame și pentru ca în casă să existe ordine și căldură. Este imposibil să schimbi mai mult situația în mod conștient. Dar odată cu trecerea timpului disprețul față de sexul masculin, care poate fi înăbușit o perioadă, se amplifică, chiar dacă bărbatul este iubitor, grijuliu și muncitor. Dar în același timp și el se uzează de la stresul invizibil. Totdeauna există ceva care lipsește, iar aceasta femeia o poate interpreta ca o neputință a soțului. Femeia a recunoscut stresul ei înăscut, a iertat și dintr-odată și-a văzut soțul în altă lumină. Băiatul a scăpat de tensiune, iar familia s-a eliberat de rău.

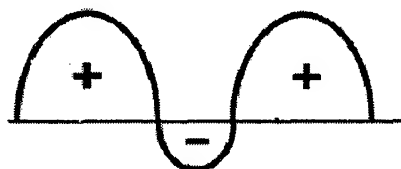
O asemenea presiune este ca un blestem. Nu este nevoie de oameni cu capacități extrasenzoriale nici de vrăjitori pentru a scăpa de blestem. Omul singur și l-a atras asupra sa și singur poate să se elibereze de el. Trebuie doar să meditezi, să te gândești profund, să descoperi ce anume te subjugă și dacă se dovedește că în spatele tuturor acestora stă o perscană, atunci trebuie să iertăm acea ființă pentru atitudinea sa de subjugare a persoanei noastre, să ne iertăm pe noi pentru faptil că am acceptat această atitudine și să cerem iertare de la corpul nostru pentru faptul că astfel i-am făcut lui rău. Dacă omul i se plânge altuia, fără să gândească: „*Asupra mea atârnă un blestem, totul merge anapoda*”, atunci este pe deplin posibil ca așa să și fie. Pur și simplu acest lucru a izvorât din subconștient.

Trebuie să-i spunem blestemului: „*blestemule, oricine*

te-a trimis, te iert că ai venit. Mă iert și pe mine că te-am acceptat. Dragul meu corp, îmi cer iertare că n-am putut să te salvez mai devreme de acest blestem. Acum suntem liberi. Îi iubesc pe toți!, blestemul, de asemenea, fiindcă datorită lui am învățat ceva.”

Senzația fricii în
așteptarea răului – și
răul se amplifică

Iertarea răului în
așteptarea răului – și
răul se diminuează

Este simplu, nu-i așa? În loc de a trăi frica și a continua să oftezi și să te chinui - iertați!

Numeroși oameni își cobesc singuri și atrag asupra lor blestemul. Dacă cineva trimite omului un blestem, iar omul gândește pozitiv, atunci blestemul nu se leagă de el.

Blestemul se întoarce ca un bumerang la acela care l-a trimis. Întrucât omul care blestemă are o concepție negativă despre lume, atunci el este slab și nu este greu ca blestemul să se lege de el. Unii oameni greșesc în viață și pentru aceasta se autoblestemă, iar alții vin pe această lume purtând asupra lor blestemul încă din viețile anterioare, pe care adesea ei singuri l-au atras asupra lor.

Dacă ceri iertare te eliberezi!

Dacă viața dumneavoastră este o permanentă luptă cu morile de vânt, mai bine opriți-vă puțin și folosiți timpul pentru discuții cu dumneavoastră înșivă și pentru reflectarea asupra propriei vieți. La un moment dat veți constata cu satisfacție că vântul și-a schimbat direcția.

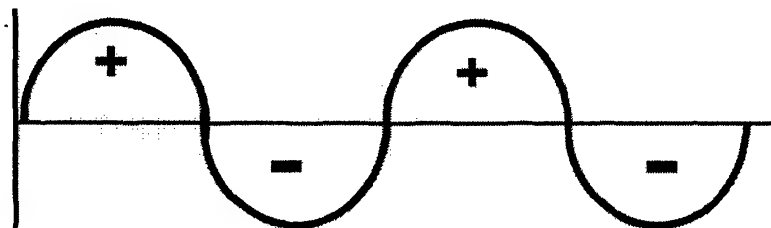
Viața este o variație a energiei în formă de sinusoidă, unde binele alternează cu răul. Este firesc, necesar și corect. Dacă n-ar exista răul, n-ar exista nici binele.

Dacă o perioadă a vieții este bună, trebuie să vă bucurați, dacă este rea, bucurați-vă că putea fi și mai rău și că binele se apropie și încercați să învățați ceva din asta. De obicei, oamenii nu înțeleg că în rău poate fi și bine. Dacă ne gândim mai bine vom înțelege.

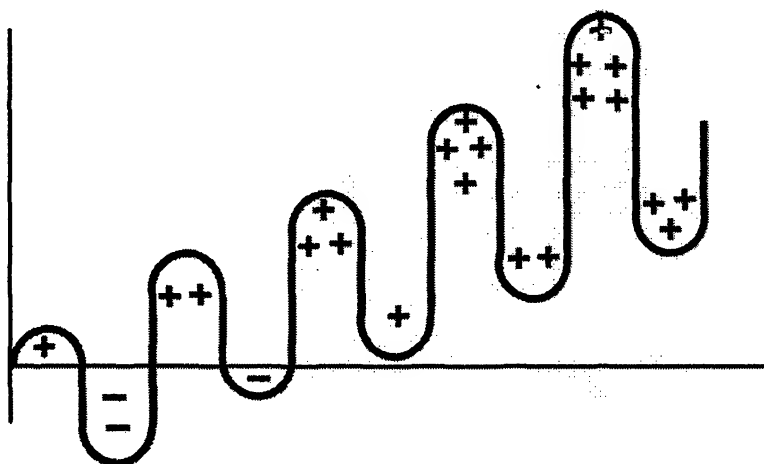
Cine respinge această atitudine este nevoit să sufere. Consecințele sunt după fapte.

Deseori, binele este acceptat cu neîncredere, uneori cu frică și duritate: „*oricum, nu este pentru un timp îndelungat. Oricum va fi rău. Ce-ți pasă ție, la tine totul merge bine!*”.

Legile vieții sunt aceleași pentru toți. Pentru unii, gândurile rele fac răul și mai rău, pentru alții, gândurile bune fac binele și mai bun. Ceea ce pentru unul este ceva neînsemnat, pentru altul este o mare îfericire. Viața omului poate fi ilustrată grafic.

Astfel arată viața în care nu se schimbă nimic. Într-un asemenea caz, omul spune că n-a reușit nimic în viață.

O asemenea viață este corectă: situațiile negative rămân în trecut, apoi, situațiile foarte bune alternează cu cele mai puțin bune sau cele relativ bune cu cele rele. Este schema dezvoltării în spirală a omului.

Despre ateroscleroză

Separat trebuie să ne oprim asupra aterosclerozei, sau cum se spune în popor depunerea de calcar pe vase. Diag-

nosticul care încearcă să explice suferința bolnavului este diferit: osteohondroză, nevralgie, radiculită, tulburarea circulației sângelui la nivel cerebral și în membre etc. Dar după ce ți s-a stabilit diagnosticul nu-ți este mai ușor. Dacă o vertebră se lasă în jos peste cealaltă și astfel se află prea aproape una de cealaltă, atunci prin îndoirea corpului, vertebrele se ating. Dacă un os apasă pe celălalt, are loc deteriorarea țesutului osos. Osul deteriorat se vindecă cu ajutorul periostului. În asemenea situații apare exostoza sau depunerea de săruri. Vă puneți întrebarea, de unde se adună sărurile pentru aceasta? Răspund: se redistribuie din aceeași vertebră deteriorată. Vertebra devine tot mai fragilă, iar exostoza tot mai puternică. Exostoza se înfige ca o unghie în marginea vertebrei și înțepă în timpul mișcărilor dacă nu întindeți coloana.

Este foarte important să știm în ce mod se deplasează vertebrele: din cauza îmbătrânirii sau ca rezultat al unui traumatism. Traumatismul întotdeauna atacă acel loc în care se acumulează stresul.

Pentru amortizare, între vertebre se află niște discuri, care, din cauza traumatismului, fie se deplasează, fie se distrug, fie se subțiază. Discul deteriorat poate fi vindecat și fără operație. Cereți-i iertare locului traumatizat, fiindcă i-ați provocat dureri. Comunicarea corectă cu corpul poate vindeca de ateroscleroză și oameni în vârstă. Evident că este un proces mai lent decât la cei tineri. Un asemenea proces de vindecare poate dura câteva luni sau câțiva ani depinde de modul cum lucrezi asupra propriei persoane și de dorința fiecăruia de a fi sănătos. Pentru aceasta este necesar:

1. să-i cerem iertare coloanei vertebrale, fiindcă am traumatizat-o.

2. să ne eliberăm de stresuri conform indicațiilor din capitolele anterioare.

3. să ridicăm (întindem) coloana vertebrală.

4. să mâncăm coajă de ou.

Ateroscleroza afectează și vasele sanguine și provoacă dereglarea circulației sanguine în tot corpul. Astăzi o lume întreagă luptă cu colesterolul – cauza aterosclerozei. Oricât ai părea de suaniu, vegetarienii se îmbolnăvesc și ei de ateroscleroză. Nu se îmbolnăvesc oamenii care au coloana vertebrală sănătoasă. De ce? Deoarece la oamenii care au coloana vertebrală întinsă energia curge corect și asigură o circulație sanguină rapidă, sistemul funcționează perfect iar colesterolul este ca un șmirghel pentru pereții vaselor sanguine. Circulația este echilibrată și de exercițiile corecte și echilibrate din antrenamentele fizice. Este mai simplu și mai accesibil să practicăm gimnastica.

Oamenii ocupați cu munca fizică mă vor contrazice, fiindcă identifică munca lor cu sportul. După cum se știe, munca fizică nu vindecă pe nimeni, cu atât mai mult dacă este obsedat de gânduri negre și se obligă să muncească. Un om ocupat cu munca de birou se va vindeca dacă își va face timp pentru o oră de gimnastică sau alergare. Cultura fizică începută în copilărie, în scopuri profilactice, nu permite îmbolnăvirea. Există și asemenea intelectuali care știu că **trebuie** să practice sportul, întrucât de acest lucru depinde capacitatea lor de muncă.

Sportul, însă, trebuie practicat cu bucurie. Dacă îl practicăm forțat, obsedați de gânduri negative, este în zadar. Munca fizică, în permanență, într-o poziție obligatorie, provoacă o presiune musculară neuniformă care se răspândește în tot scheletul, apoi apare oboseala oaselor și înmuiera lor. Se știe că până și metalul obosește și se defor-

mează. Cine nu știe să dea replica, fuge de cel care îi provoacă răul. La fel și scheletul nostru. Obosește din cauza constrângerii insuportabile și se deformează. Cu cât este mai mult subjugat, cu atât mai mult este el mai precaut. O ridicare bruscă a unei greutatei chiar mici și iată, în spinare a apărut durerea. Prin aceasta coloana vertebrală îi oferă stăpânului său drag posibilitatea să se culce un oarecare timp și să se simtă neajutător și să se gândească la faptul că nu a procedat bine. Asemenea lucruri se întâmplă cu o persoană vrednică, nehibzuită, care nu cunoaște nici o clipă de liniște. Omul care tratează propria sănătate ca pe un animal de povară și care dinadins își obligă corpul să execute o muncă excesivă obține ca rezultat o deformare din ce în ce mai mare a coloanei vertebrale. Se naște un dezechilibru, prin care mușchii sunt scoși din starea de echilibru al sistemului pârghiilor și încordarea inegală conduce la schimbarea formei oaselor.

Dacă doriți să vă protejați corpul, dacă îi doriți binele, începeți să faceți gimnastică dimineata și seara, cu bucurie, pregătindu-vă pentru o nouă zi de muncă și pentru un somn liniștit. Dacă aveți o zi grea, spuneți-i corpului: *„Iartă-mă anticipat că astăzi trebuie să mă ocup de o asemenea muncă grea, dar nu există altă ieșire. Ajută-mă! Eu te iubesc. Iar acum hai să mergem la lucru.”* Seara, corpul dumneavoastră va fi la fel de vioi și sănătos ca dimineată. Descrierea aparatului de susținere al corpului - adică scheletul - în care în mod natural intră și coloana vertebrală, o închei cu un exemplu.

Exemplu din viață:

Un bărbat de vreo 50 de ani, vesel, vioi, solid, mi-a spus în timp ce-l diagnosticam: *„n-ai văzut niciodată o*

asemenea boală". Într-adevăr. Când și-a scos atela specială de pe mână groasă ca de elefant, mâna a început să se întindă, iar la încheietura cotului s-a subțiat și s-a încrețit. Era o privesc cutremurătoare. Diagnosticul medicinei: siringomielie. O boală deosebit de rară. Era bolnav de 25 de ani. Durerea din mână a fost permanentă și chinuitoare. Noaptea, era nevoit să se culce la podea cu mâna sub el ca să-i amorțească și să nu simtă durerea. Doctorii au încercat să îl ajute prin toate mijloacele. Cu un an în urmă, ca ultimă posibilitate s-a hotărât amputarea mâinii din umăr, dar a intervenit o ocazie fericită.

Examinam mâna și nu vedeam oasele. Mâna părea că este un cauciuc. Vedeam, totuși, conturul osului. Am mai văzut că la vârsta de 14 ani a avut o fisură în osul brațului deasupra articulației cotului, care n-a fost fixată, și s-a produs o scurgere de calciu urmată de o formă extremă a osteomielitei - înmuierea oaselor până la un asemenea grad încât articulația cotului a încetat să mai existe. Coloana, în zona cervicală și dorsală era traumatizată, de asemenea, fapt ce agrava situația și bărbatul ținea capul între umeri. Omul avea un caracter încăpățânat și deși nu a dorit nimănui răul, el a fost convins și neclintit de dreptatea sa.

Am aplicat toate metodele de vindecare spirituală despre care am scris. Când, vineri dimineață, adică în a cincia zi după tratament, ei a venit și mi-a spus că a mâncat cu acea mână afine cu o zi înainte, mi s-a părut incredibil. Dar când după o lună a venit din nou, împreună cu soția și ea râzând s-a plâns că soțul ridică saci cu semințe, atunci nu m-am mai îndoit.

Nu, nu este vorba de un miracol, ci de vindecare conștientă care începe cu înlăturarea cauzei, iar pentru însă-

nătoşire este nevoie de credinţă, voinţă şi grijă faţă de propriul corp.

Dar de ce acestui om i s-a întâmplat traumatismul tocmai la acest os? Şi acest lucru are o cauză, dar această cauză rezidă în viaţa anterioară. Ea este determinată de un lanţ de stresuri care s-a acumula şi înrădăcinat în mână.

Doi ani mai târziu, bărbatul a venit din nou, plângându-se de obsiruirea vaselor sanguine ale ochilor şi de înrăutăţirea vederii. Cauza s-a dovedit a fi aceeaşi înţepenie a gâtului – el nu renunţa la principiile sale şi credea că este bun doar binele său şi rău doar răul său. Viaţa însă s-a complicat. Fiind un adevărat cavaler, nu s-a cruţat, era sănătos. Nu-i plăcea că viaţa femeilor a devenit mult mai grea, şi în subconştient, îi era frică să nu piardă iubirea soţiei. Corpul i-a oferit o asemenea posibilitate – cea a pierderii vederii. O altă posibilitate nu există, fiindcă, în primul rând, trebuie să trecem prin criza Pământului.

Acest om ca şi înainte, încearcă să corecteze nivelul spiritual cu ajutorul celui fizic, adică muncind pentru ca viaţa familiei să devină mai fericită. Cine nu trage învăţăminte este bătut cu propria nuiă aşa cum spune un proverb estonian. Făcând bine altuia nu trebuie să-ţi faci rău ție. Fiind un om receptiv şi înţelegând problema, după o săptămână, din fericire, el a fost iar sănătos. Şi mai înţelept.

Au mai trecut trei zile şi a sunat plângându-se că i se uzucă muşchii de pe mâna dreaptă. Era stresat: „*ce fel de bărbat sunt eu dacă nu pot să-i asigur soţiei o viaţă mai bună?*” Întrucât problema s-a referit la chestiuni de viitor, mâna a venit în întâmpinare. Acest bărbat a înţeles că o criză trebuie depăşită în mod corect. Şi-a iertat stresurile şi autoînvinuirea şi peste trei zile mâna era sănătoasă.

Din păcate, puţini sunt aceia care înţeleg că trebuie să

ne desăvârșim sentimentele, în permanență. De aceasta depinde concepția despre lume, viața actuală și cea viitoare. Chiar dacă viața mea viitoare îmi este indiferentă, întrucât nu cred în existența acesteia, acest lucru nu ușurează situația. La fel cum necunoașterea legii nu diminuează pedeapsa.

Gândiți-vă la experiența dumneavoastră de viață și veți observa că acolo unde există o boală, apare ușor și a doua. Dacă sunt mai multe boli, crește irascibilitatea și frica – dormiți mai rău ca altădată, mintea e obosită etc.

Organismul este un tot unitar, iar prezența bolii este un indiciu că echilibrul este încălcat. Apariția următoarei boli e doar o problemă de timp.

Ce fel de bărbat ești tu?

Bărbatul și femeia sunt două poluri opuse a căror uniune reprezintă o întreagă sacralitate, iar componentele acesteia trebuie să fie egale. La femei este mai dezvoltată sfera emoțională, la bărbați – sfera fizică. Femeia are corpul fragil, iar bărbatul – sufletul. Este o inevitabilitate care trebuie acceptată ca un adevăr absolut. Ambele sexe trebuie să prețuiască stabilitatea sentimentelor femeii și forța fizică a bărbatului, dar să protejeze, de asemenea, pentru a nu fi distruse, forța fizică a femeii și sentimentele bărbatului.

Ce se întâmplă în realitate?

Din punct de vedere al concepției materialiste despre lume, bărbatul este jumătatea cea mai puternică. În împărțirea lui Dumnezeu este primar spiritul, ceea ce înseamnă – femeia cu sentimentele ei. Omenirea trebuie să știe

că viața este un torent de energie care reprezintă o sinuso-idă – alternanța pozitivului cu negativul sau a bineului cu răul. Este un fapt incontestabil. Cine se află în ciclul bineului și nu știe să se bucure și să acumuleze puteri sufletești, ci se tânguiește că acest bine nu va dura mult, că în curând și neapărat i se va întâmpla ceva rău, face din rău și mai rău decât ar fi fost în realitate. Frica permanentă de rău va împiedica vederea binei.

Sfârșitul secolului al XX-lea constituie perioada scheletului slab, întrucât acum noi ne aflăm în condițiile de cădere și acest lucru este de asemenea inevitabil, iar recunoașterea acestui fapt trebuie să îndrepte omul cu judecata normală spre întărirea scheletului pentru ca oasele să nu se rupă și să nu se deformeze. În zilele noastre numai dintre copiii de 13 ani, 78% au oasele deformate.

Scheletul reprezintă casa. Țesuturile moi din jurul acestuia constituie tot ceea ce are legătură cu casa. Scheletul - este tatăl. Cine are un tată autoritar, are un schelet puternic chiar și la sfârșitul secolului XX, comparativ cu cei care au un tată cu un caracter moale. Un schelet deformat înseamnă un tată slab.

Un bazin deformat înseamnă o familie deformată (tatăl + mama) și coloana vertebrală nu poate să se sprijine pe el fără să se deplaseze.

Idolatrizarea materialismului a fost și este pentru omenire o lecție extrem de dureroasă. Goana după bogăție continuă și astăzi deformând conștiința oamenilor.

A început și continuă până în zilele noastre goana după bogăție, ceea ce i-a pus pe bărbați, ca reprezentanți ai părții puternice a neamului în condiții grele: *dacă miști un munte de aur și o așezi pe soție în vârf, atunci tu ești un bărbat adevărat*. Iar bărbații, bineînțeles, doresc să devină

bărbați adevărați. Durerea sufletească a fost ascunsă în adâncime, iar dragostea a fost botezată cu un alt nume. *Dacă faci fericită femeia înseamnă că o iubești* etc., Numai că atâta aur pe globul pământesc nu ajunge pentru toți.

Ce frică trebuie să simtă sexul masculin în această goană! Mai ales când se întoarce acasă cu mâinile goale. Iar frica acumulată dă naștere la ură.

Noi apărem pe lunie fie ca bărbați fie ca femei, dar există totuși o memorie masculină de neam și o memorie feminină de neam, după cum fiecare energie are conștiința sa. Toate învinuirile agresive aduse neamului bărbătesc (femeiesc) sunt în același timp adresate unui bărbat (femeie) concret.

Femeile din secolul al XX-lea văd foarte clar scăderea neamului masculin și cu mare satisfacție ponegresc bărbății. În acest caz ele nu înțeleg că fenomenul este relativ; în realitate situația e alta.

Dragi femei! Citiți cu atenție următoarele rânduri și poate după aceea veți înțelege că împrășcând sexul masculin cu noroi, dumneavoastră vă atacați propriul tată, soț și fiu. Și fiica, mama și soția bărbaților împrășcați cu noroi fără doar și poate se murdăresc singure. Dumneavoastră aruncați învinuirea în ochii bărbatului fără să vă dați seama că pe undeva greșiți puternic. Noi ne naștem pe Pământ alegându-ne corpul după dorința proprie pentru că acesta ne este necesar acum ca să învățăm lecția dată pentru această viață. Cele spuse se referă atât la femei cât și la bărbați și fiecare trebuie să-și iubească corpul său.

În realitate însă, se întâmplă invers. Dacă spiritul este sacru, atunci cu atât mai sacru este corpul uman în totalitatea sa. Femeile percep cu silă menstruația, neînțelegând că acest lucru este dat de Dumnezeu ca purificare. O dată pe

lună o purifică de negativitatea acumulată și o face bună. Înainte de menstruație femeia este nervoasă, irascibilă, iar după aceea se liniștește.

Frica femeii de a rămâne însărcinată și frica de a rămâne sterilă atrage sarcina sau sterilitatea. Teamă de a rămâne însărcinată, provoacă disfuncția ovarelor, ovulul nu se separă la timp, ci atunci când nu se dorește acest lucru. Pe cine să învinuiești! Corpul dumneavoastră știe că nu doriți să rămâneți însărcinată.

Demonstrați-i corpului dorința dumneavoastră adevărată prin faptul că vă eliberați de frică.

Frica de sarcină și de a rămâne însărcinată dereglează ambele procese. Femeia protestează: de ce este ea obligată să aibă grijă de copii, să gătească, să meargă la serviciu, să facă curățenie etc. Dacă faceți aceste lucruri forțat, copiii se îmbolnăvesc foarte repede, mâncarea nu este gustoasă, în casă domnește răceala.

Dragi femei! Bucurați-vă pentru faptul că natura v-a dăruit tocmai dumneavoastră acest drept întrucât în sufletul femeii se află izvorul nesecat al iubirii. Dragostea vindecă copiii mult mai bine decât medicamentele. Mâncarea pregătită cu dragoste e gustoasă. Și casa unde domină dragostea este o adevărată fortăreață.

Atunci când copilul s-a îmbolnăvit, numeroase mame spun: „*Acuma fierbem un ceai medicinal și copiii noștri dragi repede - repede se vor vindeca*”. O asemenea căldură și dragoste aduce înapoi sănătatea.

O altă mamă suspină însă deprimată: „*Doamne, iar te-ai îmbolnăvit în cea mai nepotrivită perioadă! Iar trebuie să-ți cumpăr medicamente scumpe!*” De la un asemenea ton certăreț i s-ar face rău și unui om sănătos.

Nu demult a venit la mine un om și mi-a spus: „*Nici*

pâinea nu mai îmi intră în gură. În magazin am privit în jurul meu – am văzut numai fețe răutăcioase și nemulțumite, toată această răutate pătrunde în mâncare. Acum trebuie să țin această pâine deasupra flăcării pentru a o purifica”.

Bine spus! Noi, cu toții, trebuie să cerem iertare de la pâine (mâncare) pentru faptul că oamenii murdăresc mâncarea prin negativitatea lor și să ardem în foc tot ce este rău. Pentru aceasta este nevoie să purificăm mental pâinea în foc. De asemenea, ar fi trebuit să devină o obișnuință rugăciunea dinainte de masă așa cum se făcea pe timpurile bunicilor noștri. Acel om care la masa de prânz își abate atenția de la mâncare și de la binecuvântarea mâncării comite un păcat. Iar corpul suferă.

Dacă oamenii, atât bărbații cât și femeile, și-ar îndrepta iubirea către tot ceea ce îi înconjoară, atunci lumea și viața personală a fiecăruia ar deveni dintr-o dată mai bună, chiar și din punct de vedere material ar fi mai bogată.

Conform statisticii medicale, unele boli sunt mai larg răspândite în rândul femeilor, iar altele în rândul bărbaților. Care este cauza?

Amintiți-vă ce spuneam mai devreme: pe partea din față a corpului, feminină, se află energia sentimentelor, iar pe partea din spate, masculină – energia voinței.

Grație conștiinței sale ereditare, bărbatul înțelege că din obligațiile lui face parte și grija pentru bunăstarea materială a femeii (familiei). El realizează acest lucru la un nivel mai înalt, forțând creșterea părții materiale atât de mult, încât Pământul strigă: „Ajutor!”

Femeile pun întrebarea – de ce bărbații procedează astfel?

Omenirea trece printr-o criză sufletească - criza iubirii. Mamele nu au timp să-și iubească copiii, ele se agită pentru a acumula bogății. Lipsa iubirii materne se răsfrânge în mod deosebit asupra fiilor, deoarece la aceștia organizarea sufletului este mai fragilă. La vârsta maturității tânărul cere, inconștient, iubirea fetei = femeii, la fel cum a cerut-o de la mama sa. Uneori, fata se uită la el de sus, fiindcă aceasta este și atitudinea mamei ei față de bărbați: „*Ce bărbat ești tu, dacă nu-mi cumperi bilet la cinema?*”. Și povara vinei care apasă neamul masculin încovoiază spinarea tânărului. Problema nu constă deloc în cumpărarea biletelor, ci în faptul că băiatul a fost înjosit. Cu timpul pretențiile cresc, biletul de cinema se va transforma în mașină sau casă iar „*ce fel de bărbat ești?*” continuă ca și înainte să distrugă bărbatul. Tânărul devine impotent sau se pomenește cu o cangrenă.

Repetăm încă o dată distribuirea energiei voinței:

Toate se subordonează puterii FRICII	De la osul parietal până la a 3-a vertebră toracică	Energia iubirii
	Vertebrele a 4-a și a 5-a toracice	Iubire + sentimentul vinovăției
	De la a 6-a la a 12-a vertebră toracică	Sentimentul vinovăției
	De la 1-a la a 5-a vertebră lombară	Sentimentul vinovăției + problemele economice
	De la coccis până la degetele picioarelor	Probleme economice

Gândiți-vă în ce cerc vicios trebuie să se afle bărbații.

1. Frica de a nu fi iubit.	Te obligă să te ploconești
astfel încât mintea să se
ascundă în spatele
înțelepciunii, ochiul să nu
vadă și urechea să nu audă
2. Sentimentul vinovăției
că nu este în stare să-și
întrețină familia, întrucât
vertebrele a 3-a și a 4-a
lombare corespund
organelor sexuale,
sentimentul vinovăției
privează organele de
dorința de a funcționa	Apare impotența
3. Incapacitatea de a ieși
din greutatea economică
trezește frica – numai să
ajungă forța vitală pentru
luptă	Iar la picioare se formează
cangrena. Dacă apare în
piciorul drept, atunci
problema este legată de
sexul feminin, dacă apare în
piciorul stâng, atunci este
vorba de cel masculin

Pe acela care este cuprins de sentimentul vinei, este ușor să-l învinuiești deoarece oricum ia vina asupra sa, chiar dacă verbal se împotrivește. Indiferent de femeia care învinuiește, ea nimerește negreșit ținta. Iar dacă acest

lucru îl face propria soție, atunci efectul este înzecit.

Acum, depinde de soț cum va reacționa în exterior. Poate începe să lupte cu toate acestea sau acceptă în sinea sa învinuirile și începe autodistrugerea. Sunt mai multe posibilități. Dar amândoi pierd, atât soțul, cât și soția.

Bolile de cap, reumatismul, durerile de mâini și umăr la femei, ce înseamnă aceasta? Iar lacrimi, disperare, părere de rău! Toate înseamnă același lucru.

Toate se explică prin faptul că femeile suferă de teama de *a nu fi iubite*. Cu cât este mai mare teama - cu atât mai gravă este boala.

De ce apare frica? Din cauza sentimentului vinovăției care se acumulează. Chiar dacă nu ne recunoaștem greșelile, spiritul știe și reacționează corespunzător. Adeseori ne este dat să auzim: *inima femeii nu-i permite să se amestece atunci când cineva este jignit*. Așa vorbesc aceia care ei înșiși nu recunosc că jignesc sau ofensează pe alții.

Ce este inima femeii?

Inima femeii este un izvor de iubire fără limite. Cine iubește - iartă, și viața i se schimbă în bine.

Toate femeile trebuie să-și ceară iertare de la neamul masculin și de la soții lor pentru toate învinuirile aduse lor atât de către ele cât și de către toată partea femeiască. Trebuie să o facem chiar și în cazul în care noi nu am gândit astfel, totuși, am căzut de acord cu părerile altor femei, care au cu adevărat bărbați răi. Și trebuie să ne cerem iertare de la noi înșine pentru faptul că, înjosind bărbații, noi ne înjosim singure. Prin aceasta noi distrugem omenirea - impotența bărbatului duce la oprirea conceperii copi-

ilor. Dacă femeia nu-și însușește acest lucru, atunci la copiii ei, indiferent de sex, vor apărea chiar de la naștere aceleași complexe și stresuri.

Nu este vorba de a învinui femeile sau de a compătimi bărbații. Soțul este capul, femeia este gâtul. Ambele sunt importante, dar totuși, capul este bărbatul. Este clar că gândirea logică constituie onoarea bărbatului și-i permite să se autosufineze. Fiecare de pe această lume trebuie să-și cunoască locul său și obligațiile sale față de Natură. Tot ceea ce ne împiedică să stăm bine înfiți în Pământ și să ne mișcăm înainte, trebuie eliberat. Deseori eliberarea are loc la nivelul fizic, prin propria distrugere sau a altora. Cel care distruge, atrage asupra sa pedeapsa. Iar cel care spune: „*Mie îmi este indiferent!*” acesta știe că în curând nu va mai spune astfel.

Iertați femeile pentru logica lor superficială și uneori nechibzuită. Iertați-le pentru învinuirile aduse, întrucât acestea constituie strigătul lor de frică pentru faptul că iubirea dispare. Iertați mamele care nu au reușit să aducă pe lume cu dragoste copiii și nu au găsit timpul pentru educarea lor, ceea ce a permis copiilor să simtă frica. Aceasta este o lecție importantă pentru omenire. Și cel care înțelege această greșală și iartă, acela și-a însușit lecția și a ocolit necazurile. Familia aceluia se va vindeca.

Cel căruia i s-a destrămat familia sau i-a murit partenerul trebuie să știe că iertându-și trecutul, își formează viitorul.

În primul rând, vorbiți cu stresurile dumneavoastră. Iertați-vă frica, sentimentul vinovăției, problemele economice, iertați-vă pe dumneavoastră că le-ați acceptat, cereți iertare corpului dumneavoastră că i-ați pricinuit rău.

După aceea va fi deja mai ușor să iertați sexul feminin

și să cereți de la el iertare. Astfel și sexul feminin poate să ierte sexul masculin.

Din greșeli se învață!

Deseori vin la mine femei speriate: „*Mi s-a spus că am o sănătate șubredă din cauza faptului că soțul meu este vampir energetic. Ce să fac? El se poartă urât cu mine*”. Ce-i rămâne de făcut acestui soț? Căci viața lui depinde de soție. Soția, însă, a împrejmuțit dragostea ei cu un zid de piatră, oftând singură datorită fricii că nu este iubită.

Bărbatul pur și simplu ia, iar femeia dăruiește. Și acest lucru este de asemenea un fapt obiectiv.

Femei, eliberați-vă frica dumneavoastră și dați drumul liber iubirii. Să nu vă fie frică că izvorul iubirii va seca în sufletul dumneavoastră. Veți primi înapoi dublu. Atunci vă îndrăgostiți din nou de soțul dumneavoastră așa cum a fost cândva, demult. Amintiți-vă de vremurile frumoase de clipele fericite. Să știți că acela căruia îi este rău, trebuie să elibereze răul dacă dorește să permită pătrunderea bine-lui. Să nu gândiți că bărbatului îi este bine cu răutatea. Tuturor celor răi le este foarte, foarte rău, întrucât ei nu au iubire.

Astfel, bărbatul este cel care ia și femeia este cea care dăruiește. De luat se poate lua atunci când există ceva de dat. Dacă femeia dăruiește cu bucurie, întrucât primește plăcere prin rolul de dăruitoare, atunci bărbatul ia primind plăcere prin rolul primitivului. Bărbatul oferă forța sa fizică și mintea. Pe amândoi îi leagă bucuria, care crește în timp. Iubirea crește numai când există dăruire.

Din nefericire, omul contemporan nu numai că ia pur și simplu, dar literalmente cere și se înfurie dacă nu i se dă.

Gândiți-vă acum la colectivul dumneavoastră de muncă sau la cercul de cunoștințe unde există un asemenea vampir. În loc să vă fie frică de el, iertați-vă frica, deschi-deți curentul iubirii dumneavoastră și umpleți cu iubire sufletul vampirului și veți vedea că vampirul a dispărut. Devine clar faptul că el se grăbește disperat spre viitor, iar cerințele sale pentru mișcare sunt mai mari decât forțele spirituale pe care le posedă. Prin dispariția barierei fricii se oprește mișcarea întregului colectiv împotriva curentului și viteza mișcării de avansare a dumneavoastră personal și amploarea succesului se îmbunătățesc în mod uimitor.

Stresul din naștere

După o introducere atât de lungă am ajuns la esență, la motivul pentru care a fost gândită această carte.

Stresul din naștere, mai exact stresul fătului, este o noțiune foarte complexă ce trebuie în mod minuțios lămurită.

Fiecare om este un unicat, întrucât bagajul de experiență acumulat în timpul vieților anterioare îl face irepetabil. În acest bagaj intră caracterul, obiceiurile și concepțiile.

Într-un moment minunat are loc încrucișarea drumurilor a trei persoane: bărbatul și femeia care pe lângă bagajul vieților anterioare dispun deja și de viața fizică actuală și concep corpul fizic al copilului. Copilul este spiritul care are nevoie să vină pe lume. Pentru crearea corpului său, el a avut o influență mai puternică decât ne este nouă dat să înțelegem. Aceasta se întâmplă atunci când bărbatul și femeia nu doresc să aibă copii și, totuși, în

ciuda măsurilor de precauție intervine sarcina. De asemenea aceasta se întâmplă și atunci când bărbatul și femeia visează la un copil ani îndelungați, dar acesta nu apare – lipsește spiritul care să aibă nevoie de acest corp.

Ca atare, spiritul copilului influențează mai mult decât orice altceva apariția sarcinii. Acest copil apare pe lume cu experiența sa din viețile anterioare. El nu are încă experiența acestei vieți în care a venit. Tocmai pentru a învăța acest lucru vine el.

Atitudinea spiritului față de actualii părinți este aceeași ca față de părinții din viața anterioară. Dacă în viețile anterioare relațiile au fost rele și acest spirit mă alege pe mine ca mamă, înseamnă că și eu am nevoie de o asemenea lecție.

Așadar, s-au întâlnit trei caractere diferite. Unul, de exemplu, a trăit acum 100 de ani în Franța, altul, acum 200 de ani – în Rusia, al treilea acum 300 de ani – în America. Dar, adevărurile spirituale fundamentale ale celor trei sunt identice întrucât cu toții sunt copiii lui Dumnezeu.

Perioada embrionară și viața umană se suprapun ca două stări ale unuia și aceluiași pliu îndoit și îndreptat. Ceea ce se întâmplă în perioada embrionară (în stare îndoită) se manifestă din ce în ce mai des pe parcursul vieții (în stare îndreptată), fiindcă stresurile similare se amplifică. Stresurile din naștere apar din cauza lipsei de înțelegere și constituie greșelile părinților pe care copilul trebuie să le îndrepte începând de la momentul nașterii sale. Scopul venirii propriului copil se împletește cu aceste probleme și câteodată sunt ignorate total.

Alteori, asupra ființei copilului și a finalității venirii lui, influențează cardinal părinții săi. Dar acesta este numai unul din numeroasele obstacole, pentru depășirea că-

rora noi ne demonstrăm propria valoare și netezim drumul pentru evoluția ulterioară.

După venire, spiritul copilului este curat, măreț și iubirea lui față de părinți este sinceră.

Cu o dragoste imensă, nestinsă, el își alege părinții, care îi oferă acel lucru pe care a venit să îl caute – greutățile ce trebuie să le depășească.

De aici încep problemele, întrucât părinții îl împovărează pe copil cu propriile lor griji pe care ar trebui să le rezolve ei singuri. Dacă noi am fi putut și am fi dorit să ne înțelegem unii pe alții, atunci nu ar mai rămâne probleme.

Înainte de a continua așa dori să subliniez încă o dată unele probleme ca să le înțelegeți mai bine.

Nu există bine, nu există rău, totul există pur și simplu ca o manifestare (aparență, iluzie) a binelui și a răului.

Această lege se referă la părinți. Problema este deosebit de delicată și plină de conflicte, întrucât nimeni nu dorește să răscolească rănilor sufletești și dacă el are probleme cu părinții, atunci nimeni nu are dreptul să se atingă de ele. Totuși, dumneavoastră doriți să vă vindecați. Negându-vă problemele, de fapt vă confirmați propria boală.

Această problemă poate deveni atât de acută, încât unii preferă să fie bolnavi mai departe. Există de asemenea părinți care, neținând cont de explicația amplă expusă mai sus, renunță să discute stresul ereditar al copilului lor, întrucât li se pare că ei sunt învinuiți de ceva.

Nu există vină, există doar o cauză primordială creată prin neînțelegere.

Recunoscând problema, se poate înlătura stresul. Înși-

ruirea de temeri începe să se risipească, iar boala dispare. Relațiile cu părinții se eliberează de încordare și numeroși oameni chiar maturi ajung să aibă pentru prima dată în viață părinții așa cum și-i aleseseră. Deseori ne întâlnim cu cazuri în care omul vine și spune: „*Cât de ușurat este sufletul și cât de mult s-au schimbat relațiile noastre. Eu până acum nu i-am înțeles pe părinții mei*”. Și asemenea lucruri le spun oameni care știu că au fost copii nedoriți și din această cauză neiubiți de părinți.

Sentimentul permanent de respingere duce la îmboinăvire. Iertarea eliberează stresul omului și el descoperă că s-au schimbat și alții.

Copilul vine pe lume pe o cale simbolică a destinului. Această CALE parcă ar duce spre un PRAG, apoi într-o CAMERĂ – VIAȚA. Tot ce există pe partea stângă se află sub influența mamei, iar pe partea dreaptă – a tatălui.

CALEA caracterizează spiritul așa cum vine din viețile anterioare. Unii vin repede și energic, alții ținopăie cu bucurie pe drum dar poate cu îngrijorare în inimă, unii sunt gata să se adapteze la orice situație cu seriozitate, iar alții sunt pregătiți să înțeleagă tot cu interes și dorință. Sunt și unii care vin în grabă și se zoresc să pună temelia vieții lor viitoare, întrucât viața anterioară cu lecțiile ei a pricinuit prea multe dureri.

Corpul copilului este creat prin relații sexuale, în consecință, spiritul copilului apare:

- până la actul sexual – cei care doresc să-și corecteze destinul. Asemenea spirite sunt 8 -9%;

- în timpul actului sexual – spiritele care în ultima clipă au conștientizat că pot să corecteze ceva, 20%;

- peste câteva ore după actul sexual, în clipa când se unesc celulele sexuale – spiritele care se subordonează des-

tinului – 70%;

- mult mai târziu – spiritele cărora le este indiferent ce se întâmplă cu corpul lor – 1-2%.

PRAGUL reprezintă țelul. Atingerea țelului este, de asemenea, diferită. Unii pășesc pe prag fără să-i acorde o atenție deosebită, neglijent, cu sentimentul de supărare pentru faptul că el deranjează. Alții încremenesc pe prag și așteaptă să fie invitați. Ei observă că stau pe prag, se bucură și îl trec neobservați. Pragul înalt îl trec diferit – unii târându-se pe burtă, cu mari eforturi, bucuroși că au trecut, alții îl trec cu răutate, fiindcă au făcut eforturi. Fiți atenți cum treceți pragul, ce sentimente se nasc cu această ocazie, și veți înțelege cât de ușor sau cât de greu vă atingeți scopurile.

Fiți atenți, în mod special, cum trece pragul un copil mic.

CAMERA caracterizează viața în momentul trecerii pragului. Fiecare poate să-și schimbe viața dar esența momentelor ei inițiale sunt determinate de părinți. Orice spirit vede dintr-odată ce fel de cameră este – fie inundată de lumina soarelui și bună, fie mohorâtă ca noaptea – rea, fie există lumină în mod egal sau s-au adunat nori de ploaie. Totul își are propria însemnătate. Energia camerei depinde de părinți. Dacă există suficientă iubire, respect reciproc, camera este luminoasă, dar dacă între ei nu există o iubire adevărată, care servește începutului tuturor relațiilor pasionale și sexuale, atunci în cameră este lumină crepusculară. Chiar dacă relațiile între părinți sunt rele, când părinții sunt ireconciliabili și nu se înțeleg unii pe alții dar continuă să înțeleagă iubirea lor înaltă inițială, care din când în

când îi conduce în același pat și conferă esența vieții, atunci camera este luminoasă. Cel puțin în momentul în care apare spiritul. Atunci el devine fericit, știind să iubească.

Momentul conceperii leagă împreună energia primară a materiei subtile care **formează din sine însăși** omul pământean ce abia își începe evoluția, cu energia necesară pentru viață și pentru **omul concret, încă invizibil**. Spiritele singuraticе apar dinainte, pentru ca în concordanță cu dorința lor să pună fundamentul corect pentru crearea viitorului corp fizic. Spiritul are o voință puternică. Iar dragostea îi oferă forță și tot ce este trainic pe această lume. Dacă spiritul a suferit foarte mult în viața anterioară datorită indiferenței părinților și a lipsei lor de iubire, de data aceasta vine mai devreme și le transmite părinților care nu se înțeleg un asemenea impuls, încât se unesc ca două flăcări, într-un elan de iubire. Acest foc al iubirii rămâne pentru totdeauna în sufletul copilului. Viața poate să fie extrem de grea, dar o va parcurge fără încrâncenare și va reuși să-și atingă scopurile.

Este arhicunoscută părerea că viața sexuală este imorală. În lume există un singur adevăr absolut – Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ne-a creat corpul cu organe sexuale ca prin ele să lăsăm urmași pentru continuarea vieții, rezultă că iubirea fizică dintre bărbat și femeie este sfântă.

Tot ce este mai de preț - iubirea – constituie necesitatea primordială pentru conceperea copilului. Un om conceput din iubire nu va spune niciodată că nu este iubit. El este în stare să se iubească pe sine, iar cine are iubirea în sine, acela iubește și pe alții.

Întrucât mă ocup de vindecarea oamenilor, pot să spun că, printre bolnavi, sunt puțini care au fost concepuți

din dragoste.

Cum înțelege spiritul acest lucru?

În fiecare spirit se găsește iubirea divină, de aceea nimeni nu poate să spună că nu știe ce înseamnă iubirea.

Venind în corpul fizic, copilul are nevoie și de iubirea umană orientată spre el. Copilul simte acest lucru. Deseori, am văzut cum spiritul stă în prag și plânge, adică plânge în primele secunde - minute ale vieții sale fizice. Și așa va plânge și în continuare. Dar întrucât vrea foarte mult să trăiască, el va merge înainte.

Dacă sufletul sosește în timpul contopirii celulelor sexuale, ceea ce are loc după câteva ore de la unire, atunci părinții de obicei deja dorm. Spiritul nu știe faptul că omul ziua lucrează iar noaptea doarme. El vede că nimeni nu-l așteaptă, nimeni nu-l cheamă, și se împiedică de o indiferență mută și primește primele stresuri – *pe mine nu mă așteaptă, eu nu sunt dorit, pe mine nu mă iubesc*. Spiritul se așează între tată și mamă. Tot ce gândește tatăl despre mamă și despre viață și tot ce gândește mama despre tată și despre viață, trece prin copil ca printr-o țință – aceste gânduri constituie stresurile din sufletul copilului care urmează să se nască. Numeroși părinți se supără: *”De unde a luat aceste lucruri, noi nu ne-am gândit astfel la el!”* Este adevărat, dar dacă ar fi fost lumină în cameră, spiritul, fără nici un alt gând ar fi pășit mai departe în lume cu sufletul bucuros.

Dragi părinți, de-ați ști câtă durere sufletească încercă viitorii dumneavoastră copii în primele clipe ale vieții!... Dar dumneavoastră nu știți nimic și nici nu bănuți măcar că ați conceput un copil. Din păcate, majoritatea copiilor se nasc neplanificați. Și faptul că eu de zece ani aștept un copil care nu apare și nu apare și iată că în

sfârșit a apărut, aceasta nu înseamnă planificare. Planificarea este atunci când planific pentru ziua de azi și concep astăzi. Unele mame se supără când li se spune că stresul copilului este din cauză că nu a fost planificat. Dacă un copil este așteptat cu anii, iar soțul și soția încearcă sentimentul vinovăției, suspiciune și disperare, spiritul este și el tensionat.

Spiritul se formează pe baza vieților anterioare. Concepția lui despre lume poate fi schimbată dacă noi ne adresăm spiritului, îi cerem iertare și lămurim problemele. Dacă spiritul copilului acceptă relația mamei cu tatăl și cu lumea ca o relație față de el însuși, atunci la el apare concepția că mama și femeia sunt în general unul și același lucru.

Dacă este fată, se va raporta față de sine însăși pornind de la problemele mamei. Dacă spiritul copilului percepe atitudinea tatălui față de mamă și față de lume ca o atitudine față de sine, el va crede că tatăl și toți bărbații sunt la fel și se raportează față de el ca atare.

Dacă mama consideră că este nefericită și că toți bărbații sunt răi, copilul va crede la fel. Dacă experiența vieților anterioare a copilului este alta, vor începe suferințele sufletești. Rezultatul depinde de a cui experiență atârână mai greu. Iar dacă viața anterioară a fost similară, această concepție se intensifică. Într-o asemenea situație, atitudinea față de sine depinde de sex. Dacă este fetiță, ea va fi plângăreată, îi va fi frică de bărbați, iar dacă se va căsători, îl va înfuria pe soț cu plânsul său. Dacă este băiat, le va permite femeilor să facă ce vor cu el, iar dacă va crede că este rău fiindcă nu poate să îndeplinească dorința femeii, poate să moară de tânăr, de atac de cord sau cancer pulmonar. Chiar dacă are o soție înțelegătoare, toți îl vor

compătimi: „a fost un om bun. De ce a murit atât de tânăr?” Soacra va învinui nora că n-a putut să-i protejeze fiul.

Așa apar stresurile chiar în primele clipe de viață ale fătului, deoarece spiritului îi este deosebit de necesar să fie asemănător cu părinții săi, chiar dacă ei îi provoacă o mare durere. Spiritul știe că el însuși și-a ales pentru sine părinții cu dragoste și alegerea sa este aîntă.

Dacă mama și tata i-ar spune spiritului care stă pe prag: *”dragui nostru copil, iariă-ne că n-am putut să ne iubim unul pe celălalt în așa fel încât aceasta să-ți lumineze viața. Noi avem o concepție eronată despre viața sexuală. Atunci când tu ai stat acolo în prag, iar noi dormeam, nu am știut că tu ai sosit, dar tu să percepi acest lucru cu rațiunea și să înveți din aceasta. Să știi că aceasta este o viață normală, când oamenii ziua lucrează și noaptea dorm. Dar întrucât spiritul nu doarme, tu ai tras astfel o concluzie greșită, ca și când pe tine nu te-am așteptat și nu te-am iubit. Noi te iubim și te așteptăm”*. Acolo, pe prag, va începe formarea atitudinii față de lume.

Rațiunea străbunicilor noștri a fost primitivă, dar avantajul lor a constatat în faptul că ei s-au contopit cu propria sarcină, au fost o maternitate urică și totală și tot ceea ce mama a întâlnit pe drumul său a devenit cunoscut copilului. Copilul s-a născut fără stresuri, a fost puternic și a putut imediat să înceapă să-și însușească lecțiile sale de viață.

Femeia de astăzi nu știe să comunice cu viitorul copil, partea materială a vieții acoperă sentimentele și acesta se naște stresat. În loc să-și înceapă viața, el corectează greșelile părinților.

Femeia poate să comunice cu spiritul copilului înainte

de a rămâne însărcinată, să-și ceară iertare pentru răul pe care i l-a provocat. Dacă mama i-ar explica fătului comportamentul său, chiar din clipa conceperii, copilul s-ar naște fără stresuri. De exemplu: „*Dragul meu copil, uite-te ce zi frumoasă e azi, mă simt așa de bine. Percepe acest sentiment cu inima ta și atunci vei deveni puternic. Eu te iubesc*”. Sau dacă s-a speriat de lătratul unui câine, trebuie să-i spună: „*iară-mă, dragul meu că te-am speriat. Întotdeauna mi-a fost frică de câini. Dar tu să ai o atitudine de înțelegere față de aceasta, atunci vei fi sănătos și puternic și nu-ți va fi frică de câini. Niciodată nu pune la inimă ce este rău. Mama te iubește și totul va fi bine*”. Apoi, trebuie să se ierte pentru că s-a speriat și să ierte și câinele că a speriat-o. În viața obișnuită, însă, totul decurge altfel. Femeia poartă în suflet frica pe toată perioada sarcinii și își face griji pentru copilul care urmează să se nască. De fiecare dată când își amintește de această întâmplare stresul se amplifică și deseori trece de limita critică îmbolnăvinduse.

Mama trebuie să-i explice copilului toate situațiile stresante atât de acasă cât și de la locul de muncă. Amestecul în viața unei familii tinere din partea bunicilor de multe ori are loc forțat. Ei discută nașterea sau neapariția pe lume a nepotului fără să-și dea seama că prin aceasta cauzează un stres imens atât copiilor cât și nepoților. Dacă mama simte că nu e în stare să explice ceva spiritului copilului, atunci să spună: „*Eu nu pot, dar tu vei deveni mai înțelept ca mine și această experiență va fi în folosul tău. Fie ca acest lucru să-ți slujească drept lecție. Eu te iubesc*”.

Fiecare viitoare mamă trebuie să discute cu copilul în felul său, așa cum îi șoptește glasul inimii și copilul va în-

țelege. Iubirea ajută să înțelegi.

Eu învăț pe fiecare viitoare mamă să se comporte cu copiii în așa fel încât copilul să nu capete stres. Ce este tipic, acești copii se nasc normal indiferent de greutatea lor, fără să se vătămeze pe sine sau pe mamă. Astfel, mamele nu au nevoie de intervenție chirurgicală. Ele știu că pruncul lor este înțelept și că trebuie să aibă încredere în el. Copilul care își iubește mama nu îi cauzează durere. Dacă pruncul este însă mare, asta înseamnă că el vrea să depășească în felul său greutatea vieții. Cum se depășesc greutatea? Conform logicii, cine este mare, aceluia îi este mai ușor să învingă răul. Copilul își impune să crească mare. Dar mama ar trebui să-l învețe: *„Dragul meu copil, ca să scapi de suferința sufletească trebuie să o lămurim, să o explicăm cu cuvinte, trebuie să explicăm și să iertăm și atunci suferința încetează. Din punct de vedere fizic poți să crești cât vrei, dar important e ca durerea sufletească să nu crească mai mult. Eu te iubesc.”* Astfel copilul se eliberează de stres. Copiii care se nasc fără stres, imediat țin gâtul drept, saltă capul și fixează cu ochii obiectele. Urmând tratamentul meu, într-un an, aproximativ cincisprezece femei care în decursul a cinci-zece ani s-au tratat de sterilitate fără rezultat, au putut să nască. Înainte, în timpul sarcinii, o parte din ele, din diferite motive, au pierdut unul, doi, sau trei copii. Atunci când un cuplu a venit la mine în vizită și au adus primul copil care i se născuse pacientei mele cu șase zile în urmă și când la o distanță de cinci metri de mine, acesta a ridicat capul din scutece, căutându-mă cu ochii și după ce m-a găsit, a zâmbit, lucrul m-a uluit. Acum, când am acumulat mai multă experiență, pot să spun: - dacă copilul nu este astfel, atunci mama nu se ridică la nivelul corespunzător.

Fiecare mamă trebuie să înțeleagă că ea este numai un canal prin care se naște copilul. Nici construcția corpului mamei și nici mărimea copilului nu reprezintă un obstacol. Copilul știe cât poate să crească întrucât acest proces corespunde necesității lui vitale.

În timpul nașterii spuneți copilului dumneavoastră: „*Dragul meu copil, eu te iubesc, eu te aștept! Vino. Totul va fi bine!*” Și copilul apară. Oare poate el, purtătorul Marii iubiri, să nu apară la chemarea mamei?

Un rol deosebit îi revine moașei (sau doctorului). Moașa simbolizează Viața, este primul om care te întâmpină. Moașa determină relația cu ceilalți oameni. Starea ei se transmite copilului.

Dragă moașă, dacă inima vă spune că nașterea decurge anormal, că trebuie cumva să dăm un ajutor, atunci ajutorul cel mai mare, pe care dumneavoastră îl veți putea acorda este de a spune copilului cu care mama nu a reușit să se comporte în mod corect: „*Dragul meu copil, vino! Să vii măcar datorită mie. Întrucât eu te iubesc și doresc să te primesc sănătos pe această lume minunată. Totul va fi bine!*”

Și învățați femeia același lucru. Chiar dacă mama nu are încredere în forța cuvintelor, dumneavoastră ați răscumpărat greșeala ei în fața lui Dumnezeu.

Să știți că mulți copii au fost salvați de la moarte datorită îndreptării către copil a bunătații sufletești a moașei. Chiar dacă la dumneavoastră naște o femeie care în esența ei vă provoacă stresul neplăcerii, copilul ei merită iubirea. Și o dată când dumneavoastră vă veți afla în dificultate, acest copil va veni și vă va salva. În viață nu există întâmplare sau coincidențe stranii, în viață după fapte neapărat vine și consecința. Dacă omului deodată, pe neaș-

teptate, i-a mers bine în viață, atunci singur s-a mulțumit pe sine pentru o faptă bună deja uitată. Dar dacă dumneavoastră deja priviți în față moartea, atunci spiritul acestui copil vă aduce un ajutor care vă salvează de la moarte. În dimensiunea cosmică, pentru o faptă bună se plătește cu binele. Acum înțelegeți cât de minunată este sarcina moașei?

Toți am fost cândva copii. Nu dca. o mamă care citește aceste rânduri, exclamă justificându-se: „*Oare nici mama mea nu m-a iubit pe mine?!*” Ați înțeles de unde putea apare stresul dumneavoastră? Chiar și de la faptul că ați apărut în timpul când părinții dumneavoastră dormeau. Mama nu vă putea explica: „*Dragul meu copil, tu nu știi că omul muncitor noaptea doarme. Iartă-ne că nu te-am întâmpinat în prăg cu brațele deschise și cu dragoste în suflet și pe buze. Noi nu am putut să determinăm acest moment, așa suntem noi, flușturatici... Iartă-ne, dar noi te iubim. În ziua în care tu te-ai hotărât să vii, eu am fost așa de obosită, încât m-am supărat nu pe tine, ci pe tatăl meu. Iartă-mă, eu te iubesc și dacă poți, învață-mă tu*”. Atunci copilul poate să ajute, întrucât i s-a dat acest drept.

În mod similar are loc apariția stresurilor la fiecare om. Datoria mamei este de a învăța copilul, însă există spirite care gândesc singure deja în pânțele mamei. Asemenea cazuri sunt puține.

În principiu, stresul omului este recunoscut numai de el însuși, altcuiva poate să nu-i vină în minte, întrucât el nu s-a gândit astfel și nici nu a vrut. El simte doar încordarea.

Iertarea trebuie să pornească de la cel căruia îi este rău.

Ne întoarcem încă o dată la prag, întrucât de aici ne provin stresurile inițiale.

Deseori copilul alege un prag înalt a cărui depășire necesită efort și stârnește frica. Apare stresul și unui asemenea om începe să-i fie frică să întreprindă ceva. Atunci mama trebuie să spună: *„Dragul meu copil tu ai ales un prag prea înalt. Iartă scopurile tale, dacă acelea sunt prea înalte pentru tine. Pragul în sine nu devine mai mic de la aceasta, dar tu devii mai matur. De aici trage concluziile, comportă-te față de aceștia cu înțelegere, tu ești deja înțelept. Eu te învăț numai acele lucruri pe care și eu le cunosc. Eu te iubesc.”*

Fiecare om trebuie să cugete bine asupra amintirilor mamei. Este necesar să știe care a fost viața părinților în perioada stării sale embrionare și să-și ierte părinții pentru faptul că nu i-au explicat problemele lor. Iar dacă cineva spune totuși: „*Dar ei nu au știut nimic despre aceasta și eu însumi numai acum am aflat*”, - atunci subliniez din nou – eu nu o învinuiesc pe mama dumneavoastră. În împărăția Divină nu există vină. Faptul că omenirea actuală nu știe să primească înțelepciunea Divină constituie o lecție aspră pentru omenire, precum și pentru dumneavoastră și părinții dumneavoastră. Totuși cine își ține sufletul deschis pentru bine, iar acest lucru nu îi este interzis nimănui, acela are sufletul mai ușor. De obicei se spune că aceștia au noroc.

Toate greșelile pot fi corectate iar prin aceasta să faci bine pentru tine și pentru alții.

Astfel, noi expediem la granițele posibilului soarta noastră. La unii drumul sorții este foarte amplu, ceea ce înseamnă că pot fi corectate foarte multe lucruri. În ge-

neral, la oamenii rezistenți, drumul este mai larg decât la oamenii spirituali, întrucât creșterea minții spiritului este însoțită de obligativitatea de a suferi mai puțin din punct de vedere fizic, să avansezi mai repede și să săvârșești fapte mai importante.

Femeia însărcinată trebuie să-i explice copilului de ce este agitată, neliniștită sau fericită. Emoțiile negative exercită presiuni asupra corpului ca oricare greutate. Dacă femeia însărcinată are picioarele umflate, este balonată, o doare osul pubian, copilul este agitat. Trebuie să ajute copilul și pe sine. În primul rând, să vă destindeți, apoi iertați-vă greutățile, cereți-i iertare corpului dumneavoastră și copilului și destindeți-vă din nou. Să nu vă fie frică să vă destindeți. Este greșită părerea că dacă femeia își va destinde spatele, va pierde sarcina.

Sarcina se întrerupe în cazul când:

- Copilul simte că nu este iubit. Spiritul pleacă dacă greutățile care apasă asupra lui depășesc limita critică. Dacă femeia se dedică cu grijă și dragoste pentru a păstra sarcina, atunci copilul rămâne. Dar dacă la stresurile anterioare se adaugă neliniștea și frica, copilul este pierdut iar căutarea vinovaților este zadarnică. În acest caz nu ajută nici o vindecare. Frica blochează suprarenalele iar copilul hotărăște mai bine să se ducă decât să trăiască o asemenea viață. Păstrarea forțată a sarcinii fără eliminarea stresurilor este cauza îmbolnăvirii copiilor din naștere.

- Se deteriorează coloana vertebrală. Vertebra a 4-a lombară alimentează cu energie uterul – leagănul copilului. Uterul este organul maternității. Stresurile mamei și ale fiicei care este o viitoare mamă – „îngreunează” uterul iar energia pozitivă se distruge și uterul nu este în stare să păstreze sarcina.

Dacă se deplasează vertebra a 4-a lombară atunci:

- În timpul sarcinii vertebra nu ocrotește uterul.

- În timpul nașterii împiedică apariția fătului.

Această situație se repetă și în cazul nașterilor premature. Acești copii, fiind niște luptători, în loc să moară sau să sufere, hotărăsc să iasă mai repede. Ei se grăbesc să meargă mai departe de locul unde le este greu, în speranța că situația lor se va îmbunătăți în viitor. Împiedicarea lor înseamnă să-i distrugi, însă ei știu precis când se pot încă salva. Orice amestec pozitiv: speranța maternă, un gândul bun, soluționarea stresurilor, atitudinea de dragoste și de consimțământ din partea medicilor etc. contribuie la păstrarea sarcinii. Medicamentul în acest caz nu ajută în nici un fel.

I se poate face femeii o injecție cu apă distilată și sugera cu forță spirituală, sinceră, că totul va fi bine și așa se va și întâmpla. Chiar în cazul existenței medicamentelor contemporane, pentru păstrarea sarcinii, jumătate din succese îi revine forței spirituale. Savanții au explicat de mult efectul placebo, dar de pe poziția bolnavului. Forța sufletească a doctorului și a moașei are o tot atât de mare influență, iar în situații critice chiar mai mare, întrucât e direcționată mai pătrunzător și mai corect. Spiritul copilului deseori este gata de autosacrificiu. Iubirea față de părinți și față de viața viitoare este atât de mare, încât copilul poate să se lege puternic pe sine de părinți pentru a nu-i uita întâmplător pe tatăl și pe mama sa, sau atrage asupra sa poverile grijilor părintești. Numeroase mame au simțit că în timpul sarcinii toate problemele de viață se îndepărtează, nu se întipăresc în inimă și acest lucru se explică prin faptul că au fost mental împreună cu copilul. Câteodată aceasta este o autoînșelare. Dacă până la sarcină ai

fost foarte sensibilă față de toate lucrurile, atunci în timpul sarcinii, copilul a luat pur și simplu asupra sa grijile dumneavoastră. Totuși, mai târziu nu a mai putut să se elibereze de acestea.

Fiecare femeie însărcinată ar trebui, pe lângă iertarea obișnuită, să învețe copilul: *"Dragul meu copil, fiecare om are destinul său. Tatăl tău îl are pe al lui, eu îl am pe al meu. Noi trebuie să ne descurcăm singuri cu lecțiile vieții. Să iei asupra ta grijile altuia este o greșală, pentru că altul nu va fi mai ușor, în schimb pentru tine va deveni mai greu. Trebuie să învățăm din necazurile altora și să-i învățăm și pe ei și să-i sprijinim. Dar, să iei asupra ta necazul altuia înseamnă o crimă. Prin aceasta îl privezi de lecție, de posibilitatea de a învăța și el va rămâne neștiutor. Să ai o atitudine de înțelegere față de acesta. Învăță din această chestiune. Eu te iubesc!"*

Fătul înțelege tot, trebuie să-i explicăm doar, și să-l rugăm să abordeze rațional problema.

În mod simbolic, pentru fiecare copil, nașterea este o ieșire, cu alte cuvinte ieșirea dintr-o peșteră printr-un canal. Canalul este întotdeauna închis cu porți sărbătorești la intrare și cu porți mici la ieșire. Canalul de naștere este așezat pe partea dreaptă a vieții, adică pe partea tatălui, sau a forței întrucât pentru naștere este nevoie de forță și claritate. Copiii mamelor singure sau aceia al căror tată se află departe de casă simt lipsa sprijinului patern. Dacă mama iartă lipsa tatălui, explică totul copilului și-i cere iertare, atunci copilul nu va avea stres. Copilul va fi în stare să se mobilizeze în numele său propriu și al mamei.

Nașterile familiale înseamnă perfecțiune prin care toți participanții câștigă mai mult decât se poate imagina. Acest lucru mi l-a arătat deja experiența mea practică. De

exemplu: o femeie de treizeci de ani a născut pentru prima oară după ce s-a tratat zece ani de sterilitate. Ea însăși a avut o greutate de cincizeci kilograme, a născut în decurs de șase ore un copil de patru kilograme și jumătate, care imediat a putut să-și țină gâtul, să ridice capul și să fixeze totul cu ochii.

Incredibilul devine natural, dacă naturalul devine el însuși de înțeles. Nașterea este deci un proces natural.

Despre rolul moașei am vorbit deja mai sus. Mai jos, însă, prezint încă un exemplu.

E x e m p l u d i n v i a ț ă

Femeia naște. Copilul este cuprins de atâtea stresuri încât simte că este pe moarte. În 'acea clipă moașa tânără, fără experiență, a înțeles acest lucru, dar nu poate să facă nimic pentru a salva situația. Dar ea este iubitoare, sufletul îi este plin de iubire. Ea stă ținându-și strâns mâinile pe piept și roagă copilul cu disperare ca acesta să apară de dragul ei, ea nu știe ce se va întâmpla cu ea dacă copilul va muri subit. Acesta este strigătul unei inimi iubitoare. Copilul a simțit că *este iubit*, că acesta este primul om care îl iubește și el s-a năpustit să întâmpine iubirea. Durerile nașterii devin deodată mai intense și se naște un copil sănătos. Moașa, de bucurie, aproape că plânge. Datorită emoției, pe fața ei s-au rostogolit lacrimile și ele cad, împrăștiindu-se pe burtica pruncului ca razele fierbinți ale soarelui. Acesta este semnul dovezii unei iubiri fericite.

Femeia al cărui stres de naștere a fost eliberat a exclamat fericită: „*Acuma știu de ce întotdeauna când mi-a fost rău, am pus mâna pe burtă și mi s-a făcut cald și bine*”, - „*Se poate ca dumneavoastră să vă placă oamenii care vă vin în întâmpinare pe stradă cu lacrimi pe o-*

braji?” – „Da, ei sunt așa de drăguți!” – a sunat răspunsul.
Fiecare iubește în felul său.

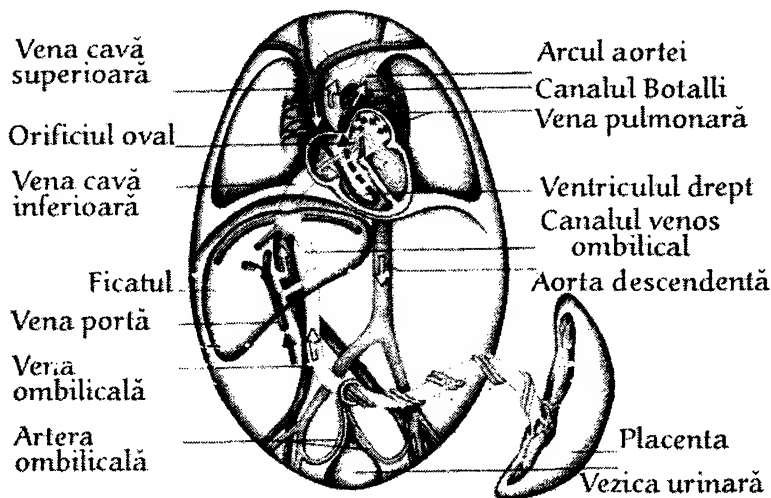
Inima – organul iubirii

Aș vrea să explic esența stresului din naștere printr-o patologie des întâlnită.

Tot mai mulți copii suferă de bolile organelor respiratorii care culminează cu astmul. Pe mulți îi doare stomacul, își pierd pofta de mâncare și se observă frânarea creșterii, obosesc foarte repede și, dacă nu dorm sau nu se odihnesc, își pierd cunoștința. Nervoși, apatici, speriați, ajung la starea de frică sau chiar la dorința de a muri. Desori se îmbolnăvesc de alergii și de alte boli de piele care nu se vindecă în ciuda restricțiilor până la limită și a îngrijirii și întreținerii materne. Mama este dezamăgită de medicină. Aceste simptome de boală pot să apară combinate, apoi să dispară pentru un timp și să reapară fără vreo cauză aparentă.

Câte odată cauza se găsește în inimă, întrucât, ca urmare a tuturor acestor simptome, pe copil îl doare tocmai inima. În ultima vreme, este tot mai des întâlnită, insuficiența cardiacă – orificiul oval deschis – *foramen oval apertum* (lat). Conform statisticii oficiale această patologie este specifică pentru 25% dintre nou-născuți, după datele neoficiale, cifra este mult mai mare.

Care sunt cauzele acestei boli?

Viața fătului în pântecul mamei diferă de viața copilului deja născut. Sângele fătului ajunge în inimă prin orificiul oval situat în peretele dintre auricule, fiindcă nu respiră cu plămânii. După naștere plămânii se deschid și sângele circulă prin ei pentru a se îmbogăți cu oxigen. Înainte acest lucru îl făcea mama cu plămânii ei. Orificiul oval se închide după câteva minute.

Inima este organul iubirii. Dacă simte că nu este iubit, că iubirea nu este reciprocă, orificiul nu se închide. De forța stresului depinde dacă orificiul rămâne deschis pe deplin sau se închide parțial – copilul își păstrează posibilitatea să moară mai degrabă, dacă nu se schimbă nimic în bine sau dacă el este mâhnit pentru faptul că prin prezența sa face viața mamei mai grea. Dacă orificiul este parțial deschis, sângele pătrunde în el învârtit, făcând zgomot, iar când rămâne total deschis, circulația sanguină este înceată din cauza tensiunii prea mici. Întrucât sângele circulă incorect pe drumul celei mai mici rezistențe, atunci în plă-

mân și ficat sângele face hemostază. Fiecare bătaie a inimii adaugă o altă cantitate de sânge ce rămâne în plămâni și ficat. De obicei, acești copii au pieptul îngust, burta mare și respirație abdominală. Când rămâne prea mult sânge în ficat și în plămâni se îmbolnăvesc de bronșită, pneumonie și astm:

- bronșita este provocată de depresie, certuri în familie, oboseală de viață;

- pneumonia apare din cauza certurilor în familie sau a tăcerii acuzatoare;

- astmul apare când în familie este strivit sentimentul iubirii, mocnește plânsetul, atunci copilul nu vrea să trăiască fiindcă îi este frică de viață.

Uneori, cantitatea de sânge rămasă în ficat este extrem de mare. Ficatul, cel mai mare organ din corpul uman, curăță organismul de reziduuri și produce sânge. În el se acumulează răutatea, disprețul, ura etc. Cele mai otrăvitoare sentimente se reflectă negativ asupra ficatului. Dacă ficatul nu mai rezistă, aceste sentimente se depozitează în mucoase și în piele. Aceasta este cauza durerilor de oase, încheieturi, reumatism și a bolilor de piele la copii. Bolile de oase sunt provocate din cauza lipsei de calciu. Dacă oasele nu primesc cantitatea necesară de calciu, în oasele tubulare apar dureri din cauza eforturilor. Un copil care are asemenea dureri cere să i se maseze picioarele.

Orificiul oval poate fi închis ușor. Indiferent de sex și vârstă, la închiderea lui se produc următoarele schimbări tipice:

- se face o inspirație adâncă așa încât partea superioară a cutiei toracice se bombează, iar burta se micșorează. E bine ca inspirația să dureze cât mai mult, dacă e posibil, câteva minute. Deseori auzim următoarele cuvinte: „Eu

respir ca și când ar fi pentru prima dată în viață". Este adevărat, așa și trebuie să respire copilul după naștere. Întrucât nu i s-a permis să respire astfel înainte, i se pare că s-a născut din nou;

- apare senzația de gol în stomac, întrucât fenomenele de hemostază din burtă încep să dispară. Copiilor le apare pofta de mâncare;

- tenul își schimbă culoarea, buzele se rumenesc, chipul se luminează, în ochi apare fericirea.

Aceste schimbări au loc în câteva minute și se văd cu ochiul liber. Această priveriște este uluitoare prin frumusețea sa. Este plăcut să vezi și lacrimile de fericire. Dacă oamenii s-ar elibera de stresuri prin iertare, bolile ar dispărea definitiv.

Dar dacă cineva consideră că treaba este rezolvată și suferința s-a retras, acesta greșește: deși efectul poate dura ani de zile, vechea stare se întoarce încet-încet. Orificiul nu se deschide din nou, dar de la stresuri se deteriorează mușchiul inimii și ca rezultat are loc încetinirea circulației sângelui și hemostaza sângelui și a organelor vitale ale organismului.

O asemenea boală a inimii se diagnostichează deseori, iar bolnavii sunt operați. Inima se vindecă dar bolile mai sus amintite, de multe ori nu trec. La o întrebare mirată, inima răspunde foarte simplu: „*Eu am așteptat iubirea și a apărut violența*”.

Pentru corp bisturiul constituie întotdeauna o violență, chiar și atunci când se folosește îndreptățit și salvator pentru viață. El simbolizează o rătăcire în relația cu necesitățile adevărate ale corpului. Operația certifică faptul că s-a întârziat cu lichidarea cauzelor îmbolnăvirilor.

Această patologie deseori nu se evidențiază întrucât

Însăși inima nu se manifestă ca atare, ea fiind încă alimentată de iubirea divină. Întrucât în membrana dintre auricule nu există căi de comunicare, examinarea prin metodele tradiționale (EKG) nu descoperă problema. Mai târziu, când mușchiul inimii a suferit deja se pun diagnostice corespunzătoare rezultatului.

Exemplu din viață

În vara anului 1992, a venit la consultație un bărbat de vreo 50 de ani. Avea tenul palid-gălbui, respira greu, umerii fragili, partea superioară a cutiei toracice era prăbușită, iar mâinile atârnavă ca două ciocane. Burta era uriașă și coapsele extrem de înguste. Avea o barbă neagră frumoasă, dar ochii îi erau stinși. Avea o înfățișare de caricatură și îmi provoca un zâmbet involuntar deși ulterior acest om mi-a devenit prieten. Ca orice om care s-a născut pe insula Hiiumaa, lui i-a plăcut și a știut să glumească, ochii lui străluceau de înflăcărare. De acea dată el a vorbit laconic. După câteva luni am aflat că el a venit la mine din Tallin, ieșind din spital, unde stătuse două luni, trecând prin examinarea anuală așa cum era nevoie atunci pentru a confirma invaliditatea.

L-am întrebat ce îl supără. El a spus: „*Mă doare spatele*”. Eu însă mă gândesc: „*Care spate! Uite-te la burtă. De ce nu spui nimic despre ea?*” – și uitând de spate, eu am început să studiez burta. Observ în prima parte un organ imens umflat pe care nu îndrăznesc să-l numesc ficat, întrucât în întreaga mea practică de medic nu am auzit că un ficat poate să crească ajungând ca un lighean mic. Până la linia centrală a burții se află o formațiune densă care în mintea mea pot numai să o compar cu coada măturii mele de acasă. În același timp eu l-am culcat pe canapea,

întrucât bărbații au obiceiul să leșine fiind atât de sensibili și îl întreb: „*Ce simțiți în burtă?*” Bărbatul răspunde încet: „*Simt un băț în burtă pe care îl puteți chiar atinge.*” De atins s-ar putea, dar du-te și atinge prin tobă dacă poți. La ciocăniri într-adevăr s-a manifestat o întunecare. Apăs puternic din nou pe burtă și pe această formațiune densă și simt apă. Dacă e vorba de apă înseamnă că e edem și înseamnă că este vorba de ficat, iar atunci cauza trebuie să fie inima. M-am uitat la inimă, era mărită de asemenea. Caut cauza și deodată, spre surprinderea mea, constat că nu există perete între auriculi.

Fiind ginecolog, niciodată nu am auzit despre faptul că se poate trăi cu o inimă tricamerală. Dar cu ajutorul lui Dumnezeu pot să-mi păstrez liniștea sufletească și capul limpede; odată ce omul trăiește, înseamnă că putem să-l ajutăm.

Din moment ce nu există despărțitură, înseamnă că trebuie făcută. O dată lucrul gândit se și face. În timp ce bărbatul stătea culcat liniștit i-am construit peretele cu răbdare. Am urmărit cum se formează ultimii milimetri și inima a început să se schimbe. Tabloul energetic este așa de veridic, iar energia așa de materială, încât funcția se reface. După un timp oarecare are loc creșterea țesuturilor sănătoase din punct de vedere fizic și omul se vindecă.

Bucuria mea a fost întreruptă de un sforăit brusc. Inspirase atât de profund încât, pe neașteptate, a sforăit. N-am văzut în viața mea o inspirație atât de prelungă. Burta aceea mare a început să dispară văzând cu ochii și partea superioară a cavității toracice a început să se umple. Bărbatul mi-a spus subliniind fiecare cuvânt: „*parcă respir pentru prima dată în viață.*” El a continuat să se bucure de respirația sa, iar eu m-am bucurat de înfățișarea lui precum

și de schimbările care au avut loc la el. Peste o jumătate de oră era alt om – cutia toracică se îndreptase, iar burta atârna, în falduri, pe canapea, și mi-am zis: *„Doamne, ce să fac, pielea îi atârnă până la genunchi ca un șorț”*

A revenit peste două săptămâni. Mă uit la el, mă minunez și amuțesc. El mă întreabă:

„Nu mă recunoașteți?” – „Vă recunosc și nu vă recunosc, - spun eu. Întrucât nu vă recunosc pe deplin” – *„Dumneavoastră ați întinerit cu zece ani. Câți ani aveți?”* – *„Dar dumneavoastră cât îmi ați?”* Treaba este suspectă, mă gândesc și spun: *„Cincizeci”*, - *„Exact”* – exclamă el. În realitate el avea numai patruzeci. *„Și cum se țin pantalonii?”* – întreb eu; pe cuvânt, el nu mai avea burta. *„Se țin, eu chiar am făcut în curea niște găuri”*. M-am uitat la ficat și nu-mi venea să cred ochilor – se micșorase până la arcul coastelor.

„Am fost să-mi fac analize pentru diabet – mi-a spus bărbatul – și doctorița mi-a palpat ficatul și mi-a zis că așa ceva este imposibil, că în dosarul de pensionare pe caz de boală apăreau cu totul alte dimensiuni ale ficatului. Nu i-am spus nimic”.

„De ce nu i-ați spus?” – m-am mirat eu.

„Mi-a zis că simulez o boală a ficatului,” – s-a plâns el ca un copil supărat.

Despre acest om simpatic se puteau povesti multe lucruri întrucât a avut o mulțime de stresuri, dar el avea o forță puternică a spiritului și fiind optimist, s-a opus tuturor încercărilor, asta era el, mergea înainte.

După 20 de ani de invaliditate, bucuria muncii i-a dat strălucire ochilor. Ar fi fost un păcat să-l mustri pentru râvna lui exagerată, dar eu totuși am făcut-o.

El nu a negat nici unul dintre stresurile sale. Adevărul

este că s-a mirat cât de multe lucruri rele zac în el. Era conștient de faptul că gândurile rele nu sunt bune deloc. „*Eu singur am început să gândesc astfel...*” – așa suna de obicei răspunsul lui. Doi ani mai târziu a venit plângându-se de stări de vomă, diaree, oboseală, pe care el a numit-o comoditate. După plexul solar, am văzut că-și dirija corpul din dorința de a termina lucrul început și trăia într-un stres permanent că se va îmbolnăvi. Îl era va tot cè-i împiedica munca, iar furia începuse să-i întunece bucuria.

Ce s-a întâmplat de fapt? În pofida bolii sale nevindicabile, bărbatul și-a păstrat speranța de a renaste ca pasărea Phoenix. A renăscut, efortul, însă, a fost prea mare – a construit case, a muncit la câmp, a crescut animale, și dorea să prospere tot mai mult. Chiar și un corp sănătos nu rezistă. Acest om n-a înțeles atunci când corpul său a început să cedeze, că are nevoie de odihnă. Totul a fost subordonat muncii și datoriei, iar corpul căuta salvarea. La început, atâta timp cât lucrurile nu au mers prea departe, corpul a reacționat prin vărsături (semnul faptului că organismul este gata să scoată din el violența prin vărsături, dacă el nu încetează să muncească excesiv). Însuși corpul a hotărât să se elibereze de rău. A urmat apoi stomacul. Când bărbatul a întrecut orice limită, corpul a hotărât să ia sub control situația. Fecalele sunt deșeurile organismului, adică răul. Fiecare are limita sa de rezistență, iar dacă nu se ține seama de acest lucru, apare boala.

Fiecare a șaptea zi a săptămânii trebuie să fie ziua de repaus ceea ce este de asemenea legea divină a naturii. După încălcarea legii urmează pedeapsa, și este imposibil să te înșeli pe tine.

Conflictul dintre generații

Problema luptei infinite pentru putere. Părinții își subordonează copiii, apoi sunt subordonați ei înșiși. Tot ce facem ni se întoarce îndoit. Astfel, cine seamănă vânt culege furtună.

Prin repetarea celor de mai sus aș dori să subliniez încă o dată următoarele:

1. Copilul își alege părinții săi cu calitățile lor bune și rele și inverse. Nu ai pe cine să învinuiești.

2. Copilul = suflet curat care apare să-și iubească pentru totdeauna părinții săi. Însă scopul părinților, dimpotrivă, adeseori este egoist.

O mamă sau un tată iubitor, chiar dacă au o dispoziție rea, nu spun niciodată copilului: „*Tu nu mă iubești, tu ești rău*”. Acea mamă care simte cu inima că nu este iubită, din cauza durerii provocate de acest lucru spune furioasă aceste cuvinte copilului pentru a-l face să simtă această durere. Mama justifică acest lucru „în mod logic”: „*De ce eu nu am voie iar el poate?*”

Datoria mamei este să învețe copilul dar pentru aceasta ea însăși trebuie să învețe. Dacă în timpul educației mamei, părinții ei au comis greșeli, atunci greșeala trebuie iertată și nu trebuie sădită mai departe sămânța răului.

Dragi părinți, durerile sufletești provocate copiilor se vor întoarce cândva la dumneavoastră. Atunci să nu învinuiți copiii, mai bine cereți-vă iertare pentru greșelile făcute.

Copilule! Dacă știi că mama sau tatăl nu-și vor cere iertare de la tine, iartă-i și iartă-te și pe tine că ai acceptat durerea în suflet. Datoria mamei este să învețe copilul să se adapteze la lume, să-l facă puternic. Sunt rare mamele

care nasc cu iubire curată în suflet.

Asemenea discuții adesea scot din pepeni părinții, dar constituie un fapt care demonstrează această afirmație: - acel părinte în sufletul căruia există o dragoste curată, niciodată nu va avea o atitudine dușmănoasă față de copilul său. Pot să existe divergențe, controverse, certuri cu ocazia cărora se clarifică adevărul, dar niciodată mânie și jignire. Iubirea îl face pe om mai puternic, mai înțelegător și mai înțelept. Cine se înfurie din cauza unui cuvânt sau a unei fapte, nu este capabil să înțeleagă și vrea să-și demonstreze adevărul cu orice preț. Violența naște întotdeauna proteste, iar protestul – ură. Este clar că părinții, cu drepturile celui mai mare și mai puternic, ies învingători. Cu cât forța fizică domină mai mult asupra spiritului, cu atât spiritul devine mai slab și se frânează dezvoltarea intelectuală a copilului, în special a celui docil.

Copilul poate fi dirijat în diferite moduri:

- unii îi ceartă, îi înjură;
- alții îi amenință;
- mulți plâng, știind că plânsul îi lasă fără apărare pe copiii sensibili;
- se găsesc și asemenea părinți care spun: „*de dragul bunului renume al familiei noastre trebuie...*” și copilul se supune. El ar fi procedat la fel și singur, dar acum el este obligat să facă acest lucru;

- deseori, părinții se comportă contrar spuselor lor; un asemenea comportament îi extenuază pe copii.

Există părinți care-și sperie copiii atunci când sunt neascultători, spunându-le: „Mă omori! Mă bagi în mormânt! Mă omori cu neascultarea ta!, etc...” și le provoacă nevroza. Dar omul care nu știe să aibă o atitudine corectă față de moarte, nu știe nici să trăiască. Nașterea și moartea

sunt firești și inevitabile și copiii trebuie să-și însușească acest adevăr vital. Copiii care au fost învățați ce înseamnă moartea știu că moartea nu este distrugere ci trecerea spre o altă existență.

Părinții, cărora le este frică de moarte, sunt bolnavi, și copiii sunt expuși, deseori, unor boli repetate și grele. Copiii alimentează cu energia sănătății lor frica de moarte a părinților. Decebit de înclinat spre autojertfire, copilul poate chiar să moară pentru mama sau tatăl său.

Un adevăr crud al vieții spune că părinții sunt primii care aplică violența atât asupra spiritului copilului cât și asupra corpului său, iar mai târziu își primesc din plin răsplata pentru faptele lor. Aceia care se plâng de copiii lor nu vor nicidecum să înțeleagă acest lucru. Dar negarea greșelilor nu elimină suferința, trebuie să vă cereți iertare de la copii ca să vă vindecați. Cine nu face acest lucru din cauza încăpățănării și a trufiei este condamnat la suferință. O dată cu înaintarea în vârstă, deseori copilul devine mai înțelept decât părinții săi, întrucât viața merge înainte. Acela care la un moment dat este mai înțelept, poate și trebuie să-i învețe pe alții cu condiția să facă aceasta corect. Părinții cărora le este teamă că nu vor putea face acest lucru corect, să înceapă discursul cu cuvintele: *„Iartă-mă, dar după mine, tu nu procedezi corect. Hai să te învăț eu”*. Fiecare mamă și fiecare tată trebuie să aibă atâta minte cât să-și poată învăța copilul. Copilul dorește să-și respecte părinții, iar acel părinte care-l învață merită întotdeauna respect în ochii copilului. Dacă însă ați întrecut în înțelepciune pe mamă și pe tată, niciodată să nu-i înjosiți, lăudându-vă cu mândrie de superioritatea dumneavoastră. Se poate ca în viața viitoare să deveniți chiar părinții lor, iar atunci vă așteaptă răsplata binemeritată.

Bucurați-vă de faptul că acest lucru vă este cunoscut și că procedați corect.

Copiii trebuie pedepsiți pentru greșelile lor, dar cu înțelepciune. Pedeapsa este o problemă deosebit de serioasă. Prin aceasta se evidențiază atitudinea față copil, iar copilul în viitor vă va mulțumi pentru pedeapsa justă și aplicată la timp, care l-a învățat să fie cuminte și înțelept.

Copile! Chiar dacă tu ai cunoscut și ții minte atitudinea nejustă și incorectă a părinților tăi, iartă-i pentru aceasta și iartă-te și pe tine însuși pentru faptul că ai preluat aceeași de la ei. Cere iertare și corpului tău pentru faptul că prin aceasta i-ai pricinuit un rău.

E x e m p l u d i n v i a ț ă

Un bărbat de treizeci și unu de ani era diagnosticat cu boala Behterev sau spondiloartrită care deformează coloana vertebrală. Aceasta se aseamănă cu un băț de bambus torsionat, mai cu seamă este torsionată partea de sus a spatelui și omul stă în așa fel încât poate cu greutate să ridice bărbia la douăzeci de centimetri de la birou. Are un sentiment permanent că cineva apasă pe el foarte puternic. Pe interlocutor este în stare să-l privească numai cu un ochi, înclinând capul lateral. Pe parcursul a 20 de ani a făcut tratamente de 2-3 ori pe an.

Examinându-l, am constatat că boala a început la vârsta de 7 ani. Bărbatul mi-a confirmat că în copilărie l-a durut într-adevăr spinarea. Am văzut că în familie apăreau mereu conflicte și tatăl a plecat. Copilul a simțit că este vinovat și își dorea să moară. A stat timp îndelungat sub o ploaie rece ca gheața ca să răcească și să moară. S-a îmbolnăvit, dar n-a murit. Bărbatul mi-a confirmat că am dreptate. Am căutat apoi cauza pentru care copilul avea

sentimentul vinovăției față de părinți și am văzut că s-a născut cocoșat, aidoma unui sărac cu o mână întinsă, cerșind.

Ce putea provoca un asemenea stres?

M-am uitat în timp și am văzut că părinții s-au certat în luna a 4-a de graviditate și mama, ca să-și jignească soțul i-a spus: *”din cauza ta trebuie să nasc această pocitanie.”* Copilul a înțeles că i-a provocat rău mamei cu prezența sa. Copilul care a venit pe lume cu sentimente luminoase, deștept și echilibrat, a început să se transforme în pocitanie după spusele mamei.

Am discutat cu el această problemă, și-a iertat mama, și și-a cerut iertare de la corpul său. După o jumătate de oră tabloul se prezenta în modul următor: eu stau, îl învăț, frământându-mă energic cu acest prilej, bărbatul stă pe canapea, întinde coloana vertebrală și se uită la mine fără să încordeze gâtul. Îl întreb repede: *„Ce simțiți acum?”* Bărbatul este uimit, ca și mine dealtfel, și răspunde: *„Parcă mă răsuțește ceva în partea cealaltă – eu mă îndrept”*.

Și într-adevăr s-a îndreptat.

Un rol deosebit în familie îi revine mamei. Ea reprezintă izvorul iubirii. Stresurile mamei împiedică desfășurarea unei vieți normale în familie. Dacă mama a moștenit sentimentul de culpabilitate, ea va fi mereu zbuciumată și va cerși iubire. Dacă nu reușește din cauza fricii că *nu este iubită*, ca începe să caute vinovați pentru necazurile ei. Îi găsește foarte repede – cel de alături este vinovatul – soțul, părinții, vecinii etc. Copilul vede conflictele dintre părinți, vede că iubirea a secăt, și se îmbolnăvește, iar mama îl dojenește: *”și așa îmi este greu, iar tu te-ai îmbolnăvit”*.

Sentimentul culpabilității mamei îi atrage pe învinuiți:

pe soț, doctorul, propriul tată, propria mamă, care consideră că dacă ea ar fi ascultat îndrumările bunicii, atunci copilul ar fi fost sănătos. Omul cu stresurile sale consideră că el are dreptul să se amestece în treburile altora.

Am examinat asemenea copii nu o singură dată și sufletele lor mă rugau: "*ajutați-mi părinții, nu pe mine. Cu mine totul este în regulă.*" Dacă bunicii și părinții s-ar elibera de stresuri, n-ar exista sentimentul vinovăției, acuzații, frică, intimidare, rău și înrăiți...

Viața este o continuă mișcare. Azi nu mai este ieri. Și chiar dacă ziua de ieri a dispărut pentru totdeauna în trecut ea a lăsat urme în ziua de azi. Astfel, ziua de ieri nu dispare pentru totdeauna și întotdeauna ne urmărește. Dacă această amprentă este bună, atunci bucurați-vă. Dacă este rea atunci ștergeți-o prin iertare ca să nu vă încurce viața.

Omul care vede la părinții săi rutina gândirii sau dușmănie și consideră că ei nu fac nimic pentru cei tineri, se privează de ceva important. De obicei, părerea tineretului este aceasta: *cu părinții nu putem discuta despre nimic, cu străinii este mai simplu* – și provine din faptul că tineretul simte o rezistență subconștientă launtrică sau stres, întrucât părinții îi obligă să învețe (deși totul în viață este o învățătură). Întrucât constrângerea poartă în sinea ei negativul, astfel aceasta este percepută dureros fără să se vadă faptul că ea este dictată de grija părintească. Prima problemă este că se naște protestul, întrucât tânărul nu ascultă glasul rațiunii. Cine știe să vadă în primul rând binele, iar numai după aceea răul, acela vede în altă culoare și grija părintească.

Atâta timp cât mama nu-și va corecta greșelile în raport cu mama sa și cu copilul său, stresurile nu se vor termina niciodată. Din păcate, fiecare generație va suferi tot

mai mult. Putem demonstra lumii întregi câte dureri ne-a provocat mama și câte suferințe tot mai mari și mai mari ne provoacă, la rândul său, copilul nostru, ceea ce înseamnă că suntem niște oameni deosebit de nefericiți. Totuși, atâta timp cât nu ne cerem iertare de la mamă și nu ne iertăm copilul, nu are sens să așteptăm îmbunătățirea relațiilor dintre noi.

În această carte se menționează, în permanență, rolul mamei, fiindcă influența tatălui asupra copilului se produce prin ea, însă, într-o viață viitoare, fiecare tată va fi marea și iertarea lui nu este mai puțin importantă.

Astăzi, crește numărul copiilor stresați din cauza lipsei de iubire.

Conform statisticilor, cei mai mulți oameni mor de boli cardiace, tot mai mulți tineri se îmbolnăvesc de cancer pulmonar, iar femeile – de cancer la sân. Toate acestea sunt bolile chakrei a 4-a. Îmi exprim speranța că acest fapt nu mai necesită explicații.

Când este vorba de asemenea îmbolnăviri grave, mai cu seamă de cancer, de obicei, omul nu se descurcă singur. Este nevoie de un sprijin activ din partea ființelor apropiate: părinți, soț, prieteni. Chiar și copiii sunt în stare să ajute. Există și unii oameni cu un caracter puternic care în stadiul inițial al cancerului sunt în stare să schimbe lumea gândirii lor și se însănătoșesc.

Problema sterilității

Trăim în perioada schimbării secolelor. Așa cum este cunoscut din istorie, atunci când se produc crizele au loc revoluții. În prezent, se trece printr-o criză – viața de pe pământ nu poate continua ca înainte, în caz contrar, se distruge pământul. Spiritul înăbușit năvălește spre libertate. În zilele noastre, în întreaga lume a crescut puternic numărul familiilor fără copii. Femei și bărbați sănătoși din punct de vedere fizic nu au urmași, în ciuda eforturilor depuse de cei mai buni doctori și de descântecele vrăjitoarelor. Copiii timpurilor noi doresc să vină pe pământ fără stresuri, pentru a începe îndeplinirea sarcinilor lor de viață și nu pentru a îndrepta greșelile părinților. Toate alarmele, fricile, toate concepțiile greșite, toate încordările exagerate, dorințele etc... îi provoacă spiritului lipsa dorinței de a veni în atmosfera stresurilor întrucât el știe că toate sentimentele și concepțiile părinților trec în el. Femeia care nu are copii, în primul rând trebuie să-și revizuiască atitudinea sa față de mamă. Atitudinea față de mamă înseamnă atitudinea față de neamul femeiesc și față de sine însăși. Dacă la dumneavoastră vrea să apară o fetiță - înseamnă și atitudinea față de ea. Gândiți-vă că ea simte dacă mama dumneavoastră are asemenea concepții: *„nașterea constituie un chin îngrozitor și nu se știe cum va decurge”, „educația copiilor este o problemă grea...”*, *„Cine are copii să-i trăiască, cine nu – să nu-și dorească”*. Țineți cont că dumneavoastră înșivă, fiind un copil bun, ați acumulat în sinea dumneavoastră o asemenea atitudine și v-a apărut sentimentul culpabilității pentru faptul că ați îngre-

unat viața mamei. Mama și acum continuă să sufere din cauza problemelor dumneavoastră. Iar dumneavoastră deja desenați în imaginație tot felul de tablouri cu dezvoltări de deficiențe și cu traumatisme de naștere etc. Spiritul copilului vede tot și nu vrea să vină pe lume fiindcă:

- nu dorește ca mama să sufere;
- poate să-și iubească mama și fiind spirit;
- nu vrea să fie vinovat;
- el nu dorește să fie născut de mama ce nu crede în faptul că în mâinile copilului se află înțelepciunea și forța nașterii;
- știe că sub presiunea unor asemenea stresuri nu va putea să-și realizeze scopul vieții.

Contează și atitudinea mamei dumneavoastră față de tată și a tatălui față de mamă. V-ați aflat și vă aflați între două flăcări. Dacă tatăl dumneavoastră nu suportă lacrimile femeii, dacă s-a plictisit, a obosit sau simte că nu este iubit, etc., atitudinea dumneavoastră față de tată și față de bărbati, va fi următoarea: *bărbații sunt indiferenți față de lacrimile femeilor sunt fără suflet, nu vor să înțeleagă femeile. Bărbații obosesc din cauza femeilor, se satură de ele, bărbații se supără pe femei, bărbații nu știu să iubească.*

Copilul, la rândul său, trage și el concluziile:

- tatăl meu n-o înțelege pe mama și nici pe mine, motiv pentru care viața noastră este grea,
- m-am saturat de viață și am obosit, iar eu vreau să trăiesc cu satisfacție viața mea, cu un scop bine determinat,
- nu vreau să văd ură.
- am nevoie de iubire întrucât fără dragoste pentru mine nu există viață.

Spuneți, cu ce ocazie să vină copilul? Asemenea copil așteaptă până când mama devine mai înțeleaptă, începe să judece corect și abia atunci el o să vină. Dacă ați fi acel copil ce ați hotărî? Să veniți sau să așteptați? Mai cu seamă dacă ați fi încrezător în sine și bine intenționat și ați avea posibilitatea de a alege.

Mă adresez femeilor care așteaptă fără succes să devină gravide. Uitați-vă în sufletul dumneavoastră și trageți singure, cu sinceritate, concluziile. Un lucru pozitiv în faptul că nu aveți încă un copil este că sufletul copilului dumneavoastră este atât de înțelept încât este în așteptare și educă spiritul părinților săi, fiindcă dorește să fie de valoare reală.

Bucurați-vă pentru acest fapt și începeți să vă eliberați stresurile. Analizați-vă atitudinea față de părinți, față de soț, față de lume, și față de viitorul copil. Iertați-i pe părinți pentru stresurile lor. Iertați tot ce vă deranjează. Iertați-vă că ați acumulat acest rău în dumneavoastră. Cereți-i iertare viitorului copil pentru că l-ați împiedicat să vină. Vorbiți cu el de parcă ar fi cu dumneavoastră, ca o mamă care-și învață copilul.

Țineți minte, că Spiritul e mai înțelept decât omul fizic. Acesta nu are doar experiența vieții fizice actuale. Spiritele sunt diferite ca inteligență și se poate întâmpla ca la dumneavoastră să se nască un copil care să fie un spirit bătrân, adică foarte înțelept în comparație cu dumneavoastră. Cu cât spiritul este mai înțelept, cu atât mai mult are nevoie de claritate și de adevăr. El știe să deosebească grâul de neghină. Spiritul nu apare de dragul vieții frumoase și ușoare. Părinții al căror principiu de viață este: *să trăiesc, să mă veselesc, să am o poziție în societate, să primesc apartament, să-mi cumpăr mașină etc.*, deseori

rămân fără copii. Copilul știe - această mamă nu are nevoie de dragostea de mamă. Ea are nevoie de jucărie iar la bătrânețe are nevoie de cârje pentru sprijin. El schimbă o așa-zisă mamă de treabă cu una care probabil că îi va trage o săpuneală dar în schimb îl va iubi fără limite și într-un anumit moment îi va spune: „*Vino ca ajutor și dă-mi sfaturi, eu singură nu mă descurc și mie îmi place atunci când noi lucrăm împreună!*” De la o asemenea mamă ai ce învăța.

Femeie care visezi să ai un copil! Vorbește cu viitorul tău copil așa cum ai fi dorit să-ți vorbească mama ta, atunci el va veni. Copiii ai căror părinți se eliberează de stresuri cu un an și jumătate înainte de naștere sunt copii deosebiți. Ei sunt inteligenți, nu sunt capricioși, fac tot ceea ce doresc, dorm foarte puțin, iar când comunicați cu ei, aveți adesea sentimentul că discutați cu un om bătrân și înțelept cu toate că ei nu pot vorbi încă.

Viitoare bunică! Țineți minte că mamele nu trebuie să se amestece în viața copilului nici chiar mental. (A transmite iubire și bunăvoință nu înseamnă amestec.) Dacă dumneavoastră vă este teamă că odată cu nașterea nepotului viața propriului copil va deveni dificilă și dacă gândul dumneavoastră vă influențează copilul și acesta se supune influenței, atunci se poate întâmpla ca nepotul să nu apară chiar și datorită acestui singur gând. Deseori, bunicilor le este teamă că odată cu nașterea nepoților, fiicele lor se vor îndepărta de ei, că nu-i vor ajuta și doresc, inconștient, să nu se nască nepoții. În consecință, dorința devine realitate. În unele cazuri, familiile se destramă din cauza bunicilor pricinuindu-le rău copiilor lor, nepoților și strănepoților. Nu degeaba se spune că păcatele părinților sunt răscumpărate de trei generații. Aceasta este cea mai

grea ispășire. Înșiși părinții sunt răsplătiți după merite atât în viața actuală cât și în cea viitoare.

Dacă, după părerea dumneavoastră, fiul sau fiica se căsătorește cu un om nepotrivit atunci țineți minte: ce se aseamănă se adună. În consecință, ei au o similitudine pe care nu doriți să o recunoașteți. Vă este rușine să recunoașteți deoarece aceeași trăsătură care nu vă place absolut deloc la alesul copilului dumneavoastră există și la el și această trăsătură dumneavoastră înșivă i-ați transmis-o ca moștenire. Recunoașteți acest lucru și corectiați-vă greșeala și astfel este posibil să descoperiți că situația nu este deloc așa de rea, ci dimpotrivă.

Se poate întâmpla și ca binele propus de dumneavoastră atât de mult să nu fie necesar copilului și, în contradicție cu dorința dumneavoastră, el alege un soț sau soție cu totul diferit, fiind dreptul lui, întrucât acesta a venit pe lume să obțină lecția sa de viață. Copilul nu trebuie considerat ca o proprietate personală. În loc să vă consumați energia pentru a vă impune părerea, mai bine învățați-vă copilul, în măsura posibilităților, să se descurce mai bine în situația dată. Aduceți-vă aminte mai des înțelepciunea populară care spune: *Mama trebuie să știe să sosească la timp și să plece la timp*. Dacă acest lucru vă întristează, înseamnă că nu înțelegeți nici viața, nici adevărurile ei. Dumneavoastră doriți ca propriul copil să fie o excepție fără să vă gândiți că față de excepții cerințele sunt mult mai mari și viața lor este mai grea.

Femei ce doriți să rămâneți însărcinate! Știți cum gândește mama dumneavoastră, cât de mult o iubiți și cât de mult contează vorbele ei pentru dumneavoastră. Iertați-o că v-a supat și cereți-i iertare copilului pentru că n-ați știut să-l protejați de negativismul mamei dumneavoastră.

Exemplu din viață:

O fată frumoasă de 19 ani, își pierde repede vederea. Ea a venit în această viață cu frica de a trece pragul în cameră, întrucât s-a temut să vadă răul. Ea ezita (pe prag), gândindu-se ce să facă. Nu am putut să pătrund mai adânc întrucât atunci când am întrebat-o pe mama ei dacă ea înțelege ce poate însemna acest lucru, aceasta, ofensată până în măduva oaselor, a exclamat: „*La ce trebuia ea să se gândească! Eu am așteptat-o șase ani, înainte de a apărea pe lume...*”

Această mamă trebuia să se înurebe pe sine însăși de ce i-a fost frică copilului să apară timp de șase ani.

Exemplu din viață:

A venit la mine un tânăr de vreo 25 de ani, foarte deștept, cu atrofie musculară progresivă. Cu un an în urmă s-a trezit într-un cărucior pentru invalizi. Pentru întărirea coloanei vertebrale a fost operat în Finlanda, fixându-i-se tije metalice, dar nu se însănătoșea. Se afla în același scaun cu roțile. I se scurta coloana vertebrală și se distrugea țesutul osos.

Avea stres din naștere. Am văzut cum spiritul venea grăbit spre pragul vieții sale, dar a întâlnit un obstacol, intrarea era blocată de o plasă groasă, iar dincolo de ea se afla tatăl supărat și mama deprimată. I-am descris tatălui care însoțea fiul, cele văzute și l-am întrebat: „A fost un copil nedorit?”. Mi-a răspuns urlând de supărare: ”Cum adică nedorit? Ce îndrugați? A fost dorit mai mult decât oricare altul. Dacă nu se năștea, m-ar fi luat în armată.” Au existat perioade când capii de familie cu doi copii nu erau chemați în armată.

Acest copil s-a jertfit. Păcatele karmice din viața ante-

rioară i-au provocat această boală. Dacă părinții ar fi avut o concepție corectă despre lume, copilul nu s-ar fi născut. Părinții aveau și ei păcatele lor.

Dragi părinți!

Copiii au nevoie de iubire. Scopurile egoiste ale părinților se realizează, de cele mai multe ori, sub semnul „invers” ca o mărturie că fără iubire sinceră, nu există viață. Copilul nu este un obiect.

Dacă părinții au gânduri negative, atunci ei atrag către sine copilul cu datorie karmică. Aceste două exemple sunt date nu pentru condamnare ci pentru învățătură. Situația putea fi îndreptată de la bun început.

Voi prezenta un exemplu din viață pe baza căruia o să încercăm să elucidăm mai concret problemele legate de relațiile dintre părinți și copii.

E x e m p l u d i n v i a ț ă :

Vine la consultație o femeie impresionantă, de patruzeci și cinci de ani, cu înclinație spre științe spirituale. Încă din fragedă copilărie ea a avut un dar natural de a ierta. Un asemenea dar, încât cerând iertare pentru alții, ea s-a transformat în judecător popular, atât acasă cât și la școală și apoi la locul de muncă. Avea o voință puternică și dorea să le facă bine tuturor. A învățat să facă bine și pentru sine după mari strădanii. Întrucât avea sentimentul vinovăției, căuta și găsea greșeala doar în sine.

Patru sarcini s-au sfârșit cu pierderea lor, două, însă, au fost duse până la capăt grație voinței puternice și gândirii subconștiente corecte – în timpul acestor două sarcini s-a apărut pe sine în numele copiilor.

De 7 ani, familia locuiește împreună cu mama doamnei care în ciuda vârstei înaintate este activă și între-

prinzătoare. Viața ei este asemănătoare cu o piatră care se rostogolește – pestriță și grea. Îi iubește pe cei pe care îi consideră buni. Deseori devine bun cel care a murit. Încă din tinerețe, sufletul neliniștit și zbuciumat al bătrânei o obliga să lupte împotriva răului. Chiar și în cel mai minunat lucru ea găsește ceva rău și prin aceasta știe să tragă covorul de sub picioare atât copiilor cât și adulților. Cu grija sa meticuloasă și cu lacrimile de întristare ea conduce întregul neam oferindu-i destul de multe probleme.

Înfăptuind *binele ei* a pricinuit mult rău fiindcă, după părerea ei, ea este bună, iar ceilalți îi fac rău dinadins și doar o viață liniștită poate să-i salveze sănătatea extrem de precară. Având o gândire materialistă, devine irascibilă când este vorba de problemele sufletului. Îl detestă pe Dumnezeu fără să știe ce este Dumnezeu și refuză să i se explice. Consideră că sunt corecte părerile celor în vârstă, în special ale sale, și terorizează pe oricine cu ajutorul lacrimilor, a milei față de sine, a vorbelor de ocară, etc. „Moare” în fiecare zi de 40 de ani, dar îi este frică de moarte. Dacă nu este ascultată atunci împrășcă cu înjurături și blesteme. „Voi muri, dar pentru acest lucru nu te voi ierta”. – Acestea sunt cele mai obișnuite dintre amenințările ei și le spune, mereu, foarte sincer. Nu uită cui i-a făcut bine și îi consideră datornicii săi. Cei mai mari datornici sunt copiii.

Din legile naturii cunoscute de noi știm următoarele.

- Copilul își alege singur părinții, asta înseamnă că acestei fiice îi trebuia o astfel de mamă. Fiind un om dezvoltat spiritual, ea are nevoie tocmai de o asemenea mamă, care îi creează o viață deosebit de grea, întrucât din greutatea înveți. Deși se putea și altfel, adică prin educație;

- Copilul își alege părinții dintr-o mare dragoste – toate

spiritele vin la părinți din iubire și nici un copil, niciodată, nu va înceta să o iubească pe mama sa. Verbal poate să nege acest lucru dar nu și în suflet. Acea persoană care crede în cuvintele lui, nu înțelege legile naturii. Această fată o iubește de asemenea pe mama sa, în ciuda tuturor lucrurilor.

- Mama, fiind de mai mult timp în corpul fizic este obligată să-și învețe copilul să se descurce în viață.

Fiica știa despre toate acestea și în sufletul ei a făcut tot ce era posibil. În ciuda acestui fapt ea suferă foarte des de afecțiuni ale căilor respiratorii. Devansând problema, dacă boala nu dispare, înseamnă că stresul nu s-a eliberat definitiv. În consecință, trebuie să ierți din nou și din nou.

Bolile de care suferă fiica sunt:

- inflamația laringelui și a coardelor vocale (chakra a 5-a – probleme de comunicare);

- bronșită (chakrele 4-5 – probleme de comunicare și sentimentul iubirii);

- amigdalita care a apărut la vârsta de 6 luni înseamnă probleme în relațiile dintre părinți.

La mamă s-a format următoarea concepție: „*Nimeni nu mă iubește și nimeni n-are nevoie de mine*”. Copilul nu poate să-i spună mamei că o iubește, întrucât nu poate încă vorbi, și i se formează complexul inferiorității: „*Eu o iubesc, dar mamei nu-i pasă de iubirea mea, altfel n-ar spune că n-o iubește nimeni.*” Cu cât mai mult plângea mama, cu atât mai des apare amigdalita. Copilul dorește binele mamei și se sacrifică, cedând forța sa mamei. Fiica într-o perioadă de șase ani a avut de trei ori amigdalită atât de puternică, încât doctorii au pierdut speranța să mai salveze

viața copilului. La vârsta de 11 ani i s-au scos amigdalele, dar stresurile i-au rămas și a început inflamarea laringelui și a coardelor vocale.

Inflamarea cronică a vezicii urinare

Cuvintele mamei: „*bolile tale mă bagă în mormânt*” îi provoacă copilului sentimentul vinovăției și teama că mama va muri. Copilului, aflându-se de trei ori în moarte clinică, și ca urmare, prin aceasta, căpătând experiența morții nu i-a mai fost frică de moarte, dar i-a fost foarte mare frică de moartea mamei.

Inflamarea vezicii urinare înseamnă acumularea înverșunării împotriva vieții. Permanentă măcinare de către mama a unora și acelorași gânduri negative otrăvesc viața copilului.

Indigestia

Amenințările, înjurăturile, blestemele, amenințarea cu moartea, interdicțiile, ordinele, plânsul, reproșurile, tirania etc. provoacă indigestia. La fiecare stres corpul reacționează în mod diferit. Mama și copilul sunt legați pentru totdeauna prin cordonul ombilical invizibil, iar lipsa de autocontrol a mamei îi provoacă dureri copilului.

Apendicita

Copilul nămește într-o situație fără ieșire. El tot timpul este rău, în ciuda faptului că se străduiește de dragul mamei din răsuputeri să învețe bine, este silitor și ascultător. Dar pentru acestea nu aude nici un cuvânt de încurajare, iar când ceva nu este cum trebuie, atunci mama se grăbește să îl înfieraze și să îl înjure.

Durerile de cap

Copilul nu poate să aplaneze divergențele dintre părinți. Atât mama cât și tatăl îl folosesc ca pe un scut pentru a para atacurile reciproce. El îi iubește pe amândoi. Părinții distrug lumea gândurilor și a sentimentelor copilului.

Bolile glandei tiroide

Fiica nu poate să-și exprime părerea deoarece copiii nu au acest drept, sau părerea copilului este întotdeauna greșită. Mama vorbește mereu pentru el, și copilul este pus în situația de a nu mai putea să deschidă gura. Crește un copil care gândește și acționează corect, dar n-are dreptul la nimic. Așa sunt educați sclavii fără a conștientiza că nu poți face sclav pe oricine.

Bolile virale și cele nediagnosticate de până la pubertate.

Ele trezesc în copil speranța: „*când voi absolvi școala și voi pleca de acasă, totul va fi altfel*”. Și cu unii așa se și întâmplă.

Trebuie să menționez că, după atât de multe suferințe, femeia totuși nu s-a îmbolnăvit de inimă întrucât iubirea ei pentru mamă era atât de mare încât nimic n-a diminuat-e. Ea a înțeles că lumea nu este atât de rea cum consideră mama sa. Copilul s-a salvat, fiindcă a cerut ajutor de sus, din cer. Strigătul inconștient de ajutor a fost sincer, așa cum acest lucru este întotdeauna caracteristic copiilor și Dumnezeu, recunoscându-i sinceritatea, l-a ajutat.

Acumularea de stresuri i-a provocat dorința de a muri, dar întrucât moartea i-ar fi pricinuit mamei dureri, nici acest lucru nu ar fi fost o ieșire. A început lupta, fără cuvinte, pentru supraviețuire.

Doi dintre copiii acestei femei au murit. De ce? Femeia începe să elimine mama din gândurile sale. Ea nu dispune de arta deplinei iertări, dar pentru păcatele anterioare cere întotdeauna iertare. Sufletul ei nu este cuprins de ură, știe să uite răul, începe să se respecte și pe sine și să-și insuflă binele. Mama simte că *fiica i-a scăpat din mâini* și încep reproșurile.

Maturizându-se, fiica își găsește un punct de sprijin doar în rațiune în sentimentele sale, în capacitatea de a deosebi binele de rău și în respectul de sine, având senzația singurătății chiar și printre semenii săi. Totuși, ea își însușește câte ceva din concepția mamei despre lume. De exemplu: „*bărbații sunt monștri și dacă accepți un bărbat lângă tine, nu-mi mai ești fiică*” îi distruge sentimentul iubirii față de sexul opus, iar mai târziu îi distruge și familia.

Întreruperea sarcinii

Fiica este timidă, disprețuiește bărbații și consideră că, în viață, copiii nu aduc nimic bun, îți dau doar bătaie de cap. Totuși, sentimentele îi spun contrariul. Fiica se căsătorește cu un om tăcut cu care nu este posibil să discute despre viață, și care tănuiește complexul de inferioritate de la început: *eu nu sunt demn de iubire*, care împiedică sinceritatea sentimentelor. Mama insistă pentru întreruperea sarcinii. La locul de naștere există o tensiune mare, soțul nu o iubește, ea însăși nu este demnă de iubire – toate acestea provoacă inflamarea mușchilor inimii, lucru ce începe să se repete cu regularitate primăvara devreme, de șapte ani încoace.

Miocardita sau inflamarea mușchilor inimii

Primăvara se simte cel mai mult insuficiența energiei solare. Lipsa de iubire extenuază chakra inimii. Femeia așteaptă o viață întreagă să i se spună: „*Te iubesc*”, ea, însă, are stresul „*nu sunt demnă de a fi iubită*” care împiedică exprimarea în cuvinte a sentimentelor.

Tânăra femeie, energetică și plină de viață își iubește familia, serviciul, și dăruiește iubire tuturor – oamenilor, plantelor, animalelor, și totul merge ca pe roate. La rândul său, primește răspuns la iubirea ei. fapt ce o ajută să reziste. Însă, cei cărora dăruiește cei mai mult să le ofere iubire, o resping, iar aceasta o istovește. Ea caută ieșire din situație. Analizându-și sentimentele, descoperă că este iubită, dar are nevoie de confirmare în cuvinte.

Tulburarea funcțiilor creierului – pierderea memoriei, a echilibrului și a capacității de muncă. În plus apare și miocardita cronică.

Conflictul dintre sentimente și rațiune atinge cota maximă la vârsta de 30 de ani. Creierul ei însușește cu sârguință înțelepciunea școlară și ține sentimentele în captivitate, dar aspirând spre sinceritate, simte o povară foarte mare. Deși se simte vinovată, fiind o fire emotivă, ea își urmează din fericire, sentimentele. Le face mult bine altora, pe sine, însă, se neglijează.

Tumoare la uter, anemie cronică

Uterul este organul maternității și a nașterii copiilor. Copilului care își asumă problemele mamei jertfindu-se pe sine, îi apare fibromul uterin încă din pânțele mamei. Anemia este un indiciu că în viața ei au dispărut forțele vitale și sensul vieții. În timpul procedurii ginecologice,

femeia se află în stare de șoc, intră în moarte clinică și pentru un timp pleacă în lumea de dincolo. Ulterior își amintește totul, dar nu poate să atingă aceste viziuni.

După o asemenea criză, apare încrederea în sine dar și o oarecare depresie care o obligă să caute... Caută și, treptat, se regăsește pe sine. Apare credința puternică în sine, din cauza căreia apar neînțelegerile cu colegii. Treptat ea devine tot mai spiritală, mai deșteaptă și mai puternică. Singurul lucru ce nu poate să-l depășească este mama sa, mereu nemulțumită, plină de răutate, care ține sub presiune întreaga familie. Pentru familie, aceasta este o povară uriașă. Cel mai mult suferă fata, fiindcă se simte vinovată față de mamă, dar și față de familia sa, deoarece stă în casă cu mama sa scandalagioaică. Ea, în general, reușește să rezolve problemele în mod delicat, dar nu și în acest caz, întrucât nu poate hotărî cu bună-cuviință.

Febra

Mama urzește o următoare ceartă dar cearta nu se dezvoltă, întrucât este imposibil să se certe cu fiica sa, deoarece aceasta, încă din copilărie, a învățat din experiență să nu coboare până la un conflict deschis. Acest lucru creează însă încordare iar temperatura arată faptul că pierderea de energie a atins nivelul maxim. Întrucât fiica știe să o ierte pe mamă, temperatura scade după câteva ore.

Inflamarea coardelor vocale

Este corect ca omul să-și spună părerea, să discute în contradictoriu, să raționeze. Dacă își exprimă răutatea prin țipete provocându-le rău altora, dar și lui însuși, fie nu vorbește ceea ce ar dori, fie cuvintele i se opresc în gât, atunci esența în ambele cazuri este una și aceeași - are loc acu-

mularea aceleiași energii negative.

Bronșita

Dacă este strivit sentimentul iubirii, suferă inima și plămânii. Epuizarea energiei chakrei inimii slăbește miocardul, dereglează circuitul sanguin și sângele se sedimentează în plămâni. Corpul vrea să se elibereze de relația extenuantă cu mama (sau soțul), vrea s-o elimine. Este ceea ce corpul poate să facă pe cale fizică. Situația se complică, deoarece fiica știe că mama nu iartă, chiar dacă moare. Este imposibil să discuți cu ea pe un ton liniștit, se agață de orice cuvânt și, imediat își exprimă nemulțumirea prin scrisori, la telefon, prin vecini etc. În consecință, sentimentul vinovăției se transformă în frica în fața opiniei publice. Pentru a se vindeca, trebuie să se elibereze de:

Sentimentul vinovăției față de mamă

Eliberarea de acest sentiment părea, pentru fiică, sinonim cu a respinge iubirea. Abia când a dispărut sentimentul de vinovăție a înțeles că încă își mai iubește mama și acest sentiment nu-i mai provoacă dureri.

Frica de opinia publică

Deseori, nu este conștientizată. Stresul concret poate fi eliberat mai ușor. Cine se orientează doar după părerea altora, își face rău. Fiecare trebuie să conștientizeze că lumea este ca un glob ce se rotește, iar în mijlocul lui se află el însuși. Dacă mă simt bine, cu iradiez în jurul meu energie pozitivă și se simt bine și cei din jurul meu, și problema dispare.

Blocarea chakrei laringiene

A exprima sentimentele prin țipete provocându-ți rău ție și altora, sau a ține aceste sentimente închistate în sine, pare o problemă de nerezolvat. Nu este adevărat. Înțeleptul

știe ce vorbește, iar ignorantul vorbește ce știe. Fiecare om se află la un anumit nivel de dezvoltare a rațiunii și comunică de la acest nivel. Un om înțelept trebuie să coboare la nivelul ignorantului, fiindcă are datoria să-l învețe. Dacă ignorantul nu acceptă și continuă să strige și să se certe, oferiți-i această posibilitate, iar dacă în consecință aveți o dispoziție deprimantă, iertați-vă că ați procedat așa și nu altfel. Problemele pot fi rezolvate prin discuții, chiar în contradictoriu, dar să nu porți, din delicatețe, o povară în suflet, care în cele din urmă, provoacă și cancerul. Dacă cel înțelept se îmbolnăvește de cancer, iar ignorantul a rămas ignorant, cine dintre ei a greșit? Evident că cel deștept care, din cauza bunului simț, a acumulat stresul, neexteriorizându-se, până s-a îmbolnăvit.

Regretul că mama nu-ți ascultă sfaturile și suferă, se înrăiește și caută vinovați.

Fiecare om vine pe lume pentru a învăța. Fiecare învață ceea ce are nevoie. Unul învață A, al doilea B, al treilea C, iar în viața trecută au învățat în altă ordine – B, C și A. Rezultă că fiecare învață în felul său. Fiica acestei mame este un spirit bătrân, mai evoluat decât mama sa și, din iubire față de ea o învață, forțat, cum să-i fie bine. Este o greșală.

Cine comunică la nivelul spiritului, trebuie să învețe spiritual. Cine comunică la nivelul rațiunii, trebuie să învețe rațional. Agresivitatea celui ce comunică la nivel fizic, trebuie domolită fizic. A te face jertfă agresivității fizice, înseamnă să te autodistrugi.

Cine dorește să se ridice mai sus de nivelul său, trebuie să-și exprime această dorință. În cazul de față, mama trebuie să-și exprime dorința de a se schimba. Întotdeauna, faptele se întorc la autorul lor. Fiica nu poate să-și ajute

mama, fiindcă fiecare are dreptul să-și aleagă metoda de educație. Te gândești cu părere de rău la faptul că propria mamă își face sieși rău și înțelegi acest lucru, dar nu poți să o ajuți, pentru că fiecare om are dreptul să-și aleagă singur metoda învățării. Dacă fiica o învață binele, iar mama nu o înțelege, atunci este dreptul sfânt al mamei să sufere.

Când i-am explicat fiicei esența stresului ereditar al mamei sale ca s-o înțeleagă mai bine pe aceasta, s-a dovedit că această viață a fost foarte necesară mamei și că și-a iubit părinții cu o dragoste deosebită pentru că i-au permis venirea pe lume. Mama mamei era o femeie harnică, dar aspră. Având o fiică, își dorea să nască doar fii pentru a avea ajutor în familie. Tatăl avea un caracter moale și era bolnăvicios. Părinții luptau cu greutățile vieții și fiica avea sentimentul vinovăției că nu poate să îndeplinească aspirațiile părinților. S-a format stresul „oricum nu mă iubește nimeni” care creștea ca lava unui vulcan și îi otrăvea viața. În situația creată, fiica putea să-și ajute mama doar iertându-și bunicii că și-au permis aceste gânduri despre viitorul copil lăsându-l fără iubire și provocându-i durere și nepoatei sale etc.

De ce mama pacientei mele avea asemenea părinți? Cheia înțelegerii se află în viața anterioară când părinții ei erau niște oameni certăreți care nu aveau grijă de copilul lor. Fata fugea de acasă din cauza scandalurilor, după care era pedepsită. Familia s-a destrămat, părinții și-au abandonat fiica, devenind un copil al nimănui. Fata era un spirit deschis, foarte sensibil și a început să practice magia albă. Viața dură din copilărie își lăsase însă amprenta și ea a început să răspundă răului cu rău.

Probabil că ați înțeles că în viața actuală, acest suflet a venit cu dorința de a obține părinți care să nu-și abando-

neze copiii. Dorința i s-a împlinit, dar n-a tras nici o concluzie din celelalte greșeli. Stresurile i-au provocat nevroza cu dureri cumplite în tot corpul. În această viață nu putea să învețe decât prin suferința fizică. Aceasta este calea tristă a acestui spirit spre lumină.

Femeia s-a însănătoșit. Modul ei de gândire s-a schimbat, a început să-și înțeleagă mama, conflictele erau tot mai puține și fiica n-o mai atrăgea pe mână cu stresurile sale. Mama nu-i mai paraliza voința.

Relațiile dintre sexe și sentimentul vinovăției

S-ar putea ca cineva să continue căutarea celui vinovat de necazurile sale întrucât nu a înțeles că vina este doar cauza primară. Noi așa ne-am obișnuit să fim vinovați și să învinuim pe alții încât este nostim să ascultăm cum femeile îi învinuiesc pe bărbați pentru toate păcatele de moarte, iar bărbații le învinuiesc pe femei.

După legea polarității Universului, omul este o ființă pară – bărbat și femeie, formând un întreg. În lumea fizică aceasta înseamnă desăvârșire. Dacă omul a ales să trăiască în singurătate, el se lipsește de ceva de importanță vitală. Aceasta este o greșală și din greșeli se învață.

Bărbatul creează forma iar femeia – conținutul. Bărbatul naște idei, iar femeia naște copii. Bărbatul construiește casa iar femeia înfrumusețează căminul. Bărbatul reprezintă forța iar femeia – căldura sufletească. Bărbatul reprezintă mintea, iar femeia sentimentul.

Dacă femeia spune că genul masculin decade, aceasta se referă și la bărbatul ei. Chiar dacă acest lucru nu este

așa, femeia își conduce bărbatul pe panta decăderii.

Dacă bărbatul spune că femeile sunt ignorante, aceasta se referă și la soția sa.

Femeia care dorește ca bărbații să fie la fel de blânzi și sensibili ca femeile, nu înțelege că îi determină pe bărbați să se feminizeze. Este mai bine să iubiți bărbatul în așa fel, încât cu propria dragoste să înflăcărați dragostea lui. Numai dragostea atrage către sine dragostea.

Bărbatul care dorește ca femeile să-și însușească o educație tehnică și să fie experimentate ca bărbatul, nu înțelege că el singur se privează de căldura feminină. Mai bine iubiți sensibilitatea soției dumneavoastră și respectați-i feminitatea.

Iubirea de mamă este considerată, pe drept cuvânt, un sentiment atotbiruitor. Mama este primul învățător în lumea fizică. Ea trebuie să învețe copilul să iubească. Dacă mama are iubire în suflet, totul în jur este plin de iubire. Omul care iubește este un partener bun, un părinte bun, un șef bun și un prieten bun etc.

Când în sufletul mamei există iubire, atunci aceasta pătrunde în tot ceea ce atinge. În camera unde trăiește o soție sau o mamă iubitoare oricine dorește să intre, chiar dacă aceasta este o cămăruță, unde în loc de cuier este înfipt un cui în zid, în care e doar o masă simplă cu scaune și podeaua este imaculată. Acolo este cald și bine pentru că toate obiectele respiră iubirea.

Sunt case pline ca un potir în care viața poate fi venerată, numai să fie în ele căldură sufletească. Aceasta nu înseamnă că într-o casă sărăcăcioasă este căldură, iar într-o casă bogată nu este. Îndestularea în acest caz nu contează. Și în casă bogată se întâmplă să fie bine, nu pentru că stăpâna posedă lucruri de valoare, ci pentru că știe să

iubească.

Bărbați și femei!

Bucurați-vă pentru faptul că partenerul dumneavoastră este un om adevărat și nu un robot asexuat și aveți grijă de el. Această comoară merită ocrotită. Dacă transformați cu samavolnicie partenerul în robot sau vă supuneți cu docilitate singuri, atunci vă pierdeți o jumătate din viață. De tot ceea ce luați de la alții vă privați și pe dumneavoastră.

La femei prevalează sentimentele, la bărbați – forța. La femei este ascunsă forța, la bărbați – sentimentele. Asta așa și trebuie să fie.

Bărbații spun deseori: „*cât de slabe sunt femeile, dar trăiesc mai mult*”. Spiritul sau zona sentimentelor este primordial, de aceea sentimentele determină starea sănătății și durata vieții. Prin aceasta se explică rezistența femeii. Femeia care încearcă să trezească sentimentele bărbatului, îi întărește sfera emoțională și îi prelungește viața. Femeia luptă pentru puritatea sentimentelor sale creând pe parcursul acestei lupte atât binele cât și răul. Dacă femeia trăiește mai mult decât bărbatul, înseamnă că ea a procedat corect. Dacă însă femeia dorește să fie bună, bine crescută, ascultătoare și încearcă să producă o impresie bună, trăiește scrâșnind din dinți și îndeasă în sine toate stresurile, atunci o asemenea femeie precis că va muri înaintea soțului.

Bărbatul care simte fericirea izvorâtă din putere are o influență pozitivă asupra corpului său. Bucuria lui atrage bucuria altora; comunicarea cu un asemenea om provoacă plăcere. Dacă un bărbat dezvoltat fizic are complexul inferiorității, se va îmbolnăvi, fiindcă sentimentele sunt vulnerabilitatea bărbaților.

Dacă femeia își corectează sentimentele cu ajutorul rațiunii, în concordanță cu locul și timpul, atunci ea este o

femeie puternică. Rezultă că sentimentele i-au întărit forța.

Dacă bărbatul își corectează prin rațiune forța în concordanță cu locul și timpul, atunci el este un bărbat puternic. Rezultă că forța i-a întărit sentimentele.

Asemenea oameni sunt buni în orice situație. Cine se eliberează de comoditatea gândurilor poate să devină echilibrat.

Relația de cuplu este corectă atunci când ambele părți permit una alteia să fie așa cum au fost create și se acceptă. Cu înțelegere și cu bunăvoință se raportează la greșelile fiecăruia și obțin plăcerea de la partea puternică a perechii. Se dezvoltă în general și se dezvoltă reciproc unul pe celălalt iar dacă apare un conflict, atunci în cadrul disensiunii clarifică totul până la sfârșit. Dacă bărbatul gândește cu bunăvoință: *„Of, ea este femeie, la ea întotdeauna sentimentele se revarsă în afară,”* iar dacă femeia gândește bine: *„Of, bărbatul e bărbat, indiferent, el nu simte așa ca mine, dar în felul lui are dreptate,”* și împreună continuă să meargă pe calea vieții lor, atunci apare unitatea desăvârșită.

Aceasta este o familie puternică.

Dacă bărbatul, râde dinadins de sentimentele soției sau este obligat să se apere de sentimentele acesteia, sau dacă femeia umilește forța bărbatului și se înverșunează din cauza nesimțirii acestuia, atunci într-o asemenea familie se trăiește rău. Soția trebuie să îndeplinescă rolul femeii, iar soțul - rolul bărbatului. În caz contrar, se ajunge la sentimentul de inferioritate.

Pentru o asemenea familie este mai bună o soluție cu certuri zgomotoase până la țipete decât să permită ca supărarea să fiarbă în ei în tăcere.

Dorința de a-l înțelege pe celălalt și pe tine însuși ajută

la lecuirea chiar și a celor mai grele boli. Omul are nevoie de claritate.

Omenirea există din vremuri imemorabile, indiferent unde se află casa omului – fie în peșteră, fie în palat. Un rol determinant îl joacă nu nivelul de bunăstare, ci liniștea sufletească. Cu cât mai înțeleaptă devine omenirea, cu atât se complică viața sufletească și cu atât mai perfect devine mijlocul de comunicare, adică, vorbirea. Vorbirea, pentru omenire, are o importanță imensă. Ea dezvoltă oamenii precum și relațiile dintre ei. Filozofia a subliniat întotdeauna importanța artei oratorice ca un mijloc de autoexprimare. Filozofia, însă, din păcate, tinde să fie alimentată cu demagogie.

Gândul este primordial, iar cuvântul consolidează gândul. Rațiunea există pentru a controla sentimentele și cuvintele. Cuvântul aruncat fără judecată, fără control, poate întotdeauna să cauzeze durere altuia și atunci este foarte greu de iertat. Este foarte ușor să jignești pe cineva, să-i strivești sentimentele, dar este extrem de greu să te eliberezi de propriile supărări.

Învățați copiii să vorbească, să argumenteze, să-și exprime gândurile ca să nu ajungă oameni ce dispun de darul vorbirii, dar cel mai adesea tac. Foarte multe stresuri se acumulează în suflet fiindcă oamenii nu știu să se exprime în așa fel încât să nu jignească pe cineva. Și câte siresuri nu apar fiindcă, oamenilor le este frică de părerea altora, văd în fiecare cuvânt o jignire, o învinuire, o observație, o pierdere de timp fără sens, întrucât știu că ei înșiși iau asupra lor toate cele spuse de ceilalți ad literam.

Oameni tineri și simpatici se îndrăgostesc și se căsătoresc. Viața formulează revendicările sale, apare necesitatea de a se clarifica ceva, dar ei nu sunt în stare să aleagă

cuvântul corect și momentul propice, fiindu-le frică să nu dea dovadă de insuficientă delicatețe. Le este teamă că interlocutorul va considera discuția ca un reproș la adresa sa. Se străduiesc din răspuțeri, dorind să se facă plăcuți unul altuia, se distrează, dar adesea recurg la alegorii, sperând că partenera de viață înțelege despre ce este vorba. Dar omul are nevoie să i te adresezi direct lui atunci când este vorba de el, alegoria adeseori fiind percepută ca reproș.

Mângâierea fără cuvinte este de asemenea lipsită de valoare întrucât lipsește esențialul, adică forța cuvântului. Unii nu îndrăznesc să spună cuvântul cu glas tare. Cu cât mai mult durează o asemenea încordare, cu atât mai puternică este iritarea față de sine și față de partenera de viață, sentimentele se răcesc, se destramă viața sexuală. Răbdarea femeii este prima care cedează, întrucât femeia nu poate să trăiască cu sentimente estompate. La o femeie adevărată sentimentele trebuie să strălucească precum un cristal. Atunci strălucește și casa și familia. Femeia se îngrijește atât de mult de păstrarea sentimentelor sale, încât în mod instinctiv începe să adreseze iubirea sa altor oameni sau animalelor, plantelor, obiectelor, întrucât ea nu poate să procedeze altfel. La soț deja nu mai ajunge suficientă dragoste, întrucât el este îndepărtat de toate acestea.

Sentimentul este partea slabă a bărbatului. Bărbatul care frânează sentimentele sale se privează de ele întrucât numai sentimentul adresat unei alte persoane se întoarce înapoi de două ori. Din cauza faptului că bărbatul își reține sentimentele, el pierde mult, de aici provine și viața scurtă a bărbatului. Bărbatul are un suflet fragil, dar un corp puternic. Femeia – invers.

Este profund greșită părerea că bărbații trebuie să-și

exprime, primii, sentimentele, iar femeia trebuie să aștepte. Dacă se întâmplă altfel, în momentul certurilor, soțul poate să-i reproșeze aceasta soției. O asemenea jignire nu se uită ușor. În astfel de cazuri nu există învingători, ambele părți sunt învinse. În conformitate cu legea naturii, omul trebuie să rămână el însuși, iar exprimarea sentimentelor este un proces firesc și individual. Trebuie să înțelegem corect legile morale, ele nu trebuie să încătușeze oamenii.

Oameni care vă recunoașteți în descrierile prezente, iertați limitele voastre de încătușare, de frică și începeți să vă exprimați pe voi înșivă și sentimentele voastre. Dacă sentimentul este întărit cu un cuvânt corect, atunci acesta este un sprijin puternic în viață.

În caz contrar, cu trecerea anilor, dumneavoastră vă implicați într-o luptă fără sens, dar și copiii vor fi obligați să crească pe câmpul de luptă.

Într-o căsătorie, soții încearcă să păstreze iubirea prin diferite metode. Sunt la modă căsătoriile libere care nu încătușează oamenii. Soții încearcă să evite atitudinea de proprietar a unuia față de celălalt și limitarea reciprocă a libertății, fără a înțelege faptul că în fața lui Dumnezeu ei formează un întreg unitar. Inelele și mărturiile despre căsnicie, chiar și căsătoriile în biserică constituie un spectacol omenesc, care are influență în măsura în care percep aceasta părțile participante.

Inelele și mărturiile despre căsnicie, chiar și căsătoriile în biserică constituie un spectacol omenesc, care are influență în măsura în care este perceput de către părțile participante.

În fața lui Dumnezeu, o pereche căsătorită este aceea care se unește reciproc prin suflet și corp într-unul, iar această uniune este sfântă pentru totdeauna. Cine greșește,

acela își alege singur pedeapsa, iar măsura se află în sufletul celui care a greșit.

O căsătorie încheiată oficial, la baza căreia stau iubirea curată și respectul față de libertatea personalității, nu are nevoie de un alt sprijin decât tăria sentimentelor. O dragoste curată și dezinteresată este aceea care dă și care nu dorește recompensă. Iar cel care știe să dea este răsplătit dublu.

Alergia – blestemul secolului

Alergia sau hipersensibilitatea este un indiciu al intoleranței corpului. Dar ce nu tolerează? Alimente? Iertați-mă, cum poate corpul să nu suporte mâncarea?

Conservanții, carnea de pasăre crescută cu hormoni, insecticidele, naftalina etc., sunt substanțe care nu se elimină din corp și afectează organele de eliminare – ficatul și rinichii. Metalele grele se acumulează în ficat și în oase, iar când cantitatea lor atinge două mii de grame, atunci corpul moare chipurile fără o cauză vizibilă.

De ce alergia este atât de frecventă la copii? Deseori sunt aduși la consultații copii a căror piele este acoperită de o crustă în ciuda faptului că respectă un regim alimentar extrem de sever.

Exemplu din viață:

Mama și tatăl aduc copilul la consultație. Acesta are o erupție alergică pe piele. Eu le explic că această boală este determinată de acumularea zgurei în ficat. Ficatul nu mai este în stare să curețe organismul, iar pielea este obligată să vină în ajutorul lui. Ficatul nu se descurcă cu activitatea

sa întrucât frica în fața urii și furiei l-au blocat. Incapacitatea ficatului de a funcționa provine din insuficiența energiei la nivelul chakrei inimii sau din lipsa iubirii.

Copilul este oglinda relațiilor familiale. Ura și furia părinților față de tot ceea ce este rău și ceea ce nu se îndreaptă distrug în ei sentimentul iubirii. Copilul vede acest lucru și din cauza prăbușirii iubirii părinților, a prăbușirii familiei, inima i se blochează cu o durere surdă. Le-am mai spus părinților despre stresurile copilului de când era în stare embrionară, provocate de cearta părinților pentru întâietate. Văd două fețe palide de jertfe, cu lacrimi în ochi și cu rușine mângâindu-se unii pe alții, dar hotărârea de a îndrepta lucrurile li se citește pe chipuri. Oamenii și-au recunoscut vina lor. Cine recunoaște, acela corectează.

Eu știu acum - copilul lor se vindecă repede și în întregime. Suflul lui simte că ce a fost a fost, că aceasta a fost o învățătură, și că de fapt părinții îl iubesc.

Exemplu din viață:

O altă mamă disperată pentru sănătatea copilului vine deja nu știu a câta oară, întrucât deși există un efect, problema nu este rezolvată. Mama speră în mod sincer că se va vindeca. Văd fața ei speriată și gata să izbucnească în plâns pentru că nu mai poate suporta mai mult. Când îi repet: „copilul este oglinda familiei”, ea îmi răspunde: „*suntem o familie liniștită, noi nu ne certăm*”. Ea nu înțelege că în familia lor se acumulează amărăciune în suflet. Faptul că în general nu se ceartă poate fi și adevărat, dar tonul mereu ridicat și nervos al glasului și viața trăită după ordine și interdicții este mai rea decât orice ceartă. „De ce n-a venit tatăl?” – am întrebat-o. „Nu are timp” – mi-a răspuns. Dar iertați-mă, să stai în mașină, în curte și

Lumina sufletului

să înjuri că mama târăște copilul la orice om anormal, - pentru aceasta el are timp? Apropo, toți oamenii, în felul lor sunt anormali... La care mama îmi spune: „Dar...noi o ducem bine.”

Eu aş dori ca dumneavoastră să trăiți bine, dragă doamnă. Dar dacă vă e teamă de furia bărbătească, dacă tremurați întotdeauna de frică și nu ziceți nimic, atunci dumneavoastră înșivă obțineți un astm alergic iar copilul, într-un asemenea biocâmp negativ, nu se va putea vindeca. Nu poți să ții în suflet o iubire înăbușită. La copil se accelerează îmbolnăvirea până la apariția unei plăgi la gât. Copilul este cuprins de stresul că el nu este iubit.

- „Cine nu îl iubește? Pe cine nu iubesc?”, a întrebat disperată femeia.

Copilul își iubește părinții fără rezerve și pentru totdeauna. Când el vede atmosfera din casă, iar copilul nu poate fi înșelat, atunci îi apare frica pentru faptul că dragostea părintească dispare. Problemele materiale constituie de asemenea un factor efectiv de distrugere a vieții de familie. În general, începutul acestui proces se trage din activități și evenimente care au avut loc încă în perioada embrionară. Nu are nici un sens să negi aceste probleme. Tatăl trebuie iertat. Faceți aceasta în locul copilului – înainte, însă, iertați frica de furie, de ură și atunci veți putea să-l iertați și pe tată. Faceți acest lucru în fiecare seară înainte de a adormi. Să nu vă fie frică să faceți acest lucru în fața copilului. El va simți imediat că iubirea față de tată se descătușează și înflorește. Pe părinții soțului să-i iertați pentru faptul că ei nu au reușit să trezească în sufletul copilului lor adevărata iubire, iar pe părinții dumneavoastră pentru faptul că v-au făcut iubirea dependentă de frică.

Sufletul liber este curajos și puternic. Atunci și soțul se eliberează de stresurile dumneavoastră și veți putea discuta cu el. Încăpățânarea bărbătească adeseori constituie numai o reacție de protecție. Acțiunea corectă întotdeauna este aplicabilă pentru bărbatul adevărat. Onoarea bărbatului adevărat crește numai prin recunoașterea greșelilor proprii și iertare, numai dacă femeia îl apreciază corect. Într-adevăr, copilul apreciază corect. Abia atunci va începe să se schimbe și soțul și atmosfera din familie.

E x e m p l u d i n v i a ț ă :

Un bărbat de vreo 55 de ani s-a supărat atât de tare la serviciu, încât era gata să plesnească de furie și a doua zi. Către seară, i-a apărut pe corp o erupție alergică.

- „La câte probleme am, asta-mi mai lipsea!” – și-a zis bărbatul. Dimineața i s-a făcut și mai rău. „Mă duc la doctor să-mi prescrie vreun medicament. Evident doctorii ăștia nu știu nimic și, în general, medicina noastră e în declin. Dumnezeu cu dâșii. Sunt un om în vârstă și m-am îmbolnăvit de boala copiilor, etc.”

Medicul i-a prescris medicamentul și era iarăși nemulțumit: „Pentru ce am dat atâția bani? Pe deasupra, tableta este foarte amară. Într-un cuvânt, oricum o întorci, tot nu nimeresti.”

Credeți că s-a însănătoșit? Nu. Către seară, corpul s-a acoperit de răni purulente și omul nostru s-a înrăit și mai mult.

Ce s-a întâmplat? În ficat, s-a acumulat până la punctul critic furia și alergia a semnalizat că era nevoie de ajutor, dar a primit o tabletă amară. Ficatul avea nevoie de iertare și iubire, dar a primit o altă doză de amărăciune și

corpul a început să elimine puroiul pentru a-l ajuta. Oare ar fi fost mai bine dacă ar fi început să se dezvolte cancerul?

Sfaturile pentru acest om nu au fost complicate: - *iartă furia, cere iertare de la corpul tău*. Efectul a fost rapid și convingător.

Așadar, alergiia este rezultatul încurcării ghemului iubirii, fricii și furiei.

Bolile alergice sunt o reacție a corpului la starea emoțională a omului. Corpul simte pericolul și nu dorește să moară de cancer. El vede mai clar și astfel, prin alergie, se apără.

Există diverse feluri de alergii, ca de exemplu: sensibilitatea la părul animalelor ce este deseori legată de faptul că, în timpul sarcinii, mama s-a speriat sau s-a enervat, fie mama nu suportă câinii pentru că aceștia au obiceiul să lingă copilul pe față. Dacă pruncul este alergic la părul câinelui, atunci observați-o pe mama sa - ea nu face parte dintre oamenii echilibrați.

Dacă unui copil îi este teamă că nu va fi lăsat în curte și aceasta provoacă la el furie, atunci la un asemenea copil pot apărea așa-zisele friguri provocate de fân, sau alergie la polenul florilor. Atunci este posibil ca el să ofteze toată viața iritat și speriat: „*Eu nu am voie să ies în curte și trebuie să înghit preparate hormonale.*” Corpul pur și simplu îi oferă o asemenea posibilitate.

Eliberați-vă frica indiferent cine și când v-a insuflat-o, acesta constituie stresul dumneavoastră. Recreați-vă imaginar copilăria și veți găsi cauza mult mai exactă a problemelor dumneavoastră personale.

Dacă alergiia la polen a apărut la maturitate, amintiți-

vă, n-ați avut o stare de nemulțumire la adunatul fânului sau vreun alt caz concret ce ține de natură? Aduceți-vă aminte începutul bolii, întrucât nemulțumirea manifestată este tocmai acel stres pe care este necesar să-l eliberați. Cauza rareori este înrădăcinată în viața anterioară, dar chiar și atunci când se întâmplă acest lucru, stresul, totuși, constituie particularitatea vieții dumneavoastră actuale.

Repet, nu e absolut necesar ca dumneavoastră să fiți un om rău. Frica de furia altora, neliniștea din cauza oamenilor răi, răutatea din cauza decepțiilor, nemulțumirea din cauza situației materiale precare, suferința că la conducerea țării se află un om rău etc., sunt stresurile dumneavoastră. Căutați-vă singur sentimentele și gândurile dumneavoastră rele și eliberați-le. Vă va fi cu atât mai ușor să eliberați frica față de cancer.

Cereți iertare de la toți aceia pe care îi învinuiți pentru nefericirea voastră întrucât nu ei, ci voi înșivă atrageți către voi nefericirea. Dumneavoastră puteți spune: „*Păi, doar fiecare are o nefericire a lui*”. Este adevărat, dar cine le interzice lor să-și îmbunătățească starea emoțională? De ce să așteptăm până când natura ne trezește din „hibernare” printr-o oarecare catastrofă?

Cine va elimina răul din fașă, acela se va izbăvi de rău. Cine continuă să urască răul și nu învață să ierte, acela suferă de rău.

Mulți oameni încearcă să se justifice: „Există alții și mai nervoși decât mine”. Sunt de acord cu dumneavoastră. Fiecare om are dreptul să fie așa cum este dar fiecare este creatorul propriei sănătăți. Bolile depind de natura stresului.

Apariția tumorilor

Stresurile sunt variate. Din punct de vedere energetic, stresul are volum și greutate. Se spune „am o piatră pe inimă” atunci când ne apasă vreun stres.

În principiu, când organul începe să acumuleze stresuri, el se mărește prin umflare cu spuma moale a stresului. La eliberarea stresului, spuma dispare văzând cu ochii. Dacă nu este eliberat, organul acumulează tot mai multe stresuri, fiind nevoit să le comprime. În consecință, apare tumora benignă care poate să atingă proporții uriașe. Acum treizeci de ani, viitorii doctori erau învățați că, de exemplu, fibromul uterin niciodată nu se transformă în cancer. Cu zece ani în urmă, transformarea în cancer se întâmpla rar, iar în prezent această transformare are loc din ce în ce mai des.

Probabil este clar că dacă femeia acumulează în sine grijile mamei sale (uterul este organul mamei) adăugându-le pe cele personale iar din cauza incapacității de a le rezolva începe să urască totul, fibromul benign se transformă în cancer.

Iertați-vă ura.

Iertați-vă pe dumneavoastră înșivă că ați acumulat grijile și furia mamei, dar și ale dumneavoastră.

Cereți-vă iertare corpului dumneavoastră că i-ați pricinuit rău.

Iar fibromul dumneavoastră se va vindeca înainte ca boala să se agraveze.

Fibromul este foarte frecvent întâlnit fiindcă, în ultima vreme, relația mamă-fiică a devenit foarte complicată.

Frica fiicei că *mama nu mă iubește* se lovește de comportamentul autoritar al mamei. Iertarea din partea fiicei poate să nu-și facă efectul și fibromul se mărește de câteva ori timp de o lună. Uneori, apare senzația că totul e lipsit de sens. Deseori mi se spune: „Am făcut tot ce mi-ați spus”. Atunci eu le răspund: „*Educația trebuie să treacă prin suflet, să fii util pentru fiecare ocazie a vieții. Iertarea trebuie să devină a dumneavoastră personal, să pornească din inimă și nu din cele scrise de mine pe hârtie, unde au fost fixate stresurile dumneavoastră, într-un moment concret al timpului. Întrucât în clipa următoare stresurile vor fi altele, încercați să gândiți creator!*”

Copilul trebuie educat până la 18 ani. În continuare mama trebuie să știe când a sosit timpul să plece și când e timpul să revină.

Mamele care n-au putut să-și educe corect copiii din cauza serviciului, încearcă sentimentul vinovăției față de ei. Sentimentul vinovăției este ca un bici care le determină să se implice în viața copiilor. Ele încearcă să corecteze greșelile lor, dar nu înțeleg faptul că timpul a trecut. Acum pot să se uite numai dintr-o parte și să ceară iertare din toată inima pentru faptul că au privat copilul de iubire. Iertați-vă pentru că nu ați știut și nu ați putut altfel. Prin aceasta îl eliberați pe copilul dumneavoastră de zgardă și fibromul se va absorbi.

Alte boli frecvent întâlnite la femei sunt fibroadenomatoza și cancerul glandelor mamare. Granița dintre aceste două boli este instabilă și poate să dispară într-o clipă. De regulă este distrusă de frică.

Haideți să judecăm:

1. dacă privim din față, sânii se află în zona chakrei inimii. Rezultă că stresul ține de iubire;

2. dacă privim din spate, asigurarea sânilor cu energie are loc la nivelul vertebrelor a 4-a și a 5-a toracice. Este zona iubirii și a sentimentului vinovăției.

3. în spate se află energia voinței dar aceasta este distrusă de frică.

Această boală depinde de stresurile care apar când soția își învinuiește soțul, de exemplu, că nu o iubește din cauză că nu o înțelege, că îi este infidel etc.

Dacă patologia există la un singur sân, atunci stresurile își au originea în perioada embrionară, deci problema este legată de relațiile dintre mamă și tată:

- mama nu mă iubește și eu o învinuiesc pentru aceasta;
- conștientizarea că tatăl n-a iubit-o pe mama trezește mila față de ea, apoi față de femeii, în general.

Subliniez faptul că prin stresuri de genul: „*bărbații nu iubesc femeile, sunt indiferenți față de ele*” femeile creează un zid pe care iubirea bărbatului nu poate să-l depășească. O asemenea femeie poate fi iubită doar de un bărbat extrem de puternic, dar și acesta este condamnat să se întristeze: „*Ce se întâmplă cu mine, dacă această femeie se simte nefericită, fiindcă nu se simte iubită*”

Alte stresuri des întâlnite:

- învinuiri reciproce ale părinților;
- negarea iubirii (în special la femeile necăsătorite sau divorțate);
- încăpățânarea: mă descurc și fără soț, negarea succesului și apariția răutății;
- bărbații nu mă iubesc, e de neînțeles ce găsesc ei la alte femei;
- invidia față de femeile iubite;
- tatăl nu mă iubește, fiindcă și-a dorit un fiu.

În general, glanda mamară este foarte receptivă la

reproșuri, plângeri și învinuiri.

Femeia care nu poate suporta și urăște văicărelile, reproșurile și învinuirile nefondate, întrucât acest stres i s-a transmis de la mamă atrage către ea un bărbat asemănător. Situația poate fi și invers – femeii însăși îi place să ofteze, să se văicărească și să se jeluiască.

Dacă prietena dumneavoastră a fost diagnosticată cu cancer la sân, încercați să reflectați puțin asupra vieții ei. O cunoașteți bine. Gândiți-vă logic, nu intrați în panică, nu gândiți - *dacă și la mine este același lucru?* Trebuie să vă ajutați prietenia, s-o susțineți și s-o învățați, dar să nu proiectați asupra dumneavoastră structura invizibilă a bolii ei dintr-un sentiment de compasiune. Nu sunt rare cazurile când, într-un cerc de prietene, dacă una s-a îmbolnăvit de cancer atunci la celelalte apar umflături la sân. Toate aveau același stres *nu mă iubește nimeni*. Similarul atrage similarul, tocmai de aceea au devenit prietene. Le lipsea doar stimulenta bolii – frica, și l-au primit.

Dacă aceste stresuri se acumulează, iar medicii nu se ocupă de ele, se intensifică frica, apoi se transformă în răutate. Nu negați prezența stresurilor. Așa se comit greșelile catastrofale ale căror consecință este cancerul.

Dragi femei!

În sfârșit, gândiți-vă și la propria persoană! Căutați în dumneavoastră stresurile și eliberați-le. Nu negați prezența lor, nu vă străduiți, din mândrie exagerată, să fiți mai presus de ele. Un om curajos privește răul în față și îl iartă.

Nu este o problemă separată bolile glandelor mamare la bărbați. Cauzele sunt aproximativ aceleași, există, însă, nuanțe masculine.

*Cui îi este teamă că nu este iubit, creează loc pentru stresuri. Dacă stresul există deja, înseamnă că spiritul dorește ca, prin stres, să devină mai înțelept. Spiritul învață prin suferințele corpului. Astfel, corpul trebuie să atragă, stresuri similare pentru ca spiritul să învețe prin suferințele sale. Putem să-i demonstrăm corpului că dorim să fim sănătoși doar eliberând stresurile. Nu trebuie să urâm stresurile ci să le eliberăm cu iubire, fiindcă au venit ca să putem învăța o lecție. **Învățarea este superioară oricărui lucru.***

Deseori, oamenii se supără până în străfundul sufletului când le spun: *"Dumneavoastră doriți să fiți bolnav"* sau *"Nu vreți să vă însănătoșiți"*, și îmi răspund: *"Cum puteți să-mi spuneți așa ceva, am venit special pentru aceasta?"*

Sunt nevoită să explic mereu: *"N-am nevoie de protestele dumneavoastră, n-am nevoie de explicații. Eu văd care e situația reală. Demonstrați-i corpului dumneavoastră, explicați-i, și dacă va înțelege, va fi o dovadă că ați acționat corect"*

"Dar... întotdeauna, îi iert pe toți"

"Dar... toți mă consideră un om bun"

"Dar..."

"Le-ați cerut iertare altor oameni și corpului dumneavoastră?"

"Eu deja am citit și am făcut astfel, dar nu m-a ajutat"

"Straniu, această învățătură trebuie să fie corectă. Este învățătura lui Hristos. L-a vindecat pe unul, pe al doilea, pe al treilea. Al patrulea s-a supărat pe vorbele

mele și nu s-a vindecat. Ce credeți? De ce, nici el, nici dumneavoastră nu v-ați vindecat? Cum ați citit? Printre rânduri! Iată cum!

În asemenea cazuri, eu întotdeauna amintesc rândurile de început ale poeziei poetei Doris Kareva:

“Eu spun: IUBIRE
Ea nu este un neadevăr.
Dacă vrei s-o asculți
vino mai aproape.
Dacă vrei să o simți,
vino mult mai aproape,
dar eu mai mult,
nu voi mai spune...”

Măsura sufletului se află **înlăuntrul** fiecăruia și cu aceasta se măsoară pe **sine**. Și aceasta este o învățătură. Justificarea în fața oamenilor, mila față de sine însuși și învinuirea altora sunt greșeli frecvente și constituie lecții de viață. Oamenii în vârstă vorbesc înțelept – „*biciuindute cu biciul tău te doare mai tare* dar i se permite biciului să danseze pe propria spinare”. Acest proverb se citează, se comentează, dar nu i se acordă atenție.

Încercați mai bine să lăsați să treacă înțelepciunea populară prin sufletul dumneavoastră, să simțiți versurile și să nu citiți în fugă sau să tociți pe dinafară pentru a demonstra capacitatea emisferei stângi a creierului dumneavoastră. Sentimentele se acumulează în profunzimile sufletului, sunt negate, strivite, ca apoi, să spunem mândri și indiferenți: „*Nu. Nu simt în mine nici un stres*”

Eu nu simt...?

V-ați ascultat oare vreodată corpul, așa, pur și simplu, înainte ca acesta să vă dea un semn prin boală? Ați privit oare cândva în sufletul dumneavoastră, fără să urmăriți prin aceasta vreun profit? Cum puteți să vorbiți de sentimente când le ascundeți de dumneavoastră înșivă?

Tăinuirea este pentru minciună, pentru hoție, pentru distrugere.

Pe cine distrugem noi? *Pe noi înșine!* Deseori, tragem după noi și pe alții. Dar aceasta este problema lor.

Sunt uimită când, după discuții îndelungate, explicând în cele mai mici amănunte esența bolilor și a iertării, când inima mea radiază: „*și acest om poate fi de asemenea ajutat!*”, sunt fixată cu o privire rece, iscoditoare: „*După părerea dumneavoastră, trebuie să demisionez?*”

Nu! *Nu de dragul meu*, nu trebuie. Și las nepronunțate cuvintele: „*Dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș renunța la distracții.*” Este nevoie de timp pentru lucrul cu tine însuși.

Spiritul rațiunii nu poate fi înșelat, pe Dumnezeu nu poți să-l minți.

Creștinii spun – Dumnezeu pedepsește – și omul își imaginează că *El*, Acolo, Sus, pedepsește. Dar *El* nu este *Acolo*, *El* este aici, *în noi*. *El vrea să știe tot*. Dacă eu, în această viață, mă înrăiesc, tănuiesc, mint, fur, omor, în viața viitoare voi încerca totul pe propria-mi piele, dar cu o intensitate mai mare. Voi veni, fiindcă voi dori să vin, dar în viața viitoare nu voi avea rațiunea vieții anterioare, o să fie numai spiritul și sufletul. Ele nu cunosc durerea fizică. Durerea este un sentiment minunat care te învață să fii rațional.

Deseori sunt întrebată: „*De ce alcoolicii și vagabonzii*

au copii?” Amintiți-vă măcar faptul că, în primul și în al doilea război mondial, milioane de oameni au acumulat în ei datoria karmei. E vorba despre cei care au plecat în război cu ură ca să zdrobească dușmanul și nu despre cei care doreau doar să-și apere patria. Ei trebuie să-și achite datoria și se nasc acolo unde le este cel mai greu. Grija și ajutorul sunt lucruri bune, dar lipsește ce este mai important – învățătura, care le-ar fi de mare ajutor. Deocamdată, omul își adâncește propria criză.

Dacă ați putea să vedeți cu câtă pasiune își iartă părinții un copil de trei ani, cât de mult înțelege că a săvârșit o faptă rea în viața anterioară și își orientează cererea de a fi iertat către acela căruia i-a pricinuit răul! Schimbările din biocâmpuri sunt atât de puternice, încât se schimbă și aspectul exterior al copilului. Cu el este ușor să lucrezi, dar este neplăcut să vezi fețele autoritare și arogante ale părinților. Ei își doresc un copil sănătos și nu o *poveste absurdă*. Din fericire, majoritatea părinților se răzgândesc.

Eu sunt un om bun

Mulți dintre părinți oftează spunând: *Sunt un om bun, onest, dar nu înțeleg de ce am un asemenea copil! Nicio dată nu pierd timpul în zadar, îi cer să fie ordonat, nu-l răsfăț. Sunt convins că l-au stricat prietenii de la școală.*

Acum priviți situația cu ochii copilului:

1. În sufletul lui, copilul suferă de lipsă de iubire – *mama pe mine nu mă observă, nu îmi acordă atenție și nu m-a primit cu dragoste în pragul vieții mele.*

Subliniez, *sunt stresurile copilului*. Mama are aceleași

stresuri, dar le neagă.

2. Fără iubire, copilul comite greșeli, iar părinții îl pedepsesc. Așa apare stresul față de părinți, și stresul de a mai face ceva, în general.

3. Dorința copilului de a acționa este imensă, dar pe el îl **obligă** alții să facă ceva chiar atunci când copilul se apucase de treabă. Părinții se simt bine când îl obligă, nu-l compătimesc, nu-l mângâie, învață copilul să aibă o personalitate care străpunge orice obstacol. Aceasta provoacă la copil frica față de obligativitate, tristețe, spirit de împotrivire și încăpățânarea. Și, ce este mai rău decât orice, - sentimentul că *pe mine nu mă iubesc*.

4. Părinții îi ordonă copilului să învețe, dar nu înțeleg că și fără insistența lor, copilul este împins de necesitatea de a cunoaște. Părinții consideră necesar ordinul de a învăța dar constituie o violență asupra copilului. Micuțului i se spune: „*Nu face, nu te du, nu atinge ...*” etc în loc să i se spună: „*Du-te și vezi, du-te și atinge, du-te și fă...*” Se pare că părinții se simt bine atunci când pe copil nu-l interesează nimic. Copilul este bun atunci când nu îi încurcă pe părinți. Ei nu observă cum copilul devine un introvertit și pierde pofta de a munci. Apoi, aceluiași copil i se reproșează: „*De ce nu faci, de ce nu te uiți, de ce ești indiferent?*” El simte cum în sufletul lui se instalează un gol imens care îl obligă să fie indiferent față de părinți și începe să caute o ieșire din situație. Dacă este bine sau rău, este o altă problemă.

5. Părinții își învață copiii să trăiască după vorbele lor și nu după fapte:

nu-ți fie teamă – ei înșiși fiind fricoși;

nu este bine să faci asta – ei, însă, sunt preocupați de lucruri urâte;

să nu te duci – iar ei înșiși merg pe căi greșite;

să nu te grăbești – iar ei n-au timp să-și ducă gândul până la capăt.

6. Părinții nu înțeleg că un copil vede totul și știe totul. *Tu ești ignorant, iar eu sunt deștept, învață de la mine!* Câte talente se irosesc din cauza aceasta din fragedă tinerețe, întrucât părinții au distrus adevăratul „Eu” al copilului lor. Ei îl transformă în proprietate personală și pe parcursul transformării care are loc sub egida educației, îi strivesc sufletul.

7. Nemulțumirea părinților, frica și ura față de toți cei care le învață copilul (educatoarea de la grădiniță, profesorii, antrenorii), îi provoacă și copilului aceleași sentimente și îi determină comportamentul. Astfel, profesorii sunt proști, răi etc. Cu toate acestea, unul și același profesor, pentru un elev, este înger, iar pentru celălalt, necuratul împielit. Cu dispoziția gândurilor sale copilul atrage către sine comportarea corespunzătoare din partea profesorului. Apoi du-te și descurcă, cine a început primul. Ieșirea din situație poate fi, în general, iertarea.

Trăsăturile de caracter ale părinților se transmit și se intensifică în copii.

Cu timpul se acumulează tot mai multe stresuri și atât părinții cât și copiii încăpățânați se învrăjesc unii împotriva altora.

Copilul = părintele văzut într-o oglindă strâmbă.

Copilul are nevoie de adevăr. Părinților nu trebuie să le fie frică să le spună copiilor adevărul despre necazuri, pericole.

Copilul este o lecție pentru părinți, părinții constituie o lecție pentru copii.

Stresurile așteaptă eliberarea.

Iertați stresurile. Iertați-vă incapacitatea de a vă exprima corect, apoi, puteți coborî la nivelul copilului și să-i spuneți: „Iartă-mă, vreau să-ți spun ceva...” Dumnezeu voastră ați pronunțat o frază plăcută pentru copil, care dă tonul pentru celelalte, iar apoi pentru amândoi o să fie bine.

Copilul va simți când vorbiți din suflet și când vă justificați. El va înțelege și justificarea, dacă îi veți spune: *”Acum nu pot altfel, dar mă voi simți bine dacă vei înțelege că această problemă nu s-a ivit din cauza ta”*

Copilul dorește să fie bun

Copilul dorește ca părinții să fie buni. Oferiți-i această posibilitate încă din copilărie și nu o să vă pară rău niciodată.

Mai mult ca orice copilul tânjește după iubire. Dacă nu va putea atinge acest scop prin alte mijloace, atunci o va face prin boală și cu prețul suferințelor. Dacă părinții nu-și iubesc copiii, ei cresc niște *bolnavi „de profesie”* – oameni slabi, care se îmbolnăvesc la fiecare neplăcere și nu înțeleg că, astfel, ei cerșesc *iubire*.

Alte exemple din viață

Oamenilor le este greu să înțeleagă esența stresului, de aceea prezint câteva exemple concrete.

A venit, la mine, un bărbat cu probleme de ficat și calculi biliari. Cauza era ura. Când i-am spus care este cauza, mi-a răspuns pe un ton răspicat: „Care ură? Sunt cel mai bun om din lume, am grijă de toată lumea”. Acest bărbat își nega felul său de a fi. De pietre îl ajută să scape bisturiul chirurgului, dar ficatul va rămâne mare pentru

totdeauna. Dacă i-aș fi spus concret: *"Cauza calculilor dumneavoastră este ura față de șefi"*, și în acest caz ar fi negat cauza și ar fi demonstrat cu vehemență de ce trebuie să-i urăști pe șefi. Altceineva s-ar gândi și ar spune: *„Uneori, mă supăr, dar nu-mi dau seama că sunt atât de rău"*. Nu este neapărat necesar să fii rău, răutatea poate fi luată și de la alții. În esență, indiferent dacă suntem urâți sau urâm, sau dacă în jurul nostru există oameni care urăsc, totul ne influențează, pătrunde în interiorul nostru și provoacă creșterea calculilor.

De exemplu, ura din colectivul de muncă ne pune în dependență totală de relația dintre cei care se dușmănesc. Ficatul, vezica urinară și rinichii se află în chakra plexului solar. Rezultă că, dacă nimerim forțat sub influența urii cuiva și nu putem să eliberăm stresul, se formează calculi renali și biliari. Dacă cineva are câțiva calculi biliari, el urăște câțiva oameni deodată. Cu cât mai mult ascundem ura în suflet, cu atât mai des vor apărea calculii biliari.

Este uimitor cât de puțin comunică oamenii cu ei înșiși și cât de puțin știu despre ei. Noțiunile de bine și rău sunt extrem de confuze. În principiu, tot ce nu le convine este rău.

Există următoarea părere: *nu fac nimănui nici un rău cu sentimentul meu de vinovăție, cu regretele și cu plânsetele mele. Faptul că în mintea mea vin numai evenimente negative și eu orbesc plângând din cauza amintirilor permanente, nu-i face rău nimănui"*. Aceasta este valabilă, în special, la oamenii în vârstă. Ei nu vor să înțeleagă că readucerea, în permanență, a răului, în memorie, îi face să fie și mai răi și acest rău iradiază, în exterior. Este periculos ca oamenii în vârstă, care gândesc negativ, să aibă în grija lor copii mici. Gândurile negative

îmbolnăvesc copiii.

Toate bolile, fără nici o excepție sunt provocate de stresuri. Chiar și bolile virale și alte boli contagioase.

E x e m p l u d i n v i a ț ă :

M-a sunat o mamă a cărei familie era bolnavă de gripă. Ea are cunoștințe de parapsihologie.

Îmi spune: „M-am uitat și am văzut deasupra familiei o pată de sânge proaspăt.” Am întrebat-o: ”Ce-i cu acest sânge, în familia dumneavoastră, ați tăiat vreun miel?” Mi-a spus că: „Acum o săptămână am castrat un berbecuț. Am făcut acest lucru în repetate rânduri și întotdeauna am reușit, dar acum am găsit berbecuțul într-o baltă de sânge” – „Și le-ați povestit tuturor despre acest necaz?” – „Da, și când discutam cu o doamnă, am simțit că m-am îmbolnăvit de gripă...”

Este natural faptul că bacteriile și virusurile își trăiesc viața alături de noi. Faptul că sezonul înmulțirii lor revine pentru toamnă și iarnă este de asemenea natural. Și tot natural este faptul că omul cu stresurile sale se împotrivește mai slab virusului.

Mama și-a cerut iertare tuturor celor implicați și peste două ore familia s-a însănătoșit.

Omul este o parte a Universului. Rezultă că influența sa asupra mediului înconjurător este inevitabilă. Acest lucru se observă în special în cazul îmbolnăvirii copiilor.

E x e m p l u d i n v i a ț ă :

Un băiețel de unsprezece ani s-a îmbolnăvit de pneumonie. A stat în pat două săptămâni în spital și s-a vindecat. La cinci zile după externare i-a revenit febra și a început să tușească sufocându-se.

Temperatura înseamnă pierdere exagerată de energie. Pneumonia blochează energia chakrei inimii, ceea ce înseamnă că suferă sentimentul iubirii. Puteți întreba, ce fel de sentiment de iubire există la un copil de unsprezece ani?!

Copilul își iubește părinții și dorește ca totul să fie bine cu ei. În această familie, tatăl a avut depresie din cauza problemelor financiare. Tatăl suferea foarte mult din cauza acestor probleme condamnându-se că nu este în stare să-și întrețină familia, iar soția nu va putea să iubească un asemenea soț. Iar acest lucru ar fi fost de nesuportat. Soția a simțit că suferă, dar nu i-a explicat că iubirea ei nu depinde de grosimea pungii. La amândoi s-a blocat sentimentul iubirii. Atunci când energia copilului s-a transferat la părinți, el s-a îmbolnăvit de pneumonie. În spital, nu se afla în câmpul energetic al familiei și s-a însănătoșit. Când s-a întors acasă, totul s-a repetat și boala a revenit.

E x e m p l u d i n v i a ț ă :

Copiii care sunt deosebit de legați de părinți pot să fie extenuați de aceștia atât de mult, încât să moară de o boală incurabilă.

A venit la mine o doamnă de 35 de ani, extrem de slăbită, cu un genunchi bolnav. Tumora din articulația femuro-tibială era malignă, țesutul osos era distrus și era imposibil ca femeia să fie salvată. Femeia era liniștită, fără pretenții, vorbea puțin – o martiră curajoasă. Un om care este condamnat la moarte, dar care își păstrează o asemenea rațiune calmă rar întâlnești. Ea își blocase sentimentele, era extrem de apatică și se împăcase cu destinul.

Din stresul ei din naștere am aflat că părinții ei au conceput-o rațional, respectându-se unul pe altul, dar fără

iubire. Erau niște oameni onești. Spiritul fetei era încântat de frumusețea părinților săi. Atât mama cât și tatăl erau intelectuali, inteligenți, eleganți. Fetița a venit și în aceeași clipă a acumulat stresul *nu mă iubește nimeni*. Dar ea totuși apare, întrucât este încântată de frumusețea și eleganța părinților săi, ceea ce constituie o lecție de viață. Am aflat că a fost educată de bunică, fiindcă părinții erau ocupați.

De ce copilul și-a ales asemenea părinți? Am aflat din viața ei anterioară pe care a trăit-o în Anglia. Părinții erau foarte bogați și au plecat într-o călătorie pe mare, împreună cu fiul de opt luni. Bunica a încercat să-i convingă să nu plece, dar n-a reușit. Vaporul s-a scufundat. Copilul a fost pus într-un butoi și și-a găsit adăpost în familia unui pescar sărac, dar în subconștientul lui a rămas dorul de părinții săi frumoși la chip. Acest sentiment era atât de puternic, încât în această viață își alege părinții după înfățișare. — ea a venit acum pe lume să învețe înțelepciunea: **exteriorul poate fi înșelător.**

Acela care apreciază omul numai după înfățișare, educație, instruire și cultură, deseori se înșeală. Cercetați profund interlocutorul dumneavoastră și aveți încredere în sentimente, ele vă vor arăta cât de mult vă influențați reciproc. În concordanță cu aceasta, se poate clădi relația.

Exemplu din viață:

Uneori, dacă omul este foarte receptiv, boala poate să dispară ca prin minune.

Mi-au adus un bărbat de 75 de ani cu un calcul mare la rinichi. Era extrem de extenuat de dureri, dar și munca de o viață ca tăietor de lemne îl uzase. N-avea nici un rost să discuți cu el probleme de filosofie.

I-am spus: „Acum douăzeci de ani v-ați certat cu

vecinul și i-ați dorit răul. Nu v-a trecut supărarea nici până astăzi. Bărbatul mi-a răspuns: ” Da, recunosc”. „Dacă vă veți cere iertare de la vecin pentru că i-ați dorit rău, chiar dacă el a început cearta, apoi să vă iertați pe dumneavoastră pentru răul pe care l-ați făcut și să vă cereți iertare la rinichi pentru că prin păcatul dumneavoastră ați crescut calculul în el, cu cât mai sincer veți cere iertare cu atât mai mică se va face piatra.”

Bărbatul a plecat. Nu credeam că va reuși ceva, pentru că bărbatul era puternic abrutizat și chiar pentru tineri eram obișnuită să dau îndrumări lungi, ample și lesne de înțeles.

Peste vreo oră m-au sunat și mi-au spus: „*În drum spre casă, starea pacientului s-a agravat. Nu vă neliniștiți, acum totul este în regulă, e la noi și bea ceai. Ce să facem, cu calculul care s-a fărâmițat în toaletă?*”

Am înțeles că bărbatul a mers pe jos aproximativ 1,5 Km de la locul meu de muncă și și-a cerut intens iertare... și calculul s-a spart în bucăți. El a înțeles că trebuia să facă totul din suflet. Acest om știa să iubească.

Se pune întrebarea: ce legătură are asta cu iubirea?

Putem să ne vindecăm doar cu iubirea, în caz contrar nu vom primi ajutor.

În fiecare om sunt stocate capacități spirituale extraordinare. La majoritatea, din păcate, acestea sunt încuiate cu șapte lacăte. Numai omul poate să deschidă aceste lacăte. Citind literatura corespunzătoare, se poate trece prin sufletul propriu ca să se nască rezonanța, și atunci se poate spune: „*Aceasta este pentru mine*”. În lume se află mulți oameni cunoscuți și experimentați cu capacități spirituale extraordinare, iar fiecare are o filozofie individuală deosebită în abordarea uneia și aceleiași probleme, ceea ce arată cât

de complicat este adevărul. La adevăr se poate ajunge pe căi foarte diferite, dar întotdeauna orientându-ne spre bine. Trebuie să determini singur ce este bine pentru tine. Dacă amplitudinea ta coincide cu amplitudinea tămăduitorului, atunci filozofia asemănătoare trebuie studiată profund. Trebuie însușită teoria și atunci ea se va traduce în practică.

Exemplu din viață:

A fost adus la mine un băiețel de doi ani care avea astm, iar cauza bolii era atmosfera din familie. Mama însă, nu voia să recunoască. Explic din nou faptul că acest copil este bolnav datorită problemelor părinților și acasă ceva nu este în ordine. Vreau să o oblig pe mamă să reflecteze. Mama nu recunoaște acest lucru. *„În ultima vreme nu s-a întâmplat nimic deosebit, am fost doar la doctor, fiindcă am probleme cu inima și acum urmez un tratament. Noi nu ne certăm.”* Ea, însă, nu s-a gândit de ce o doare inima. Nu încearcă să înțeleagă cauza bolii. Își pune toată speranța în medicamente și nu vede nici o legătură între boala sa și a copilului. M-a uimit această mamă, deoarece cu două săptămâni mai devreme am discutat cu ea despre stresul din naștere al copilului. Înseamnă că teoria mea nu a fost înțeleasă de mamă.

Mama este un om speriat, înclinat spre depresie. Când s-a îmbolnăvit copilul, frica ei s-a intensificat. După cum spuneam, frica blochează suprarenalele și nu se secretă hormonii necesari pentru vindecare. Mama i-a spus bunicii despre nenorocire și bunica i-a transmis copilului frica sa. Sufletul copilului a fost strangulat de frica, decepția, pesimismul, etc. celor adulți.

I-am explicat, din nou, acestei mame că băiețelul nu se vindecă din cauza fricii sale.

„- *Dar cum să scap de frică?*” – m-a întrebat femeia, de parcă îi explicam pentru prima oară. Mama nu înțelesese nimic. Frica a împiedicat-o. Frica este asemănătoare unui perete de beton care trebuie să te apere de rău, dar împiedică perceperea binelui.

Exemplu din viață:

Un tânăr avea din naștere hernie la măduva spinării. În urma operației s-a ales cu paralizia părții inferioare a corpului. În viața anterioară a fost un ofițer trufaș, ambițios și mereu dornic de onoruri. Odată l-a lăsat în pădure pe un alt ofițer, având coloana vertebrală fracturată. Din greșeala vieții anterioare nu a tras concluzia justă, astfel, lecția vieții nu a fost însușită. Viața actuală constituie răscumpărarea datoriei karmice.

Orice greșeală se poate corecta inclusiv și datoria karmică. În mod ideal fiecare mamă ar putea să corecteze viața viitorului copil cu condiția să cunoască aceste greșeli.

Corpul copilului nu ia în considerație faptul că în momentul actual spiritul mamei este blocat și nu poate ajuta spiritul copilului.

Mai jos este prezentată descrierea stresului ereditar al acestui tânăr și situațiile în care stresurile au apărut. Stresurile apărute în aceste condiții puteau fi înlăturate dacă mama ar fi fost din timp învățată și dacă ea ar fi știut să ceară iertare. Mama nu a știut, însă corpul nu poate să accepte această nepricepere, iar la mamă a apărut sentimentul subconștient al vinovăției, adică piatra care s-a așezat pe suflet.

Mamele pot fi supărate – de ce viața cere tocmai ceea ce omul nu poate face. Dar viața trebuie să se dezvolte și în numele acestei cerințe este necesar să se meargă

întotdeauna în întâmpinare.

O regulă principală a fost, este și va fi: - *asemănătorul atrage spre sine asemănătorul*. Dacă mama are o manieră bună de gândire, emoții pozitive, atunci ea atrage către ea un copil asemănător, fără datorii karmice majore = sănătos.

Calea spiritului	Apariția stresurilor	Iertarea pe care nu a obținut-o mama
<p>Spiritul zboară perseverent pe calea spre pragul vieții sale, care este foarte înalt. Să nu calci pe prag, să nu calci peste el și să nu sari peste el. El cu greu se cațără în sus și s-a pomenit pe prag, simțind prin aceasta o asemenea bucurie, încât nu se gândeste la nimic altceva.</p>	<p>Alege perseverent pentru sine țeluri mari pe care este foarte greu să le atingi, dar nu știe să-și ușureze obținerea țelurilor sale.</p>	<p><i>Dragă copile! Dacă vrei să obții ceva, începe cu lucrurile mici, așa va fi mai ușor. Dar dacă este greu, atunci iartă obstacolele și o să treci singur, altfel obstacolul nu devine mai mic. Învață din asta. Eu te iubesc.</i></p>
<p>Spiritul se ridică și se lovește cu capul de pragul de sus al ușii. Dar nu poate să nu se ridice. Se ridică și se îndreaptă în așa fel, încât pragul de sus al ușii pătrunde în corpul său, la nivelul umerilor.</p>	<p>Se grăbește atât de tare încât își provoacă durere.</p>	<p><i>Dragă copile! Ție îți este frică să te oprești la jumătatea drumului. Iartă frica, iar atunci ridicarea ta va fi naturală. Învață din aceasta. Eu te iubesc.</i></p>

Stă și așteaptă. Cu cât mai mult, cu atât mai puternică este tristețea și mai amare sunt lacrimile din cauza faptului că nimeni nu-l așteaptă.

Bâjbâie cu mâinile în întuneric întrucât în cameră este întuneric și el nu simte că este așteptat cu dragoste.

Dar dorește să vină și vine pentru ca să treacă de prag, se face mai mic de statură, în așa fel încât corpul îi devine tot mai mic, iar sufletul umple tot corpul.

Spiritul înțelege situația părinților, el ar fi știut să ajute cu iubirea sa, dar simte că ei sunt lipsiți de iubire și el nu are forță pentru a-i ajuta iar dacă face așa ceva, atunci încează să mai existe.

Așteaptă chemarea și se întristează dacă nu este chemat.

Sentimentul că nu este așteptat cu dragoste

Nu știe să facă corpul demn de spirit.

Uneori este capabil să-i înțeleagă pe alții, dar simte că nu-i ajunge forța și nu îndrăznește să dea ajutor.

Dragă copile! Iartă-mă că nu am știut că în acel moment tu ai venit și nu te-am chemat cu dragoste. Eu sunt o femeie obișnuită și nu am știut că în acea clipă am rămas gravidă. Femeile moderne de obicei află despre sarcină atunci când se oprește menstruația. Iartă-mă! Tu nu ai știut acest lucru, dar acum învață din aceasta.

Dragă copile! Eu chiar că nu m-am așteptat să rămân gravidă, dar noi am dorit un copil. Iartă-ne că noi, fără să vrem, am trezit în tine sentimentul că nu te-am dorit.

Dragă copile! Tu nu știi să faci corpul tău demn de spirit, întrucât nu-ți permit posibilitățile (primirea de la ușă). Iartă condițiile care te împiedică, atunci ele se lărgesc. Învață din aceasta

Dragă copile! Iartă frica și îndrăznește să ne sfatuești iar atunci vei avea curaj să cedezi iubirea ta fără rezerve întrucât iubirea în sufletul tău este infinită. Învață din greșelile noastre.

Îi este frică să moară deoarece a existat o mare necesitate de a trăi.

Cu greu se îndepărtează de golul de uşă şi se grăbeşte mai departe printră păi înţi, pentru ca să nu-şi atragă către el părinţi răi.

În sufletul tatălui vede o rană neagră, dar nu poate înţelege că aceasta este o problemă a vieţii sufleteşti a tatălui.

Spiritul merge în noaptea întunecată. Drumul se înalţă în munţi şi devine alunecos. Intervine alunecarea înapoi.

Se gândeşte cu frică: păzeşte-te! Aceasta înseamnă că apare presimţirea răului.

El simte că este vinovat şi de aceea îl ameninţă o pedeapsă şi este gata pentru aceasta.

Frica în faţa morţii, insuficienţa iubirii.

Îi este frică să-şi atragă răul altora. Îi este frică de oamenii răi.

Sufletul bărbătesc este traumatizat

Alege un drum greu pe care se poate aluneca.

Presimţirea răului.

Sentimentul vinovăţiei care motivează pedeapsa.

Dragă copile! Iartă frica de moarte şi iartă-ne pe noi pentru faptul că am stârnit în tine asemenea frică.

Dragă copile! Orice frică trebuie să fie eliberată prin iertare. Iartă-ne pentru faptul că noi, cu viaţa noastră te speriem, dar acest lucru este pentru tine o lecţie.

Dragă copile! Iartă-mă că eu nu am observat rana sufletească a soţului meu şi ți-am permis să crezi că sufletul bărbătesc este într-adevăr rănit şi chipurile așa și trebuie să fie. Învață din greșelile mele.

Dragă copile! Iartă alunecarea și greutățile, atunci drumul devine sigur și ușor.

Dragă copile! Iartă presimțirea răului, atunci ea va pleca și răul nu va apare. Învață din aceasta.

Dragă copile! În lume nu există vină, aceasta este o greșeală din care se învață. Acela care simte vina și consideră pedeapsa ca fiind

Terenul greu și alunecos de sub picioare îl luminează de jos, dar el nu se adâncește în perceperea acestuia întrucât vede un nou prag de ușă. Acesta este mai frumos decât cel anterior. Atracția acestuia îi sperie gândurile și logica și el se aruncă în direcția pragului nou.

Bucuria victoriei ajungerii pe prag îl împiedică să observe că sufletul este prea puternic pentru corpul atât de mic.

Vede bucuria mamei (bucuria egoistă, pragmatică — copilul o va ajuta) și bucuria tatălui (spirituală — se bucură de curajul său)

Dacă se găsește ceva foarte atrăgător, atunci pierde capacitatea de a gândi logic.

De bucuria victoriei, nu observă lucrurile importante.

naturală nu gândește corect. Iartă-mă că tu ți-ai însușit concepția mea, dar învață iarăși și iarăși din greșelile mele.

Dragă copile! Tu poți să-ți pierzi capul dacă te entuziasmezi de frumusețea exterioară. Învață din aceasta. Eu te iubesc.

Dragă copile! Bucuria victoriei te împiedică să vezi adevărata esență a lucrurilor. Corpul și spiritul trebuie să fie potriviți unul cu altul. Iartă bucuria victoriei, care împiedică vederea ta. Învață din aceasta!

Dragă copile! Iartă-mă că eu nu am putut să te iubesc cu o dragoste adevărată și am dorit să primesc în persoana ta un ajutor în viață. Învață din greșelile mele.

Copilul percepe starea amândurora ca o atitudine față de el însuși și se bucură în așa fel încât din nou nu observă în pieptul tatălui rana neagră crescândă

Bucuria părintească în momentul realizării că vor avea un copil crește și face viața luminoasă, dar ei nu știu să se adreseze copilului. Bucuria lor nu este adresată copilului; în copil ei nu văd egalul lor.

Apare sentimentul de rupere definitivă a legăturilor cu părinții, întrucât el nu înțelege grijile materiale ale părinților.

Bucuria personală închide ochii la durerea sufletească surdă a altuia

Recunoaște rea că pe el îl desparte de părinți un abis negru iar părinții nu-l aud.

Sentimentul ruperii relațiilor cu părinții. Incapacitatea de a înțelege grijile materiale ale altora.

Dragă copile! Datorită bucuriei tale tu nu vezi durerea sufletească a tatălui. Părinții lui nu au reușit să-i inoculeze sentimentul iubirii pentru a dobândi liniștea sufletească. Îi iertăm pe ei. Învață din aceasta.

Dragă copile! Iartă-ne că între noi s-a așternut un abis negru, noi l-am creat prin nehibzuința noastră. Noi nu știm să orânduim corect viața noastră, să ne ajutăm reciproc în greutățile noastre sufletești, dar tu învață din greșelile noastre, noi te iubim.

Dragă copile! Iartă-ne că îți facem rău cu grijile noastre materiale. Tu încă nu știi ce înseamnă aceasta. Tu viii doar să înveți lecțiile vieții. Aceste griji ale oamenilor azi sunt mai mari și pe noi ne cuprinde sentimentul de deznădejde. Iartă-ne că noi nu te-am putut înțelege și chiar nu am ghicit faptul că te îngrijorăm.

La începutul celei de-a patra săptămâni a sarcinii, la spirit se naște un sentiment puternic de imposibilitate de a se mișca mai departe, întrucât înainte se află un abis negru și strașnic. Inventează varianta prin care spiritul mare, luminos și strălucitor părăsește corpul său mic și negru, iar corpul poate, pe fondul abisului negru, pe neobservate, să se strecoare deasupra lui. Aceasta este un procedeu josnic al spiritului pentru ca să se elibereze singur, să se înalțe deasupra greutăților.

În partea opusă a abisului, spiritul se unește cu corpul, dar acest corp este pur și simplu un om bătrân și gârbovit căruia nu i se îndreaptă mijlocul și care știe că aceasta este pedeapsa naturală și justă și că nu are pe cine să învinuiască.

Supraestimăm area forței spirituale, înțelegerea faptului că omul fizic are nevoie de asemenea de un corp puternic.

Consideră pedeapsa naturală, nu înțelege că după o faptă incorectă neapărat urmează o consecință.

Dragă copile! Faptul că tu cauți o ieșire este corect. Dar tu ai găsit cu adevărat ieșirea. Corpul și spiritul trebuie să fie demne unul de celălalt. Să ai o atitudine de înțelegere față de aceasta, atunci vei găsi ieșirea. Spiritul crește datorită experienței corpului și dacă spiritul vrea să se înalțe singur, atunci acest lucru este nepermis și imposibil. Învață din aceasta. Îartă-ți faptul că te-ai comportat josnic față de corp. Deoarece el te iubește. Cere iertare de la corp pentru atitudinea ta josnică.

Dragă copile! Omul greșeste și din greșeli învață, învață și tu. Să nu te consideri un vinovat care trebuie neapărat pedepsit. Nu este nevoie de o pedeapsă separată întrucât și așa urmează consecința.

În a 6-a săptămână a sarcinii apare o mare bucurie – conștiința că părinții îl doresc tocmai pe el. Într-adevăr, părinții au avut un imens noroc, deși copilul a luat această bucurie asupra sa. El a văzut că Dumnezeu i-a ajutat pe părinții lui ca ei să-l poată ajuta să se nască pe Pământ.

În ultima lună a sarcinii, bucuria mamei începe să se întunece de frica dinaintea nașterii, dar spiritul respinge frica mamei. „Ego”-ul lui crește.

Hotărăște să scape de problema părinților întrucât îi este frică că problemele îl distrug.

A ajuns la pragul nașterii, dar pragul este închis. El nu înțelege că a mers prea repede și zgâlțâie poarta. Dar cu timiditate, nu puternic.

Capacitatea de a se bucura împreună cu alții (singur a ajuns la o concluzie corectă).

Recunoaște reza propriei slăbiciuni și respingerea de la sine a fricii și agitației altora.

Dorința de a fugi de rău.

Nu întotdeauna știe să compare posibilitățile sale cu cele ale altora.

Dragă copile! Ce bine că tu ai simțit și ai văzut corect. Bucură-te întotdeauna de bine și acceptă acest sentiment în inimă, atunci vei fi puternic.

Dragă copile! Iartă faptul că eu simt frică înaintea nașterii tale, dar eu sunt o femeie simplă, care nu poate proceda altfel. Tu ești deștept, ajută-te singur, tu te descurci, iar eu știu acest lucru. Eu te iubesc. Te aștept. Vino! Totul va fi bine.

Dragă copile! Frica are picioare lungi întotdeauna. Iartă frica, atunci ea te lasă în pace. Învață din aceasta.

Dragă copile! Când realizezi ceva, încearcă să ții cont și de ceilalți. Păstrează-ți liniștea. Dacă apare frica, iart-o și totul va fi în regulă. Eu te iubesc.

Când îi revine capacitatea de a percepe mediul înconjurător, atunci nu mai există poarta, iar el începe să se îndoiască: A existat oare obstacolul?

Simte vina pentru comportamentul său, fapt ce naște frica față de pedeapsa viitoare, iar spiritul pleacă din nou cu bucurie răutăcioasă, îndreptând corpul spre canalul ereditar, ca să primească pedeapsa.

Când corpul a răzbătut în afară, spiritul se întoarce sărbătorind victoria.

Este natural că moașa este îngrijorată. Spiritul învingător și triumfător căruia corpul îi este indiferent vede aceasta și îi apare disprețul față de oamenii îngrijorați și față de îngrijorare.

Sentimentul că el s-a rătăcit.

Înțelege greșelile sale și simte vina. Aduce corpul drept jertfă.

Bucuria nejustificată a victoriei.

Disprețul față de îngrijorare.

Dragă copile! Iartă acest sentiment și atunci el nu se va repeta.

Dragă copile! Greșeala se comite pentru ca din ea să se învețe. Acela care acumulează în el sentimentul vinovăției, pierde liniștea sufletească, i se naște frica și necesitatea de a o ispăși. Dar aflându-te în stare de jertfă nu faci nimănui bine, ci numai rău. Iartă gândurile incorecte. Eu te iubesc.

Dragă copile! Bucuria este bună, dar bucuria de victorie poate pricinui rău dacă tu gândești incorect. Învață din aceasta.

Dragă copile! Fiecare are dreptul să fie așa cum este. A disprețui pe cineva înseamnă a face rău. Este nevoie să te privești pe tine însuși și dacă descoperi ceva neplăcut pentru tine, fie aceasta îngrijorare, atunci trebuie să-l ierți pentru ca acel ceva să nu intre în tine. Eu te iubesc.

Mama se bucură de
terminarea
chinurilor.

Disperarea mamei
rămâne deja în
afara procesului de
naștere.

*Dragă copile! Iartă-mă că nu
am putut să mă minunez de
tine și că eu m-am bucurat de
terminarea propriilor chinuri.*

Stresurile acestui om tânăr au fost clasificate. Procesul
lui de vindecare este expus în scrisoarea adresată mie:

*M-am născut având o hernie la măduva coloanei
vertebrale, am picioarele pe jumătate paralizate, sunt
dereglate circulația sanguină și funcțiile nervoase și
limfatice, iar pe corp au apărut ulceratii greu vindecabile.
Încă din copilărie fac cele mai diverse tratamente, dar
fără rezultate. Am apelat apoi la ajutorul oamenilor cu
capacități extrasenzoriale, a vindecătorilor, a vrăjitoare-
lor etc. Amintindu-mi de fiecare dintre ei simt, în primul
rând, recunoștință, fiindcă s-au străduit să mă ajute așa
cum au putut. În mine, încetișor, s-a copt convingerea că
deși pot să mă ajute, totuși niciodată și nimeni nu va putea
să facă pentru mine totul până la sfârșit. Această boală nu
va trece înainte ca în conștiința mea să se producă schim-
bări iar eu să mă pot descurca singur cu mine. Cum să
scapi de boală dacă nu cunoști cauza? Cum aș putea să
mă ajut, dacă sunt străin pentru mine însumi, dacă nu
înțeleg ce se întâmplă în interiorul meu? De unde a în-
ceput totul? Unde am comis și comit greșeli? Toți încear-
că să mă ajute din tot sufletul iar eu nu mă vindec – de ce?
Asemenea „de ce-uri” s-au acumulat cât un car întreg și
ele au început să mă urmărească cu insistență.*

Îmi amintesc mirarea mea și senzația amețitoare de
eliberare la gândul că acel „de ce?” începuse să se

dezlege când m-am întors de la Luule Viilma cu un petec de hârtie în buzunar, pe care erau expuse stresurile aduse din viața anterioară. De unde au apărut una sau alta din trăsăturile caracterului meu? De ce mă doare când văd un copac singuratic? Eu nu știam să-mi pun asemenea întrebări și pentru mine a fost un lucru neașteptat să primesc răspunsuri la ele. Simțeam, însă, că aceste legături există și am aflat durerea pe care mi-o provocau. Pentru vindecare mi s-a recomandat iertarea. Simțeam cu toată ființa mea că este un tratament corect, dar n-a fost atât de ușor să-l urmez; așa o chestiune simplă, iar eu nu mă descurc!

Întrucât problemele s-au acumulat de demult, eu m-am străduit să nu mă concentrez asupra mea, ci să caut și să găsesc iertarea în rugăciune. A realiza acest lucru treptat, a devenit din ce în ce mai ușor. Treptat, durerea a început să dispară. Când m-am eliberat de stresul din naștere, am încercat aceleași sentimente, doar că mai puternice. Îmi amintesc că pe parcursul vindecării mi se luminau ochii. Într-o seară, când am ajuns la pat nesusținut de nimeni, am simțit de parcă mi-ar fi dăruit cineva corpul. Era atât de al meu, atât de apropiat, atât de VIU! Era o bucurie amestecată cu durere și eram, într-o oarecare măsură șocat, conștientizând că am fost străin de el până în acea clipă, de parcă între mine și el se afla un zid. Puteți, oare, să vă imaginați ce bucurie se naște când reușești să faci un pas către tine însuși! După asta îmi era mai ușor să înțeleg notițele despre stresuri. După câteva zile, am simțit căldură în coloana vertebrală, care înainte își marca prezența sa în special prin durere și că se întâmplă ceva cu cicatricea de după operație. Apoi, după câțva timp, a început să se vindece și osul traumatizat.

Îmi asiguram corpul că nu vreau să-i pricinuiesc

dureri cu lipsa mea de înțelegere. Eu l-am rugat să-mi spună ce așteaptă de la mine și să mă anunțe despre necesitățile sale. Treptat, așa s-a și petrecut. Cred că foarte curând mă voi lăsa de fumat, ceea ce n-am reușit să fac până acum.

Corpul este mai deștept decât mine, el reacționează la fumul de țigară prin repulsie.

Când, la câteva zile după eliberarea de stresul ereditar m-am întâlnit din nou cu mama, m-a anunțat că pe ea a vrăjit-o pur și simplu zâna cea bună – viața i-a devenit mai ușoară și mai plăcută. Mi se pare că fratele și mama, de atunci, au început să aibă o atitudine mai grijulie unul față de altul. Mi se pare că oamenii cu care m-am întâlnit, au început să-mi zâmbescă mai des decât înainte.

În etapa următoare mi-a fost dat să mă întâlnesc cu stresurile ascunse în mine.

*De data aceasta am înțeles care era influența lor asupra comportamentului meu și a corpului meu. În procesul de eliberare a stresurilor am simțit de câtă iubire are nevoie corpul meu și m-a cuprins teama că nu voi reuși. Am cerut, continuu, iubire pentru corpul meu și aceasta de nemărate ori. Într-o dimineață, m-am trezit și am **simțit fizic** ceea ce am știut și am crezut ani de-a rândul, că **Dumnezeu este iubire**, iar iubirea este adevărul și forța de nezdruncinat în care se stinge tot ce este negativ, tot ce este rău, că omul trebuie să iubească mereu. Este o experiență personală greu de explicat la nivelul senzației fizice, dar sper că povestea mea să nu fie percepută greșit! Corpul meu s-a îndreptat din interior, a devenit liniștit, s-a umplut de demnitate, bucurie, și mi-a dăruit convingerea că dacă voi păstra adevărul pe care l-am aflat, nimic rău nu se va mai întâmpla. Cunoscând adevărul, nu trebuie să*

ne lăsăm învinși, chiar dacă drumul este lung. În încheiere, m-am gândit ce înseamnă pentru mine expunerea acestor gânduri pe hârtie. Probabil, în primul rând, îmbrăcarea în cuvânt a experienței pe care nu poți s-o treci cu vederea sau s-o respingi. Aceasta înseamnă confirmarea schimbărilor din mine, posibilitatea unor asemenea schimbări și a afirmării de sine.

Vă mulțumesc!

Frica fricilor:

Frica de a nu fi iubit!

Materialismul i-a dat omenirii o lecție de dominație asupra femeii. Dominație înseamnă negativism. Pentru ca viața să decurgă normal, este nevoie de echilibru între lumea fizică și cea spirituală, între principiul feminin și cel masculin, adică între bărbat și femeie.

Partea primordială a vieții este ***gândirea corectă***, după care urmează ***respirația corectă, alimentația corectă și mișcarea corectă***. Omul care gândește corect va acționa corect în tot ceea ce face, așa cum este și natural.

Tot ceea ce există se caracterizează prin bipolaritate, adică are două fațete. Gândirea este și ea bipolară. Există gândire logică sau rațională și gândire emoțională sau intuitivă. Ele trebuie să se afle, de asemenea, în echilibru, în proporție 1:1, întărindu-se una pe cealaltă în concordanță cu responsabilitatea și situația.

Bărbatul este întruchiparea rațiunii. El este capul. Soția reprezintă sentimentele, ea este gâtul. Dacă soția uită că ea nu este capul, ci gâtul, dacă ea uită să fie fericită pentru faptul că prin forța iubirii ei poate să facă bărbatul să plu-

tească în aer și vrea să ia hățurile conducerii în mâinile sale, atunci ea încalcă legea divină. Omul trebuie să știe: dacă el vrea să domine, atunci să apară în viață ca bărbat, dar dacă a apărut ca femeie înseamnă că acest lucru i-a fost necesar.

Noi venim în viață după alegerea liberă a spiritului nostru și dacă începem să ne plângem de această alegere, atunci distrugem tot ceea ce am venit să construim și ne trezim lângă un morman de rămășițe.

Din momentul în care femeia a dorit să domine, a avut loc o schimbare calitativă în sfera vieții sexuale: conceperea copiilor s-a transformat în joc sexual. Contopirea spiritelor în iubire, după care punctul culminant este apropierea fizică, s-a transformat în căutarea de poziții pentru actul sexual cu scopul de a stimula pasiunea. Bărbatul se străduiește să-și perfecționeze tehnica sexuală, din păcate, fără să conștientizeze că baza plăcerii este iubirea spirituală. Dacă un copil este conceput fără apropiere spirituală, atunci apare stresul lipsei iubirii. Cei care se iubesc cu adevărat nu inventează poziții, acestea apar de la sine, întrucât îndrăgostiții sunt eliberați de frica: „*eu nu sunt iubit*”.

Cu toate acestea, atât bărbatul, cât și femeia sunt însetați după ceva neobișnuit și cu această speranță, iarăși și iarăși se unesc unul cu altul, fără să recunoască dorul lor sufletesc. Desfătarea este un moment al uitării de sine când omul încearcă să uite de stresurile care îl încătușează. Uitarea este o autoînșelare. Mai bine eliberați-vă de stresuri.

Stresul *nu mă iubește nimeni* este cel mai mare stres, fiindcă fără iubire nu există viață și spirit. Moartea corpului fizic este firească. Spiritul se reîncarnează mereu.

Pieirea iubirii este pieirea spiritului.

Pieirea iubirii este mai rea decât moartea.

Având această frică, omul devine slugarnic, important este să-l iubească cineva. Dar întrucât el este stresat – el „trebuie” să simtă că nu este iubit – și atunci chiar nu va fi iubit indiferent de amabilitatea lui. Un asemenea om este folosit, apoi respins. El nu poate să înțeleagă de ce îl doare. Aceasta înseamnă că frica *nu mă iubește nimeni* blochează rațiunea.

Mulți oameni varsă râuri de lacrimi și se plâng cu amărăciune că au făcut atâta bine altora și cu toate acestea, ei sunt respinși. Trebuiau să fie respinși, fiindcă robii nu sunt iubiți. Sclavilor le este mereu teamă că *nu sunt iubiți*, iar acest stres are nevoie să fie alimentat în permanență și cere în permanență retrăirea sentimentului *nu mă iubește nimeni*. Este o lecție de viață, nu căutați vina la alții. Eliberați stresul.

Femeia modernă comite trei greșeli importante:

1. Conceperea copilului. Spiritul copilului vine la pragul vieții, vede tot ce este negativ și percepe totul ca pe o atitudine față de el însuși. Neînțelegerile dintre părinți au îngropat sub ele iubirea, iar copilul vede acest lucru. El stă și așteaptă, dar întrucât mama și-a pierdut instinctul primar de creare a copilului și, prin urmare, iubirea deschisă față de el, la copil apare convingerea că *nu mă iubește nimeni*.

2. Acest stres se intensifică în timpul nașterii. Frica mamei provoacă contracțiile colului uterin și copilul, în loc să alunece lin, vine ca printre hopuri traumatizând-o atât pe mamă cât și pe sine. Este capabil, oare, un om care iubește să provoace altuia durere? Nu! Astfel gândește copilul. Iar mama sa i-a cauzat durere, ca atare nu îl iubește.

3. Copilul se naște și imediat așteaptă dragostea maternă. Deosebit de imensă este necesitatea contopirii cu mama. Mama nu știe acest lucru și, în cel mai bun caz, se bucură că s-a născut copilul. Imediat începe să se gândească speriată: „*Oare totul la el este în regulă? Cu mine totul este bine?*” Această frică apare înainte de toate. Moașa deja ia foarfecele și taie cordonul ombilical. Așa se taie ultima speranță de iubire și în copil se consolidează frica „*eu nu sunt iubit*”.

Mama poate să demonstreze lumii întregi cât de mult își iubește copilul și toată lumea o va crede, ***dar copilului îi este frică***. Până când mama nu va rupe acest lanț al stresului prin iertare, copilul nu se va elibera, dar și mama va avea sentimentul inexplicabil al culpabilității. Chiar dacă mama neagă sentimentul vinovăției, fiindcă nu crede într-un asemenea basm, totuși sentimentul vinei îl poartă în ea, iar stresul pândește, adună forță pentru a răzbate în exterior. Un copil bolnav și nervos constituie urmarea greșelilor mamei.

Nu puține sunt mamele care se duc plângând să se vait la prietene: „*Ah, eu sărmana de mine, nefericita, sunt învinuită pentru faptul că, chipurile, nu-mi iubesc copilul și de aceea el este bolnav*”.

Uneori mă uit la o asemenea mamă și văd că nu înțelege despre ce vorbesc iar copilul ei de trei ani înțelege tot.

Dacă omul vrea să înțeleagă, atunci înțelege, dacă nu dorește, atunci va căuta vinovatul care i-a pricinuit durerea. Dar, din nefericire, acest lucru nu-l salvează...

La sfârșitul secolului XX stresul *nu mă iubește nimeni* a atins cota maximă.

În principiu, dacă la naștere, copilul nu își ține capul și nu fixează cu ochii săi ochii mamei, atunci el are stresul fricii. Rezultă că mamele moderne trebuie să le ceară iertare copiilor pentru greșelile comise, să se ierte pe ele însele, și să-și ceară iertare de la corpul lor. Copiii, de asemenea, trebuie să-și ierte mamele.

Femeia reprezintă sentimentele, dar nu uitați că și femeia are rațiune. Bărbatul reprezintă rațiunea, dar credeți-mă, și bărbații au sentimente.

Prin teama că va dispărea iubirea, omenirea pierde simțul realității. Din teamă că *soțul nu mă iubește*, femeile inventează tot felul de trucuri: capricii, reproșuri, neputință, se îmbolnăvesc, dorind să țină bărbații lângă ele. Toate acestea provoacă nevroza, al cărui prim semn este durerea de cap. Bărbații, fie deprimăți, fie supărați, dau din mâini și preferă să tacă, până când își pierd răbdarea. Și la unii și la alții abordarea este una și aceeași: „*De ce el (ea) nu este așa cum sunt eu?*”. Problema este neînțelegerea. Durerile de cap, gât, umeri, mâini sunt provocate de stresul *nu mă iubește nimeni*. Majoritatea oamenilor neagă acest lucru, fiindu-le frică să nu se arate slabi. Omul nu conștientizează cât de distructiv poate fi stresul. Cel care simte totuși că există în el această frică înțelege că aceasta îi poate provoca un comportament lipsit de logică.

Iertați stresul că a pătruns în dumneavoastră. Iertați-vă că l-ați acceptat. Cereți-i iertare corpului că i-ați provocat rău. Cereți-i iertare soțului sau soției dumneavoastră.

tră că l-ați respins cu acest stres.

Dacă omul este cuprins de stresul *eu nu sunt iubit*, atunci el ridică în fața lui un zid al fricii și plânge și se tânguie că el nu este iubit, dar iubirea nu poate să pătrundă la el prin acel zid. Dacă bărbatul sau femeia au un caracter slab, atunci sunt striviți sub povara plângerilor și învinuirilor. Dacă au o fire puternică, de luptător, ei încearcă să acționeze, dar auzind învinuirile nefondate, după câteva încercări încep să se supere. Dar dacă la rândul lor au stresul *nu mă iubește nimeni*, situația se complică și oamenii se îndepărtează spiritual unii de alții.

Unele mame își condamnă soțul și copiii că nu le iubesc.

O astfel de femeie este nefericită, fiindcă toată lumea o evită. Soțul și copiii sunt nefericiți deoarece ea nu crede că ei o iubesc. Aceste familii trăiesc într-un cerc închis, torturându-se unii pe alții. Deseori neînțelegerea este atât de mare încât consecința este divorțul și oamenii, cu sufletele rănite, se împrăstie care încotro fără a-și găsi fericirea, fiindcă îi împiedică stresul.

Totuși, există ieșire din situație.

În subconștientul său, cel care este stresat că *nu este iubit*, dorește să fie bun și demn de a fi iubit. Această necesitate este atât de puternică, încât îl obligă pe om să-i umilească pe alții doar ca să pară el mai grozav, superior altora. Acești oameni distrug tot ce au mai scump, deoarece mintea lor nu poate să raționeze logic din cauza răutății provocată de stres. Ei leagă prietenii cu cei care îi ajută să-i ponegrească pe alții și-i disprețuiesc în același timp pe cei care seamănă cu ei. Această problemă este grea și tristă. Ea se naște de regulă la femeile în vârstă. Ei cauzează suferință copiilor și apropiaților lor, dar nici ei înșiși nu

suferă mai puțin. Oamenii care au foarte multe stresuri devin agresivi provocându-le altora durere. Iar cei care fac acest lucru își pricinuiesc lor o durere dublă.

Dragi cititori! Iertați-vă bunicii, fiindcă i-au lipsit de iubire pe părinții dumneavoastră. Iertați-vă părinții că nu-și înțeleg propriile necazuri. Iertați-vă pe dumneavoastră că ați acceptat supărarea, sentimentul de neajutorare, sentimentul că părinții nu vă iubesc, disperarea, care vă obligă să vă îndepărtați de părinți. Părinții sunt aleși de voi înșivă și această durere este lecția voastră.

Acuma singuri trebuie să vă hotărâți dacă să deveniți un om rău, întrucât ați lăsat să pătrundă în suflet sentimentul că mama nu vă iubește și tot singuri să hotărâți să vă eliberați de stres. Dacă veți înțelege că mama sau tatăl dumneavoastră se comportă urât din cauza stresului și că, de fapt, sunt oameni buni, veți putea să iubiți.

Priviți-o pe mama sau pe tatăl dumneavoastră ca pe un om care a greșit. La fel se comportă un șef căruia îi este teamă că nu este iubit. Pentru a cuceri iubirea devine despot și începe să-i terorizeze pe alții, fiindcă simte nevoia să demonstreze că este mai demn și mai bun decât toți. El singur nu recunoaște acest lucru, ci chiar îl neagă.

Dacă un asemenea șef are un subaltern cu același stres *nu mă iubește nimeni*, subalternul se va strădui să-i cucească dragostea șefului, dar nu conștientizează că îl enervează pe șef cu stresul său. Dacă în aceeași instituție există un șef de secție, acesta se află într-o situație mult mai complicată. Stresul îl va face sclav, șef și subaltern, fiindcă spiritul are nevoie de cât mai multă iubire – stresul biciuiește.

Numai omul liber este iubitor și curajos. Orice spirit visează la faptul de a se perfecționa. Spiritul captiv nu poate să facă acest lucru corect – el începe să bată drumurile fricii, luptă și suportă înfrângerea întrucât nu vede faptul că frica trebuie eliberată.

Dorind să scape de defecte, unii oameni încep să se schimbe imitând sexul opus:

- femeile devin mai raționale și mai bărbătoase;
- bărbații devin mai sentimentali și mai feminini.

Astfel se înfăptuiește violența omului împotriva propriei persoane, iar de aceasta suferă chakra plexului solar. Din cauza violenței asupra propriei persoane apare ulcerul apoi cancerul.

Ieșirea din situație este eliberarea stresului, atunci în noi va putea să intre acea iubire de care avem atâta nevoie, invizibilă în totalitate, a forțelor spirituale: cu toții avem un mentor, ajutoare, îngeri păzitori. Eliberând stresul curățăm în noi locul pentru a accepta binele, apoi descoperim cu uimire că suntem iubiți.

Atât femeia cât și bărbatul au nevoie unul de celălalt. Este o necesitate extrem de mare, fiindcă omul are nevoie de desăvârșire chiar dacă nu conștientizează acest lucru. Ce este desăvârșirea? Este familia = soție + soț. Întrucât frica *nu mă iubește nimeni* și necazurile care rezultă din cauza stresului blochează unitatea firească, aceasta provoacă decepția, după care urmează disperarea, încercarea de a corecta ceva, o nouă dezamăgire, frica pentru viitor, răutatea, dorința de a umili, de a te răzbuna etc.

Apoi urmează gelozia, apare câmpul de luptă unde nu există învingători. La prima vedere, avantajul este de partea bărbatului. El are pumnul greu și glasul puternic, fapt ce și duce la idolatrizarea bărbatului de către femeie.

Bărbatul consideră că soției îi este teamă și devine tiran.

Bărbaților! Chiar dacă nu conștientizați, voi divinizați slăbiciunea femeii și sentimentele ei puternice. Le sunteți superiori prin forță, dar prin sentimente – niciodată. Aveți nevoie de femeie ca să vă simțiți mai puternic. Bărbatul care ridică mâna asupra femeii, chiar și în gând, devine slab și drumul lui se duce în jos, în spirală.

Femeilor! În loc să deveniți mai puțin emotivă, iertați-vă soțul că nu înțelege că trebuie să-și elibereze frica și eliberați frica dumneavoastră proprie. Atunci soțul nu va mai căuta „femeia adevărată”, fiindcă o va descoperi la el acasă. Femeia care și-a eliberat iubirea de sub puterea fricii, întotdeauna atrage bărbatul prin iubirea sa. Iubirea poate fi atrasă doar de iubire. Nici o condiție sau pretenție nu va face acest lucru. Nu vă va ajuta nici faptul că sunteți frumoasă, deșteaptă, fidelă, gospodină, îngrijită, grijulie etc. Doriți să cuceriți dragostea soțului? Iubiți-vă pe dumneavoastră, eliberați-vă de stresuri ca să puteți să fiți iubită și nu veți mai plânge dincolo de zidul fricii că nu sunteți iubită de soțul dumneavoastră.

Cine nu vrea să renunțe la dorința de a domina și întreabă mereu *de ce eu, de ce nu el*, primește în cele din urmă ceea ce merită – o căruță distrusă. Învinuirea permanentă provoacă furia, gelozia, ostilitatea, care le provoacă femeilor cancerul la sân.

Când în om se instalează frica „*eu nu sunt iubit*” îi dispare capacitatea de a gândi critic. El vede în fiecare om un rival care posedă ceva mai bun și care poate să-i diminueze importanța. *Și deci - cel înjosit nu este iubit*. Un vecin norocos sau o femeie frumoasă trezesc teamă. Așa apare forța uriașă a invidiei cu toate manifestările ei, de la calomnie până la îmbrânceli, fiindcă înțelepciunea celui

invidios este blocată de frică. *Să fie și altul la fel de bun ca Mine, dar nicidecum mai bun.* Lupta irațională pentru supremație, nu alege mijloacele.

Este extraordinar de plăcut să manifesti mărinimia față de aceia care provoacă milă, iar apoi să consideri acest lucru ca un merit. E ofensator când acest om jalnic nu apreciază binefacerea mea, ci dimpotrivă, râde de ea. - Dacă gândim în acest fel este total greșit.

Când nu mă cuprinde teama că eu nu sunt iubit, atunci:

- dăruiesc un lucru prețios și nu un fleac,
- nu aștept mulțumire – pe mine și așa mă iubesc,
- cel care primește mulțumește și pentru un fleac – în el este inclusă și iubirea mea.

Dacă adversarii ar renunța la dorința ca celălalt să devină la fel *ca Mine*, dacă ar învăța să se bucure că el sau ea *nu este ca mine* și ar fi fericiți să-i ofere lui sau ei ceea ce au, plăcerea ar fi deplină. Femeia și bărbatul sunt creați pentru ca să se completeze reciproc. Cel puternic devine mai puternic dacă îl sprijină pe cel slab – bărbatul pe femeie – fizic, femeia pe bărbat – sufletește.

Cine nu oferă, nu primește.

Dacă hoțeste, te hoțeste pe tine

Tinerii sunt capabili să simtă satisfacție întrucât ei nu se înecă în stresuri. Aduceți-vă aminte de dragostea din tinerețe. Se spune că tineretul e stricat. Acest lucru nu este adevărat. Dar spiritele tinerilor încă din copilărie văd ce creează teama că „*eu nu sunt iubit*”. Ea înalță un zid de netrecut între tată și mamă care ar trebui să alcătuiască un întreg unitar. Spiritul suferind năzuiește spre iubirea salvatoare pentru a cuprinde măcar ceva, pentru a nu uita desfă-

tarea care i-a permis lui să pătrundă în corpul fizic. Când în baia publică se întâlnește un băiat mic și o fată și încep cu curiozitate să se uite unul la altul, mamele imediat încep să-i dojenească: „*Rușine. Rușine.*”

Rușine trebuie să-ți fie de acțiuni și nu de existență.

Rușine trebuie să-i fie mamei care nu i-a povestit copilului său despre faptul că femeile și bărbații sunt alcătuiți diferit și acest lucru trebuie înțeles corect, pentru a trăi și a se comporta corespunzător cu sexul propriu.

Regulile comportamentale sunt legi ale vieții acumulate în familie, în școală, dar și prin autoeducație, prin dorința de a te schimba.

De când înțeleg ce înseamnă să fii bărbat – de la micul copil până la bătrân, ei simt bucurie oferind sprijin femeii *slabe*. Dar sexul feminin care are o puternică forță sufletească trebuie acum, cu rușine, să aplece ochii – setea de îmbogățire materială a făcut femeia oarbă sufletește. Femeile se supără când bărbații nu le invită să treacă înaintea lor și nu le cedează locul. Aceasta este sentimentul triumfător că „EU AM DREPTUL!” Dar problema constă în faptul că dreptul se stabilește de către legile statului iar drepturile vieții se cuceresc de către legile care pornesc din inimă.

Ce drept am eu, o femeie sănătoasă, să-i cer unui bărbat tânăr, dar bolnav, cu fața palidă și privirea stinsă de durere, să-mi cedeze locul? El, însă, dorește să-mi cedeze locul fiindcă educația, bunul simț, etc., nu-i permit să procedeze altfel. Eu, din iubire față de el, ar trebui să-l refuz.

Un tânăr poate să-i ofere locul unei femei, cu bucurie, dacă aceasta îl roagă politicos. Același tânăr poate să nu-i ofere locul unei femei în vârstă cicălitoare. De ce? Oare nu este clar? Cea care bombăne vrea să bombănească. Dacă îi

cedez ei locul, atunci nu mai poate bombăni.

Este Voia Divină. Dacă vrei ceva și nu ți se oferă, trebuie să te schimbi tu și se va schimba și atitudinea celor din jur față de tine.

Copilul lipsit de iubirea părintească, o va căuta în altă parte. Din păcate, teama că „*nu sunt iubit*” este deosebit de mare la copii. Dovadă este comportamentul lor, lipsa rezultatelor la învățătură, nervozitatea, deseale îmbolnăviri.

Spiritul știe ce-i trebuie și spiritul tânăr este în mod deosebit sensibil, dar rațiunea lui nu poate să recunoască acest lucru. Are nevoie să fie înțeles și la urma urmei, în unele cazuri, el va găsi un asemenea om care-l înțelege în rândul oamenilor de același sex. Apar relațiile homosexuale, care pot aduce plăcere în decursul unui timp îndelungat, dar totuși aceasta nu este perfecțiunea și uniunea divină.

Când o femeie unește cu o altă femeie părțile sale puternic emoționale și părțile sale slabe fizic, atunci sentimentele mai degrabă încep să scapere scânteii. Una dintre partenere trebuie să semene cu un bărbat, altfel uniunea se destramă. Aceasta poate să reușească numai în exterior. Schimbarea sexului este o autoînșelare.

Când bărbatul unește cu un alt bărbat părțile sale slab emoționale și părțile fizice puternice, atunci uniunea durează mai mult, întrucât suma sentimentelor devine mai puternică și liniștea sufletească vizibilă se păstrează mai mult. În schimb suferă mai mult partea fizică, întrucât fiecare organ al corpului trebuie să îndeplinească acea funcție cu care a fost înzestrat.

IAR TEAMA CĂ „EU NU SUNT IUBIT” continuă să mocnească ca un foc sub cenușă și acționează în mod distrugător. Stresul va ajunge la suprafață ca erupția unui

vulcan. Tinerilor le este rușine, neînțelegând ce înseamnă rușinea – aceasta este teama de a-ți recunoaște propria esență.

Stresul *nu mă iubește nimeni* se manifestă diferit la bărbați și la femei. O fată sentimentală, dar care dorește să domine, începe fie să cerșească iubire, fie să o ofere. Din dorința de a fi lăudată ea devine foarte ascultătoare, fie, devine capricioasă, dacă frica depășește limita. Pentru a fi iubit, un tânăr dorește să înlăture tot ceea ce împiedică iubirea, el începe să se agite și să lupte pentru a cuceri iubirea. Prin creșterea stresului are loc procesul invers: fata devine agresivă, iar băiatul devine apatic sau arogant, adică neagă existența problemelor pentru a nu părea timid.

În decursul vieții, sentimentele se însumează și femeile și bărbații vârstnici ajung să fie foarte diferiți. După parcurgerea a 77 ani de viață începe din nou vârsta copilăriei; prin aceasta se explică sinceritatea bărbaților la această vârstă. Ei nu neagă teama lor că „*nu sunt iubiți*”. În Împărăția Divină bărbatul este principala creație. Bărbatul fără stresuri este un foarte bun conducător, lui i se supun toți cu bucurie. Dacă șeful are o soție iubitoare, atunci ea contribuie la avansarea soțului și pe scara profesională. Dacă femeia ține frâiele, atunci numai cu ajutorul iubirii ea va atinge rezultatele necesare. Dacă femeia dorește să conducă folosindu-se de procedeul bărbătesc, atunci se naște un conflict în instituția respectivă și în sănătatea femeii însăși, precum și în sănătatea bărbaților subordonați ei.

Bărbatul trebuie să-și ocupe locul său în viață. Dacă el nu face acest lucru, atunci este osândit să sufere. Ca urmare a acestui lucru are loc o luptă permanentă pentru putere între bărbați și femei. Bărbatul trebuie să domine,

iar femeia nu trebuie să dorească să dețină rolul preponderent. Asta nu înseamnă că femeia trebuie să stea acasă și în mod exclusiv să se ocupe de educația copiilor. Femeia trebuie să-și ocupe de asemenea **locul său în viață**.

Femeia care dorește să domine, se îmbolnăvește de boli bărbătești (de exemplu, radiculită lombară sacrală precum și alte îmbolnăviri ale părții inferioare a corpului). Bărbatul care are o atitudine negativă față de superioritatea femeii are necazuri similare.

Există o ieșire prin eliberarea de teama că „nu sunt iubit” și atunci se eliberează și rațiunea. În acest fel dumneavoastră vă veți găsi locul în viață.

Cine își impune să trăiască în așa fel, încât să fie agreat de toți, se distruge pe sine și întreaga sa familie. Cine crede că munca sa – serviciul este mai important decât iubirea, pierde iubirea. Munca nu este iubire, dar iubirea este muncă...

Îmi amintesc un băiat de 13 ani care avea coloana vertebrală deformată și căruia i-am spus: „*Îți este atât de frică de tatăl tău, încât ți s-a deformat coloana, iar capul îți este greu și te doare pentru că acolo este teama că nu ești iubit*”. Copilul care privea tot timpul în pământ s-a uitat la mine cu o privire pătrunzătoare și a strigat disperat: „*Toți îmi spun că eu am o căpățână din lemn! Mie așa mi-e de rău!*”

Copilule, iartă teama că *nu ești iubit* și căpățâna ta de lemn va deveni un cap deșept. Până acum frica nu a dat voie să ți se deschidă mintea. Coloana ta vertebrală va începe să se îndrepte și îți va deveni clar că părinții te iubesc. Pur și simplu ei au fricile lor.

Reacția la tineret și la copii este identică, așa cum îmi arată experiența comunicării zilnice cu ei. Cu adevărat

bravo lor! Ei nu întreabă niciodată: „*Eu nu am făcut nimic rău, de ce trebuie să cer iertare? Ceilalți trebuie să-și ceară iertare de la mine*”. Până în prezent eu nu am întâlnit nici un asemenea tânăr, în timp ce bătrânii se încăpățânează în permanență.

Teama adulților a cărei prezență ei o neagă, blochează de asemenea, capul. La judecată, inculpatul este obligat să ceară iertare victimei, iar victima iartă cu trufie sau cu indulgență: „*este important ca eu să fiu mai bun decât el!*”. Oare aceasta este iertare? Oameni buni! Străduiți-vă să înțelegeți că dușmănia rămâne dușmănie și se intensifică și mai mult dacă o înjosim prin jubilarie victorioasă. Cauza a fost provocarea, iar infracțiunea a fost efectul. Va fi corect dacă provocatorul cere scuze, iar vinovatul (efectul) iartă. Numai atunci vinovatul poate cere iertare pentru faptul că el a ridicat mâna.

Provocatorului îi va apărea o altă teamă. Frica, pe măsură ce crește, provoacă răutate. Astfel, liniștea sufletească nu se instalează. Este ciudat că oamenii ca mase populare în mod inconștient sunt înclinați spre autoînșelare.

Aspecte obișnuite de autoînșelare:

1. Uitarea. Închipuiți-vă că în mine intră teama și se fixează în plexul solar. Eu nu o doresc și mi-e frică de ea. Pentru a nu o vedea, eu îndepărtez fâșia de teamă de pe ochi și o trag după mine, ca pe o ață, și o ascund după colț și o presez cu o piatră mare. Ea va sta ascunsă acolo un an, doi ani, zece ani. Eu mă distrez liber întrucât ea nu mă stânjenește și mă cred pe mine însămi când spun: „*Eu nu simt frică*”. Piatra se sfărâmă totuși. Într-o bună zi vine

pisica și cu coada mătură fărâmiturile. Firul fricii se eliberează și mă lovește dureros, întrucât cu trecerea anilor, firul a acumulat greutate și s-a transformat în frânghie.

2. Autosugestia. Frica este asemănătoare cu un șoricel, care se agață de plexul solar cu coada lui lungă și neagră. Eu încerc să mă autosugestionez: „*Totul este bine și va fi și mai bine*”. De zece ori, de o sută de ori, de un milion de ori. Ca și grăunțele aurite se adună într-o grămadă mare și eu mă bucur. Totul este bine. Iar el, acest șoricel, face într-una cranț, cranț, cranț... Șoarecele a acumulat forță iar acum nu mai este așa de ușor de prins...

3. Să spui negru când e alb. Mă îngrijorez, mă îndoiesc, simt nesiguranță, cred în semne, simt timiditate, sfială, sunt plină de complexe, justific îngrijorarea mea, o argumentez, caut vinovați, dar nu îndrăznesc să spun: „MI-E FRICĂ”. Frica este un cuvânt dur. Așa de dur, încât eu încep să mă înșel pe mine însămi sau să neg evidența, pentru ca să nu recunosc în sinea mea teama.

4. Negarea. Tot ceea ce nu văd cu ochii și ceea ce nu pot atinge cu mâna se poate nega, deși **toate acestea există**. Fie el sentiment de vină, de frică sau de ură, acesta își face treaba lui în ciuda negării.

Cu cât se afundă mai mult omul în lucrurile materiale, cu atât mai mult se autoînșeală. Înghite atâtea preparate hormonale, încât oasele se înmoaie până la fracturare. El are pentru orice o justificare dar despre frică nu dorește să vorbească... Frica blochează suprarenalele, iar omul înghite preparate hormonale și se gândește cu groază la efectele secundare.

Priviți-vă în oglindă, oameni dragi! Dacă aveți o culoare nesănătoasă a feței, dacă aveți o privire indiferentă,

înfricoșată sau istovită, dacă aveți pungi sub ochi, spatele gârbovit, tenul îmbătrânit, mâinile neîngrijite etc... - rezultă că în dumneavoastră se cuibărește TEAMA CĂ: „*EU NU SUNT IUBIT*”.

Eliberați-vă frica înainte de a cumpăra de la farmacie toate medicamentele și de a simți cu disperare că începeți să vă pierdeți mințile. Folosiți-vă măcar o oră de recomandările mele pentru eliberarea stresurilor, și priviți-vă apoi în oglindă. Dacă nu veți observa schimbări esențiale, veți constata măcar că ochii sunt plini de viață și capul nu mai este greu.

Atunci când totul vă irită, vă face să plângeți, nu vă găsiți locul, doriți să spargeți ceva sau să vă certați cu cineva etc... înseamnă că stresul dumneavoastră a depășit limita și s-a transformat în ură, răutate, care caută posibilitatea de a-i distruge pe alții sau pe dumneavoastră înșivă. Omul încetează să mai raționeze, nu-și mai dă seama de faptele sale, fiindcă mintea lui este blocată de stres.

Eliberați stresul. Acesta a apărut nu pentru a vă face rău. Dumneavoastră singur l-ați înglobat în sine, întrucât vă este necesar ca prin el să învățați. El este prietenul dumneavoastră. Aveți dreptul să alegeți dacă primiți o învățătură a acestui prieten sau nu.

Eliberați-vă stresul și nu veți mai plânge, nu veți mai fi iritat.

Iertarea li se pare oamenilor un lucru greu și atât de înfricoșător, încât ei încearcă să găsească alte ieșiri: meditații, antrenarea corpului fizic, diferite metode orientale de restabilire a energiei. Credeți-mă, fără iertare nu se poate! Cui îi este frică să ierte, aceluia îi este dat să treacă prin calea suferinței, întrucât primordială trebuie să fie gândirea. Iertați-mă, dacă dumneavoastră mă înțelegeți din

jumătate de cuvânt și simțiți că v-ați săturat de repetarea multiplă a uneia și aceleiași idei. Spiritul dumneavoastră este mai deschis, dar acest lucru nu vă dă dreptul să scurtați educația altora. După experiența mea eu văd că repetarea este extrem de necesară.

Totuși, în activitatea mea, uneori, m-am izbit și de faptul că sunt ațintiți spre mine ochi care nu văd și mă ascultă urechi care nu aud. Nu este vorba despre faptul că oamenii sunt orbi sau surzi. Eu știu că ei după ce pleacă vor spune: „*Ne-a îndrugat o grămadă de fleacuri despre iertare, iar eu sufăr în continuare la fel ca înainte.*” De fapt pot să se îmbolnăvească și mai puternic, întrucât nu au încercat să înțeleagă și s-au supărat, nerecunoscând faptul că se supără pe ei înșiși. În acest caz, sănătatea chiar trebuie să se înrăutățească. Dar peste câteva zile, criza trece și într-un mod uimitor apare destinderea.

Acum, acest om va reflecta totuși cât de puțin, în ciuda încăpățănării rațiunii. Pentru conștiința corpului său, situația s-a limpezit însă. Asta pentru că trupul a ascultat conversația noastră.

Uneori, sunt întrebată de ce nu-i refuz pe cei care nu vor să se ajute. Sinceră să fiu s-a întâmplat să refuz, dar nu pentru că erau oameni răi sau criminali. Erau oameni care nu doreau să înțeleagă nimic, își negau cu încăpățănare greșelile, considerau că numai ei au dreptate și credeau că sănătatea poate fi cumpărată cu bani. Sănătatea nu o cumperi nici cu toate comorile din lume.

Nu se reușește nimic dacă omul nu dorește!

Dacă dorește însă, omul poate orice!

În acest caz îi trebuie numai educație și un profesor. Până în prezent nimeni nu a plecat de la mine fără să primească o asemenea explicație.

Există mulți oameni care și-au însușit și urmează foarte strict „preceptele adevărate” și gândirea standardizată și prin aceasta ei țin spiritul în captivitate. Cea mai răspândită boală la asemenea oameni este nevroza: spiritul încearcă să se elibereze, iar rațiunea nu permite.

În asemenea cazuri eu simt că trebuie să recurg la constrângere – întrucât și copiii sunt constrânși ca să învețe, pentru ca ulterior să le fie mai ușor. Îi rog să mă ierte pentru faptul că îi constrâng și le explic tot ceea ce este obligatoriu.

Se poate ca următorul exemplu povătuitor mă va ajuta să ilustrez o asemenea abordare.

Exemplu din viață:

A venit la mine o femeie de vreo patruzeci și cinci de ani, mică de statură, care mi-a spus:

- „Vă amintiți? Am fost la dumneavoastră acum două luni și n-am crezut nimic, iar acum sunt sănătoasă.”

- „Cum v-ați însănătoșit, dacă nu credeți?”

- „Mi-ați spus că, dacă am venit, să ascult, poate îmi va fi de ajutor. Viața va arăta.”

- „Ce v-a arătat viața?” – am întrebat-o.

Mi-a povestit că trăiește într-o suburbie a orașului Tallin. Într-o seară de vară, întorcându-se de la serviciu a observat cu coada ochiului că este urmărită de un tânăr beat, de statură înaltă, ce se apleca înainte pentru a-și păstra echilibrul, așa cum fac de obicei cei în stare de ebrietate. Ea și-a continuat drumul cufundându-se în gânduri. Mai departe totul s-a petrecut fulgerător. Dintr-o dată a fost apucată de gât. În clipa următoare ea era culcată pe spate, apăsată de genunchiul atacatorului la pământ. În

măinile lui a strălucit un cuțit. Femeia nu a reușit nici măcar să se sperie. Dintr-odată în capul ei au fulgerat cuvintele pornite din inimă, la care nu s-a așteptat nicidecum: „*Eu te iert, prostule, tu nu-ți dai seama ce faci...*” Pentru mai multe cuvinte nu a ajuns timpul. În același moment ea a fost apucată de guler și smucită în picioare, a fost scuturată ca un sac gol și „*binecuvântată*” cu următoarele cuvinte: „*Tu, cățea, nu meriți nici să fii omorâtă*”. Apoi i-a scuturat poalele, i-a dat înapoi geanta și... ea s-a trezit în mijlocul drumului ca un stâlp singuratic, ca și cum în jurul ei n-ar fi fost niciodată nimeni.

- „*Abia când am ajuns acasă am început să analizez cele întâmplate, iar acum sunt sănătoasă*” – a încheiat femeia jubilând de bucurie.

Nu știi de ce eu nu refuz să învăț pe nimeni.

Fiind mediator eu vă transmit învățătura înșușită de mine. Dacă în sufletul meu va apărea neliniștea pentru sănătatea oamenilor din cauză că ei doresc cu încăpățănare să fie bolnavi și nu cred în bine, atunci eu iert neliniștea pentru faptul că ea a apărut. Mă iert pe mine pentru că am primit-o. Îi cer iertare corpului, că i-am provocat dureri din cauza neliniștii pentru sănătatea oamenilor. Îmi cer iertare și de la oameni că le-am provocat rău obligându-i să se vindece.

Voința omului trebuie să fie liberă.

Apoi din nou transmit învățătura celor care o acceptă, care au nevoie de ea pentru a intra într-un ciclu nou.

În procesul redactării acestei cărți, activitatea asupra ei câteodată s-a întrerupt, ceea ce este de înțeles pentru orice autor și ceea ce, în același timp, întotdeauna a înlesnit apariția unui capitol nou. Consider că trebuie să prezint mate-

rialul așternut de mine oamenilor în așa fel, încât ei să-l înțeleagă și să-l poată folosi.

Viața este simplă dacă cunoaștem și utilizăm legile ei, dar pentru a le cunoaște este necesar să ni le însușim, iar acest lucru nu este așa de simplu de făcut.

Ca și cartea însăși așa și actualul capitol s-a scris cu dorința de a fi foarte pe scurt, concis și clar, dar a apărut o întrerupere în activitate în timpul căreia eu am primit o lecție, despre care aș dori să povestesc cât se poate de amănunțit.

De multe ori mi-a fost dat să văd cum oamenii neagă prezența fricii „*eu nu sunt iubit*” în ei înșiși. Ei au capul puternic blocat. Le sunt ținute sentimentele, le este îngreunată gândirea logică și în acest caz negarea – este o chestiune obișnuită. Se obișnuiește să se spună: *gândește corect*. Omul care poartă în sinea sa teama că *nu este iubit* nu este în stare să înțeleagă ce înseamnă să *gândești corect*. După părerea acestuia, el gândește absolut corect. Câți oameni sunt care nu au un asemenea stres? Aproape că nu sunt asemenea oameni. Cine neagă, acela consideră inconștient că este superior altora.

Lucrând asupra propriilor stresuri, eu am înțeles că înălțurând stratul lor superior, literalmente coaja, noi descoperim sub aceasta adevărate zăcămintele de stresuri. La început, eu nici nu am ghicit acest lucru. Stresurile încep să erupă ca dintr-un vulcan.

Când cineva aplică metoda de eliberare a stresurilor, din curiozitate sau din necesitatea de a se ajuta pe sine, pe parcursul următoarelor zile, va încerca o stare de entuziasm și de cunoaștere emoțională a propriei persoane, după care urmează o reacție violentă.

Exemplu din viața mea:

Experiența mea de fiecare zi cu bolnavii mi-a demonstrat că stresul *nu mă iubește nimeni* are nevoie de o explicație mai exactă. Gândind cum să se realizeze acest lucru, seara, stând în pat, am început să cer ajutorul lui Dumnezeu. Am ațipit o oră și trezindu-mă cu capul limpede, am început să cer iertare de la teama că „*eu nu sunt iubit*”.

Eu te iert pentru că ai venit la mine.

Eu mă iert că te-am primit.

Eu cer iertare de la corpul meu pentru că astfel i-am făcut rău.

Dintr-odată a apărut necesitatea de a-mi închipui ce ar fi fost dacă într-adevăr pe mine nu m-ar fi iubit nimeni. Dar absolut nimeni.

Această groază este imposibil de descris. Eu am tremurat și m-am scuturat, simțeam că mă împrăștiu la suprafață. Aceasta a fost presimțirea sfârșitului, din care a lipsit teama de moarte. Capul mi-a rămas limpede.

Eu m-am apucat să iert acest sentiment. O dată. De două ori. De trei ori... Groaza s-a transformat în sentimentul eliberării. Eu, în mod conștient, am încercat să rețin sentimentul de a te afla în această groază. Eliberarea creierului a acționat liniștitor. Corpul a devenit cald și tremuratul a trecut.

Cu mulți ani înainte de a mi se descoperi calitățile de vindecătoare, îmi amorceau mâinile și umerii. Înainte îmi explicam acest lucru ca fiind din cauza muncii fizice foarte grele din copilarie. Când veneam acasă cu sacoșe pline cu produse alimentare, iar pe alături treceau doamne elegante cu geanta pe umăr, oftam din greu. Așa cum ați putut ghici, și eu am simțit că nu sunt iubită, că nimeni nu

are nevoie de mine, că nu valorez nimic, etc. Ce să ascund, câteodată am ajuns până la furie. Un sentiment cunoscut multora, nu-i așa?

După procedura iertării, care a durat, probabil, câteva ore, am adormit, iar când m-am trezit am mai repetat iertarea încă o dată. Am constatat cu plăcere că stresul s-a diminuat.

(N.B. L-am eliberat de mai multe ori și întotdeauna mi se ameliorează starea sănătății).

Dimineata, m-am trezit mult mai vioaie, dar când m-am ridicat din pat, la cea mai mică mișcare simțeam o durere ascuțită în mâini, în umeri, și în coloana cervicală. O asemenea durere apare în următoarea zi după o încordare fizică puternică. Eu am înțeles că a apărut reacția. A crescut mobilitatea întregului corp și m-am simțit tânără.

Întrucât chestiunea s-a petrecut sâmbătă, care este o zi mare de muncă pentru gospodină, atunci eu m-am cufundat în curățenie. Cu aceasta, eu am comis o greșeală, deoarece durerile de mușchi apar din cauza depunerii reziduurilor, și se recomandă să bei multă apă. În acea seară eu am repetat iertarea, acum acest lucru a fost deja mai ușor.

Sculându-mă de dimineață, mi-am simțit corpul mult mai ușor și mai plăcut. Durerea din mușchi a trecut definitiv, numai la încheietura umărului stâng, la mișcare, a apărut o durere puternică pulsativă, ca la o înflămărare acută a nervilor. Cu cât mă mișcam mai mult, cu atât era mai rău. Mi-a fost greu chiar să-l ating. Într-un cuvânt, o durere afurisită!

Am încercat ca de obicei, să găsesc cauza pentru ca apoi s-o folosesc pentru indicații:

- Măinile – stresul *nu mă iubește nimeni*

- Partea stângă – problema cu soțul; ieri cu soțul a fost totul în regulă, înseamnă că durerea este legată de alți bărbați;

- Durerea este evident rea – răutate = furie;

- Mișc corpul și simt o înțepenire între omoplați, în consecință, durerea este legată de sentimentul culpabilității sau de învinuire.

Meditând la ceea ce s-a întâmplat ieri, eu, fără o dificultate deosebită, găsesc cauza:

- Supărarea pe cei care învinuiesc pe alții în legătură cu faptul că ei nu iubesc, și în același timp nu înțeleg că ei înșiși împiedică pătrunderea iubirii în ei;

- Sentimentul vinovăției din cauză că eu nu am reușit să le explic lor nicidecum această înțelepciune Divină.

Ieri m-au sunat trei femei, s-au plâns de viața lor și de sănătate, toate trei pur și simplu sunt biciuite de aceeași cravașă - teama că „*nu sunt iubite*”. Ele însele au zidit drumul propriei energii a iubirii, dar aruncă vina pe soți și pe cei apropiați etc.

De ce la mine a apărut răutate = furie? La mine vin după ajutor, eu învăț, caut cauze. Omul trebuie să se ajute singur, alții nu pot face acest lucru și nu le este nici permis. Dar dacă tu înveți omul de mai multe ori, și în afară de aceasta mai ai de-a face și cu oameni care se ocupă de problemele spirituale, dar nu au învățat să gândească și doresc ca altcineva să le aranjeze viața, atunci, iertați-mă, nu se poate să nu te superi. Corpul meu nu are nevoie de o asemenea justificare. El dorește ca eu să nu acumulez în mine stresurile altora ci să eliberez propriile stresuri. Este inutil să-i spui lui: „*Ascultă, eu nu fac de obicei așa ceva, liniștește-te, ei sunt de vină.*”

Dar de ce s-au întâmplat trei cazuri similare chiar în aceeași zi? E ciudat! În timp ce scriam aceste rânduri, durerea din umeri a trecut.

De ce? Se pare, pentru că fără această durere nu aş fi scris aceste rânduri. Le-am scris – înseamnă că așa trebuia. Dumnezeu vede și știe. Acum nu mai este nevoie de durere.

Dacă organismul ne atenționează printr-un necaz, atunci el dorește să spună ceva important. Învățați să înțelegeți corpul și să aplicați sfaturile sale. Nu găsești un prieten mai bun.

De ce medicina tradițională se ceartă cu cea alternativă?

Cine se supără? Cel căruia îi este frică.

Când se ceartă oamenii cu cea mai mare înverșunare? Când nici unul dintre ei nu are dreptate, dar fiecare vrea să fie mai presus de celălalt.

Întrucât am fericirea să fiu în același timp medic și purtător al binecuvântării, atunci iau asupra mea curajul de a încerca să desfășor acest ghem. Poate voi reuși.

Medicina tradițională este preocupată de fenomenele sau consecințele bolilor din corpul fizic. Vindecarea este lichidarea urmărilor. Scopul folositor este profilaxia care va rămâne un vis atâta timp cât medicul nu va învăța să vadă lumea și omul în unitatea lor indisolubilă. Fiecare om știe cât de înalt este nivelul medicinei mondiale și *se miră cât de scăzut este la noi!*

Dragi oameni! Voi vedeți numai aparatura și nu vedeți în spatele ei medicii noștri care vă tratează cu forța sufle-

tului lor. Numeroși oameni cu care mă întâlnesc îmi povestesc cât de grea, încordată și rău plătită este munca lor. Responsabilitate mare, zile lungi de muncă, cerințe care nu se termină nici acasă. Totuși pot spune că: nimeni nu-și face treaba lui cu mai mari sacrificii de sine și încordare mai mare decât medicul. Am înțeles acest lucru mai cu seamă acum, când am plecat din spital.

Doctorul poate fi morocănos, chiar supărat pentru că este obosit; el își începe activitatea profesională la vârsta de douăzeci și cinci de ani și aceasta nu se termină până la pensie. În fiecare clipă este gata să pornească la prima chemare. În cinci minute trebuie să se trezească, să se îmbrace și să fie gata spiritual să se ia la trântă și cu moartea. În această luptă, el poate fi murdărit, adâncit în tot ceea ce omul a acumulat, - apă, sânge puroi, alcool, narcotice și fecale. Din bucăți de carne el trebuie să coasă un om. Dacă în această luptă disperată se întâmplă să sufere o înfrângere, el scrâșnește din dinți, iar inima plânge în lăuntrul său. Cine vrea să înțeleagă acest lucru, să-l înțeleagă!

Omenirea încă nu a recunoscut că moartea este un fenomen natural și responsabilitatea pentru aceasta o poartă înainte de toate însuși omul. Totuși încă se consideră foarte natural că a purta de grijă este treaba doctorilor. Este adevărat că doctorii încep să-și însușească o gândire corectă.

Un doctor este chemat pentru a acorda ajutor unui om în stare de psihoză, ce tocmai a venit de la o persoană cu capacități extrasenzoriale, care i-a comunicat că el are cancer. Doctorii l-au examinat, dar, negăsind nici urmă de cancer, bolnavul are impresia că l-au înșelat. Omul, cu o gândire negativă, se împacă bucuros chiar cu diagnosticul de cancer întrucât are nevoie de milă, de îngrijire și compasiune etc.

Închipuiți-vă într-o asemenea situație și găsiți soluția!

Deseori, mi se ivește ocazia să mă ocup de această problemă. Nu întotdeauna însă reușesc să fac omul să gândească rațional, întrucât teama blochează chakrele VI și VII. Dacă reușim măcar să-l facem ca prin iertare să deznoade stresul și să devină capabil să ducă o convorbire inteligibilă, atunci și acest lucru este bine. Unii continuă să alerge la oameni cu capacități extrasenzoriale și fiecare dintre aceștia adaugă la informație viziunea sa – dacă cel dinainte a diagnosticat cancer, atunci următorul sigur va face la fel. Acest om se presupune că se va îmbolnăvi de cancer peste zece-douăzeci de ani întrucât a acceptat această idee și astfel și-a făcut programarea, totuși peste câțiva ani, el moare de infarct.

Sunt, de asemenea, destul de multe cazuri când medicina pune diagnosticul de cancer, iar pacientul merge la primul om înzestrat cu capacități extrasenzoriale care folosește *metoda sa*. Apoi merge și la alții care nu „văd” cancerul. Omul însă se stinge. Metodele de tratare „magică” se pot aplica numai unui bolnav care neapărat se întoarce la acel prim om cu capacități extrasenzoriale cu care a început să lucreze (cu condiția ca acesta să fie un vindecător autentic și nu un șarlatan) și acest lucru trebuie bine explicat bolnavului, ca el să înțeleagă. Bolnavul știe, de exemplu, că i s-a pus un scut ocrotitor, dar lui i se face mai rău dintr-odăiă, iar el, cu ultimele sale forțe, se înaște la un alt om cu capacități extrasenzoriale. Dacă acesta ar putea să-l ajute...

Mult stimați pacienți!

În general, reacția la consultațiile și tratamentul bioenergetic pot fi foarte aspre, dar de obicei trec repede,

de la o zi la cinci zile. Atunci, reușiți să eliberați teama proprie sau înțelegeți că reacția este cu totul alta decât la îmbolnăvirea obișnuită cu febră. Simțiți fericirea datorită faptului că vă schimbați - după criză apare eliberarea.

Dacă dispoziția rea se menține sau se adâncește, *atunci iertați-l pe omul cu capacități extrasenzoriale pentru că el v-a influențat involuntar cu energia sa, fără să înțeleagă că nu sunteți compatibili unul cu altul, sau a existat o altă cauză. Iertați-vă pe dumneavoastră înșivă pentru că ați primit în sinea dumneavoastră această influență și cereți-vă iertare de la trup pentru faptul că prin aceasta i-ați făcut rău. V-ați eliberat.*

Eu personal socotesc că odată cu iertarea, adică odată cu apariția încrederii, toți oamenii devin compatibili energetic.

Viața are două fațete – spirituală și fizică. Ambele sunt deocamdată necesare.

Doctorii cunosc partea fizică, această știință s-a dezvoltat de-a lungul a mii de ani. Se va dezvolta și în continuare, dar numai în cazul în care se deschide lumii spirituale. Au apărut foarte mulți clarvăzători, oameni cu capacități extrasenzoriale și alții. Acest lucru este bine.

Dar dragi vindecători!

Nu uitați că gândirea intuitivă și cea rațională trebuie să se afle în echilibru.

Medicii au o experiență îndelungată și să nu uităm – ei își asumă responsabilitatea pentru bolnavi. Cei cu capacități extrasenzoriale – nu. Deseori vin bolnavi cărora o persoană cu capacități extrasenzoriale le-au pus un diagnostic, sperând că acum se vindecă. De exemplu, nu demult a venit o femeie și a declarat: „*Rinichiul meu s-a înfundat*

între oasele bazinului și de aceea mă doare!” Ei, ce poți să spui la așa ceva! „*Nu spuneți niciodată un nonsens similar*” – numai asta am putut s-o sfătuiesc eu. Acesta a fost cel mai mare ajutor pe care l-am oferit, restul l-a făcut ea singură.

Dragi oameni!

Când mergeți la o persoană cu capacități extrasenzoriale, luați cu dumneavoastră și rațiunea **proprie**. Eu înțeleg că sunteți înecat în necazuri și căutați ajutor, dar gândirea critică trebuie să v-o păstrați totuși. Așa cum există medici diferiți și dumneavoastră îi apreciați pe aceștia corespunzător cu experiența pe care o aveți, tot la fel și oamenii cu capacități extrasenzoriale sunt diferiți. Asta nu înseamnă că trebuie să-i acuzați pe toți, în mod gratuit.

Dragi oameni cu capacități extrasenzoriale!

Dezvoltarea spiritului poate avea loc în mod cu totul diferit, dar în fiecare caz, baza este la acel nivel unde se afla omul înainte. De când lumea există vrăjitoare și vrăjitori care ajută oamenii cu ierburile, cu farmecele și rugăciunile lor, ceea ce este energia iubirii și ea într-adevăr ajută, dar vracii niciodată nu pun diagnostic medical. Deschiderea spiritului este un proces foarte puternic, el are loc în salturi și provoacă la oameni euforie. Omul care nu a putut să se manifeste înainte, simte că a venit timpul să arate cât valorează.

Iertați euforia și pentru început luați în mână manualul de anatomie și citiți-l. Atunci, poate veți înțelege încotro se grăbește spiritul dumneavoastră. Poate acesta nu este deloc drumul tămăduirii. Binele se poate înfăptui și altfel.

Cunoașteți-vă pe voi înșivă. Un om cu adevărate capacități extrasenzoriale trebuie să răspundă pentru cuvintele sale. Cine nu respectă acest lucru, acela, după faptele sale suportă și consecințele. Așa cum se întâmplă întotdeauna în împărăția Divină.

Nu întâmplător mulți oameni cu capacități extrasenzoriale se îmbolnăvesc grav. Trebuie ținut cont, de rațiunea bine dezvoltată a omului contemporan; omul vrea să știe **ce** e cu el, **de ce** i se întâmplă ceea ce i se întâmplă, oare se poate vindeca, **cum** anume se poate vindeca. După o întrebare rațională trebuie să urmeze și răspunsul rațional. Pentru un anumit om diagnosticul este de fapt eticheta cusută pe corp cu precizarea prețului, pentru altul este pur și simplu o medalie pentru suferință. Fiecare are o altă atitudine.

Multe probleme pornesc de la diagnosticarea superficială a cancerului.

Informația energetică despre cancer ajunge la corp atunci când vecinul, sau un părinte, sau prietenul este bolnav de cancer. Important este faptul că omul se teme de cancer și cu teama sa nu face decât să îl atragă spre el.

Dacă se caută bine, atunci la fiecare se poate găsi diagnosticarea tuturor bolilor – întrucât noi trăim în atmosfera lor. Și gripa umblă printre noi, totuși nu se îmbolnăvesc cu toții de gripă. Dacă îi spunem pacientului „*Eu am înălțurat de la tine boala*”, atunci stârnim la acel om sentimente pozitive. Distragem structura energetică a bolii și în același timp îi dăm omului o speranță. Un credul copilăros poate să rămână sănătos un timp foarte îndelungat. Totuși fondul s-a păstrat – adică incapacitatea **de a gândi independent**. Bolnavul continuă să spere la ajutorul altora.

Un om prea rațional poate să nu simtă nimic și să

rămână cu boala. Se poate deci spune: „De ce ai venit, dacă tu oricum nu crezi?” Omul nu este în stare să creadă dacă nu știe nimic de infoenergetică. Iar ca să-i explici, ah, ce muncă grea, și necesită timp. Limba se împleticește, omul e cam într-o ureche, dar iată că acest om totuși începe să lucreze asupra propriei persoane. Ce poate fi mai bun!

Așteptând eficiența miracolului omul cu capacități extrasenzoriale rămâne totuși în sfera așteptării. Pentru însuflețirea sa, soarta, din timp în timp, îi trimite oameni deosebit de receptivi, dar în general această muncă este munca cu sudoarea frunții.

Despre apariția cancerului eu am vorbit deja, mai sus.

Omul cu capacități extrasenzoriale care îi pune bolnavului un asemenea diagnostic, îi dă o lovitură de moarte. Oameni puternici sunt puțini. Frica de cancer îi rămâne omului și atunci când sute de medici, pe baza examenelor medicale se apucă să-i dovedească că nu are cancer. Totuși, cândva, cancerul va apare la acest om, deoarece teama îl atrage. Omul este „lovit” de tot ceea ce îi este frică.

Gândul trăiește și acționează independent de cine (medic sau vindecător) îi spune omului că „este trimis la moarte”.

Un clarvăzător care se respectă, nu aruncă cu diagnostici în stânga și în dreapta, el **trebuie** să știe că forțele negative sunt întotdeauna gata să „ajute”, iar negativul este atras numai de acțiuni negative.

Eu nu resping faptul că uneori este necesară o terapie de șoc pentru a-l scoate pe om din depresii și apatie. Câteodată, trebuie stârnită la om furia, aceasta acționează ca un bici pentru calul obosit. A pornit, iar apoi i s-au luminat și ochii. Iar dacă în ochi apare strălucirea, înseamnă că rațiunea a început să lucreze. Nu are decât ca apoi, el să

înceapă să vă ocărase, dar dumneavoastră deja știți că în el s-a deșteptat energia vieții și în curând, după rău, va veni binele.

Un **bun** clarvăzător spune adevărul. Se poate discuta despre faptul dacă este corect sau nu să spui adevărul crud. Eu am întâlnit oameni care după un astfel de adevăr au dat în psihoză. Am întâlnit asemenea oameni dar și alții care incredibil de repede ies din situația fără speranță. Aprecierea adevărului este în concordanță cu rațiunea omului.

Bolnavul care învinge în lupta cu moartea, merită numele de om.

Un om ajunge la cabinet târât de familie și el are un diagnostic lipsit de speranță. Cu ajutorul clarvăzătorului își pune în funcțiune activitatea creierului și după două luni anunță că el este sănătos și se duce la lucru. Un asemenea om merită toată admirația. Acea muncă pe care o desfășoară de dimineața până seara, a eliberat teama că „nu sunt iubit”, ceea ce știe numai el singur. Dar acțiunea sa se reflectă în mod binefăcător și asupra vieții familiei sale.

Alt om vine la cabinet de multe ori, se văicărește și plânge și așteaptă ca boala lui să fie vindecată, dar dacă pui în fața lui o asemenea condiție: „*Fie începeți să vă ocupați de persoana dumneavoastră, eliberând stresurile pe care le aveți, fi nu mai veniți!*”, atunci el încetează să mai vină, el preferă să rămână bolnav. Personale cu capacități extrasenzoriale adeseori recurg la alegorii. Aceasta este dictată de necesitatea de a nu-l șoca pe bolnav, totuși să-i spună adevărul. Cine înțelege, acela va acționa. Cuvintele vindecătorului conduc forțele spirituale superioare, a căror înțelepciune nu se contrazice. De pe urmă vizitei la persoana cu capacități extrasenzoriale, omul trebuie să primească speranță, impuls, gânduri și emoții pozitive și

aprecierea vieții sale incorecte – atunci el, cel puțin poate să îndrepte ceva. El trebuie să primească cunoștințe și să hotărască ce e de făcut mai departe – să meargă la doctor sau să se întoarcă. Cu cât este mai gravă boala, cu atât mai repede trebuie acționat. Acela care nu a înțeles acest lucru și a fost dezamăgit, trebuie să înțeleagă: el singur a ales acea persoană cu capacități extrasenzoriale.

Dacă spiritul a semnalat deja, iar cineva a perceput că de la mâna lui pornește energia tămăduitoare, bucurați-vă, ajutați-vă pe dumneavoastră, familia și pe alții. Examinați-vă detașat, aceasta nu este o chestiune de glumă, ci o activitate foarte serioasă. Cercetați-vă cu responsabilitate și cu dorința de a merge mai departe. O să fiți ajutați dacă dorința dumneavoastră este curată și sinceră, dar nu imediat. Înainte trebuie să simțiți că gândirea dumneavoastră nu vă mai ajunge. Nu așteptați pomană de la Dumnezeu, pomagogiilor le rămân firimiturile. Un adevărat aliment spiritual trebuie să-l meriți. Și în acest caz poți să te ajuți prin iertare, puneți-vă capul la contribuție. În primul rând, omul cu capacități extrasenzoriale trebuie să se descopere pe sine însuși, să-și ajute propria persoană.

Omului contemporan, cu o structură practică a minții, îi este greu să înțeleagă că prin iertare se poate obține și altceva în afară de satisfacție interioară de pe urma unui gest binefăcător. Este greu să crezi în ceea ce nu vezi.

Aceasta se referă și la vindecători. Atingerea cu mâna este vizibilă ochiului, înseamnă că lecuiește. O asemenea lecuire este numai începutul. Dar acela al cărui spirit s-a deschis și la care a apărut necesitatea de a crea binele, crede, și faptele sale sunt încununate de succes. Succesul

înseamnă sănătate, prosperitate și progres.

Mi s-a întâmplat să mă întâlnesc cu vindecători care doresc să cunoască ce se întâmplă cu ei, de unde începe boala – din această viață sau dintr-o viață anterioară etc., dar la fiecare cuvânt de-al meu urmează răspunsul: *eu știu, eu știu, eu știu*.

Iertați-mă, dar de la cunoaștere doar, folosul e mic. De boală se poate scăpa. În ce fel? Eu i-am învățat, deci: *ier-tați stresul – cauza*.

Câteodată este mult mai ușor să explici unui bolnav ce nu știe nimic, decât omului care a frecventat nenumărate cursuri și a citit o mulțime de cărți. Percep împotrivirea, încercarea de a ieși din situație, întrucât fiecare vindecător are propria idee fixă și propria tehnică.

Subliniez din nou: **unica forță din univers care ne poate elibera este iertarea, după cum ne-a învățat Hristos**. Aceasta nu este ideea mea, eu sunt numai intermediarul.

Dezvoltarea spirituală este împiedicată de dogme. Există profesori de parapsihologie care neagă știința medicală. În Împărăția Divină acționează o regulă de aur: *știința îl îmbogățește pe om*. Dacă la începutul formării noastre ca vindecător avem senzația că, într-o oarecare măsură, medicina ne împiedică, dați-mi voie să vă spun că ulterior fără medicină nu ne vom putea descurca. Fiecare profesor care începe să facă propaganda învățatului său ca fiind unică trebuie să îi spună elevului: „*Viabilă este acea învățătură care trecând prin suflet, începe să lucreze, astfel încât aceasta se va dezvolta și atunci când profesorul nu va mai fi*” și astfel lasă urmașilor ceva foarte important. Un profesor înțelept învață oamenii să comunice, să respecte orice persoană chiar dacă o consideră adversar, și

astfel foarte curând vor putea descoperi că acea persoană nu este deloc adversar și dușman, ci prieten. Ei chiar au un drum comun.

Nu știu în ce măsură am reușit să-i conving pe cei ce se ceartă că învinuirile și batjocorirea reciprocă constituie o greșeală comună. Dar cel înțelept învață din greșeli.

Dacă un bolnav trece de la medicină la omul cu capacități extrasenzoriale, atunci ceva nu e în regulă cu medicina. Iar dacă se întâmplă invers, atunci ceva nu este în regulă cu omul cu capacități extrasenzoriale. Ambele părți trebuie să tragă concluzii din aceasta.

Dar, cea mai mare responsabilitate trebuie să o poarte omul. Atât timp cât sănătatea este dusă într-un atelier de reparații, ca un automobil, din asta nu va ieși nimic. Nimeni nu va putea să vă salveze de boala, pe care dumneavoastră ați acumulat-o cu grijă în ani de zile. Nu poate, nu trebuie și nu îi stă în putere! Boala constituie lecția omului. Dumneavoastră înșivă ați acumulat-o în sine. Dacă nu vreți s-o înțelegeți, atunci urmează să suferiți.

Îmi este perfect cunoscut cât de nedumeriți sunt aceia care, venind la mine, sunt obligați să citească în sala de așteptare o mică frază: „*Iertare, iubire și sănătate*”. Fără cunoștințe anticipate este mai greu de discutat. Cred că pentru un om învățat acest lucru nu constituie o greutate și atunci noi putem să folosim timpul de consultație pentru o discuție concretă și personal adresată lui.

Răutatea și invidia se zbuciumă cu o asemenea forță, încât ecoul lor se răspândește în întregul oraș. În farmacie, calmantele le cumpără numai cei speriați și supărați. Este natural, cel supărat nu se vindecă pentru că el trebuie să fie supărat. Dar aceia care din lecția prezentată de mine extrag tot ce este bun și se vindecă, știu că binele alimentează

sufletul și oferă speranța de a merge înainte și mai departe. Bucuria dumneavoastră este și bucuria mea. Cu dumneavoastră este iubirea. Dacă acum citiți aceste rânduri, atunci probabil știți că mă adresez tocmai dumneavoastră. Fiecăru-i om cu capacități extrasenzoriale îi sunt cunoscute aceste bucurii și aceste trăiri. Medicinii tradiționale îi este teamă să nu fie dată la o parte. Frica are ochii mari, chiar dacă nu există motive.

Cu deosebită frică se manifestă doctorii față de noua cale, fiindu-le teamă de sarcasmul nimicitor al colegilor. Medicul care se adresează paramedicinii preferă să rămână anonim. Eu vă înțeleg foarte bine, întrucât eu însămi știu să citesc gândurile, dar eu văd și ceea ce se află în spatele gândurilor, văd cauza și efectul. Iertați frica dumneavoastră...

Și repetați următoarele cuvinte:

*Cu cât mai multe îndoituri are scoica,
Cu atât mai mari și mai prețioase sunt perlele.
Cu cât mai puternică este durerea în inima omului,
Cu atât mai mult este în stare să creeze.
Din bucurie nu se naște nimic desăvârșit.
Pentru a crea trebuie să suferi.*

Aino Kabe

Orice știință a început cândva și și-a cucerit dreptul său la viață. Orice știință actuală s-a așezat în rând cu altele și nu le-a înlăturat pe celelalte. Astfel, un om rațional va înțelege acest lucru.

Până în prezent, omenirea a trăit la nivelul instinctelor. În acest răstimp, omul a folosit pentru muncă aproximativ

5-6% din volumul creierului său. Aceasta a fost învățătura prin suferință. În ultimele două milenii, creierul omului se află în pregătire de a se deschide, deși în prezent, necesitatea s-a transformat în inevitabilitate. Acum, omenirea este la răscruce – aceia care primesc Învățătura de Eliberare a Universului, prin iertare, pentru prima dată adusă de Hristos, merg mai departe. Cine nu o primește, acela ... merge înapoi.

Practica mondială arată că medicina tradițională vine din ce în ce mai mult în ajutorul oamenilor cu capacități paranormale.

Repetarea este mama învățaturii

Repetitio est mater studiorum

Apariția acestui capitol este subordonată atitudinii mercantile a oamenilor față de ei înșiși și față de sănătatea lor. Trebuie subliniat faptul că tot ceea ce face omul, face pentru el.

Repetarea înseamnă dezvoltarea capacităților mentale.

Citind încet, omul analizează, sintetizează și devine mai deștept. Graba este semnul superficialității. Mulți spun că de fiecare dată când citesc despre „*iubire, iertare și sănătate*” ei obțin informații cărora nu le-au acordat atenție data trecută și cu fiecare nouă citire sănătatea li se îmbunătățește. De ce? Întrucât ei încep să înțeleagă din ce în ce mai bine cauza bolilor lor. Dar și cazurile contrare sunt multe. Totuși, fiecare are voie să învețe așa cum vrea.

Omul se naște ca să învețe. Ca tot ceea ce există, cunoașterea are două posibilități:

- prin învățătură,
- prin suferință.

Acum două mii de ani, omenirea era pregătită pentru a evolua prin învățătură în mod inteligent și i-a fost trimis ca învățător Hristos. El ne-a învățat să eliberăm răul prin iertare pentru a deschide calea binelui. Mulți însă au ales să meargă în continuare pe calea suferinței. Alegerea pe care o face omul este liberă și sfântă, dar fiecare trebuie să știe că după fapte urmează efecte corespunzătoare.

Cine învață prin suferință, acela se murdărește pe sine și Pământul. Noi am murdărit atât de mult Pământul, încât el nu mai suportă mai mult și ar fi murit dacă ne-ar fi fost permis să învățăm în continuare în acest mod neînțelept. Noi nu trăim singuri, în univers există forțe superioare mai înțelepte decât noi, forțe care apreciază Pământul, mențin echilibrul universului și care încearcă să ne ajute spiritual.

În prezent, ajutorul se înfăptuiește în mod „*accelerat*”, întrucât dezvoltarea noastră fizică a depășit-o pe cea spirituală. Accelerarea dezvoltării spirituale provoacă suferințe sufletești din cauza îngrădăririi stresurilor, partea pozitivă a acesteia constă în faptul că omul începe să caute singur și găsește înțelepciunea spirituală. Omenirea nu mai poate să se vindece la nivelul fizic, majoritatea bolilor devenind cronice.

Baza și creatorul vieții este Iubirea

Energia iubirii există pretutindeni. Tot ce este rău se întâmplă din cauza lipsei de Iubire. ...Iar astăzi există foarte mult rău.

Pentru a avea o viață bună, energia iubirii trebuie să pătrundă în TOȚI și în TOATE. Nu este suficient ca iubi-

rea să se păstreze aruncată la grămadă într-un colț sau așezată în mod ordonat pe o poliță. Energia iubirii trebuie să circule așa cum circulă energia electrică luminându-ne casa, să circule astfel ca aproapele nostru să simtă că este iubit și noi la rândul-ne să simțim că suntem iubiți.

În prezent mulți spun: „*Eu iubesc, dar nu sunt iubit*”. Este o durere sufletească pe care o încearcă, astăzi, toți: femei, bărbați, copii. Când omul este tânăr, acest sentiment este mai puternic, putând apare din naștere și el se tot acumulează.

Cine neagă stresul *nu mă iubește nimeni* sau spune că nu are nevoie de iubirea nimănui, că se descurcă și fără ea, nu știe ce este iubirea. El nu înțelege că existența noastră este determinată de o realitate invizibilă, că materia este o parte infimă a întregului care se numește Dumnezeu. Această cauză a crizei actuale a lumii noastre de fapt o constituie negarea lui Dumnezeu. Oamenii au o atitudine negativă, de ură și frică față de Dumnezeu, într-un singur cuvânt nerațională. Curentul energiei iubirii se blochează prin frică, **mai ales prin teama că - nu mă iubește nimeni - care este cea mai mare frică**. Ceea ce putem face noi, oamenii, este să recunoaștem această frică și să o eliminăm prin iertare.

Când trupul este pe cale să moară, pentru spirit aceasta înseamnă de fapt sfârșitul lecției de viață. Spiritul pleacă pentru schimbare, apoi începe o nouă lecție, într-un trup nou. Dar când moare iubirea, spiritul e pe moarte și spiritului îi este frică de aceasta, întrucât el este totalitatea energiei iubirii pe care este imposibil să o recreeze ulterior.

Teamă că - *nu mă iubește nimeni* - stă ca un zid la limita cu câmpurile energetice. Pătrunderea prin zidul fricii stârnește sentimentul violenței și provoacă o neliniște

de neînțeles, iritare, sentimentul de pustietate în suflet, dorința de a-l înlătura pe cel care te incită.

Nu există viață fără iubire. Dacă nu vom conștientiza prezența, în noi, a stresului *nu mă iubește nimeni*, adică a lipsei de iubire, zidul stresului va crește până la distrugerea noastră totală.

Cunoaștem cu toții starea când dorim foarte mult să mergem la un om, dar în prezența lui simțim o iritare inexplicabilă, tristețe, sentimentul inutilității, ne supărăm pe noi înșine și ne pare rău că ne-am dus, deși de la început am știut că totul se va derula în acest fel, că va fi ca de obicei. Simțim o energie negativă de la ciocnirea cu zidurile fricii noastre. Cu cât există mai multă discordanță între noi și acel om, cu atât mai mare este dezamăgirea.

Fără iubire nu există viață și omul, cu tot mai mare disperare, străpunge zidul fricii, care cu timpul se îngroașă și cauzează o durere din ce în ce mai mare. Datorită zidului fricii sexul devine din ce în ce mai rafinat, dar cu aceasta nu se alimentează orice suflet. Sexul nu înlocuiește iubirea.

Cum apare stresul?

Cândva, cu mult înainte, la „străbunica” noastră a apărut dorința să domine bărbatul. Acesta a fost începutul materialismului, începutul puterii superioare a femeii, care a transformat bărbatul în obiect. Acesta a apărut ca un efect secundar negativ la perfecționarea creierului uman, dar s-a demonstrat că mintea este bună, dar nu poate depăși legile naturii. Omului nu îi este dat să domine asupra lui Dumnezeu. Nimeni nu are dreptul să domine asupra altcuiva. Legăturile matrimoniale nu trebuie să se

transforme în lanțuri ale robiei.

Dumnezeu a stabilit ca bărbatul să fie capul, iar femeia să fie gâtul. Ei au minunatele lor drepturi și îndatoriri, de care trebuie să se bucure și trebuie să știe că locurile lor sunt acolo unde trebuie. Dacă însă capul consideră că are dreptul să întoarcă gâtul, atunci aceasta este un cap flușturistic. Un adevărat conducător ridică în slăvi poporul său, întrucât un stăpân înțelept știe că fără popor el nu mai este conducător. Faptul că bărbatul domină femeia, constituie o nouă greșală a omenirii, motiv pentru care a trebuit să suferim.

Și dacă gâtul, la rândul său, dorește să fie mai presus de cap, atunci corpul nu poate fi sănătos. Oare aceasta este dorința femeii!?!

Cea mai mare parte dintre bărbați și femei au convins-gerea că pentru multe dintre suferințele lor *este de vină partea adversă*. Ei apelează la mii de cazuri din viață pentru a-și argumenta părerea.

Acela care dorește să domine cu orice preț se înfurie dacă i se spune: „*Nu există binele, nu există răul. Orice rău conține în sinea sa binele, orice bine conține în sinea sa răul. Este nevoie numai ca să-l cauți. Tot ceea ce îl obligă pe om să sufere, el singur atrage către sine cu neîncrederea și gândirea sa. Corectați-vă concepția despre lume, eliberați-vă de stresuri, și soțul sau soția dumneavoastră se vor schimba.*” Majoritatea dintre cei supărați nu cred, fiindcă sunt obișnuiți să obțină totul prin forță.

Unora le este teamă că orice frază este o învinuire directă. Îmi amintesc de o doamnă simpatică, director de școală. Cu cât mai mult mă asculta, cu atât mai puțin înțelegea – teama că i se va spune că este vinovată, că este rea, punea stăpânirea pe ea. Își dorea atât de mult să fie bună

încât nu mai înțelegea nimic. I-am spus: - „*Toți oamenii sunt buni de la natură, dumneavoastră de asemenea. Numai că stresurile dumneavoastră așteaptă să fie eliberate*”. Am avut senzația că am înțepat cu un ac un balon umflat până la refuz. Zidul de energie negativă se prăbușise. În fața mea, stătea o școlăriță speriată care aștepta să fie pedepsită, și nu a înțeles că nu va fi nici o pedeapsă. Așa este omul care trăiește în condiții de frică. Această femeie a simțit în sinea ei o influență puternică a fricii.

În diferite vieti noi apărem atât ca femei, cât și ca bărbați și astfel materia constituie o lecție pentru omenire. Noi am fi dorit să aflăm ce se petrece dacă încălcăm legile naturii și permitem lucrurilor să ne domine. Dorința de a domina, de a fi mai presus de celălalt, îți ia rațiunea și face corpul bolnav, atât la cel care domină, cât și la cel care permite să fie dominat.

Din clipa în care „străbuna noastră” a dorit să domine asupra bărbatului, la ea s-a stins instinctul matern ce exista de la începutul lumii.

Ce înseamnă aceasta?

Când „străbuna” s-a culcat cu un bărbat, atunci ea a conceput un copil. Acesta a fost nivelul instinctelor iar copilul, ajungând în suflet la pragul simbolic al vieții sale, este primit cu iubire. Așa cum se știe, spiritul înseamnă „ego”. *Ego-ul* are două fațete: sentimentul demnității proprii și egoismul. Fiecare spirit are nevoie ca mama sa să-l iubească și aceasta înseamnă că l-ați fi întâmpinat și l-ați fi chemat la viață. O dată cu dispariția instinctului matern la „străbuna noastră”, a început sexul de dragul sexului, iar mama, ocupându-se de sex, nu știe exact când concepe copilul. Copilul care apare în pragul vieții sale, primește toate problemele vieții pe care le au părinții, întrucât forța

emoțiilor negative, este în drumul lor. Cele rele au picioare mai iuți.

Esența spiritului copilului este iubirea sinceră, curată și eternă. Dar spiritul este gingaș și ușor de rănit și la el apare sentimentul că nu este iubit, întrucât nimeni nu-i spune: „*Eu te iubesc. Vino, crește spre bucuria vieții*”. Teama că *eu nu sunt iubit* la majoritatea oamenilor apare încă în viața anterioară. Cui i se dă mai mult, aceluia i se și cere mult. Rațiunea străbunei a fost puțin dezvoltată, la mama contemporană este mai puternică, ca atare mama contemporană trebuie să facă totul din ce în ce mai conștiincios.

Pe parcursul gravidității, mama comite greșeli neînțelegând că alături de ea se află un spirit înalt, care aude totul, vede totul și înțelege totul. El vine să învețe lecția unei noi vieți și dorește să facă tot ce și-a propus și o va face, dar prin suferință – datorită stresului *nu mă iubește nimeni*, deși trebuia s-o facă prin învățătură dar timpul pentru aceasta a trecut. Prima profesoară este mama. Datoria fiecărui profesor este de a-și învăța elevul înțelepciunea adevărată, să aibă o atitudine corectă față de lume și față de sine. Omul contemporan, materialist, nu posedă înțelepciunea adevărată, de aceea munca profesorilor este foarte grea. Dar corpul nostru nu înțelege această justificare.

Spiritul, sufletul și corpul trăiesc după legile naturii. Dacă rațiunea noastră nu înțelege corect viața, atunci suferă corpul. Oricine învață incorect acumulează în sine sentimentul culpabilității, care provoacă nervozitate, nesiguranță și căutarea greșelilor la alții.

Mama, în calitate de profesoară, are nevoie de cunoștințe pentru a învăța corect în numele ei și al generațiilor ei viitoare. În numele vieții ei și a vieții viitorilor ei copii.

Gândul are o putere de influență foarte mare, iar gândurile mamei au putere uriașă. Legătura invizibilă cu mama este eternă.

Fiecare mamă trebuie să-i ceară iertare copilului său fiindcă:

- concepând copilul, nu l-a chemat la viață cu iubire;
- în timpul sarcinii, nu i-a explicat gândurile și faptele sale negative și nu i-a cerut iertare;
- nu știe că un copil se naște singur și așteaptă de la mamă doar chemarea iubirii;
- în momentul nașterii i-a transmis în loc de iubire, stresul *nu mă iubește nimeni*.

Mama trebuie să se ierte pe sine însăși că n-a știut și n-a făcut aceste lucruri. Toate greșelile necorectate se acumulează în sufletul mamei ca un sentiment al vinovăției inexplicabil.

Trebuie să-i mai ceară iertare și trupului său că i-a provocat dureri prin aceste greșeli.

Doresc părinții să recunoască sau nu, dar copilul este oglinda căminului părintesc. Atât părinții cât și copiii trebuie să-și ceară iertare unii altora pentru greșelile comise și atunci copiii nu vor mai crede că părinții nu-i iubesc. Aceasta nu este o simplă lamentare, ci este o durere sufletească extrem de gravă, fiindcă iubirea posesivă a părinților rănește dureros.

Copilului contemporan îi sunt caracteristice următoarele afirmații: „*Eu știu că părinții mă iubesc, dar eu nu simt acest lucru ci simt că nu sunt iubit. Ei știu numai să interzică, să comande, să mă învețe și acest lucru mă doare foarte mult*”.

Dragi mame! Înțelegeți-mă bine - acestea nu sunt

învinuiri, ci greșeli care așteaptă să fie corectate. Părinții pot iubi copilul mai mult decât trebuie, dar dragostea lor se clădește pe temelia fricii și nu ajunge la copil. Ajunge însă numai ceea ce constituie contrariul iubirii înălțătoare, spirituale, adică iubirea posesivă. Tocmai ea este cea care cauzează boala. Mama cu fricile ei, domină copilul deja din pruncie. Mama și copilul sunt legați pentru totdeauna printr-un cordon ombilical invizibil. Mama domină copilul și prin plexul solar. Dereglarea digestiei la sugari, infecțiile provocate de bacilul koch, gastrita etc. înseamnă că mama s-a speriat și este supărată. Dacă mama își va ierta stresul, copilul se va vindeca de bolile tractului digestiv. Copilul cu apendicită acută poate evita operația și se poate vindeca dacă viața părinților iese din încurcătură. Problemele părinților nu pot dispărea înainte ca ei să se elibereze de teama: „*eu nu sunt iubit*”. Apoi trebuie să elibereze stresul din cauza problemelor materiale etc. După aceea ei își recapătă capacitatea de gândire normală și găsesc o ieșire salvatoare.

Nivelul rațiunii este un nivel fizic. Nimeni nu poate să iubească la comandă. Părinții cer de la copii să îi iubească, dar nu înțeleg că propria lor iubire posesivă nu încălzește inima nimănui. Închipuiți-vă o pe mama care simte teama că „*nu este iubită*” (iar în zilele noastre nu prea se întâmplă altfel). Ea se află în spatele zidului ei de frică, iubește, se chinuie, disperă, întrucât simte că „*la noi nu merge totul așa cum am fi dorit*” dar toate dorințele binefăcătoare se izbesc de zid.

În sufletul femeii este așezat izvorul de iubire, în sufletul bărbatului, acesta lipsește. Bărbatul este forța de concentrare.

Izvorul iubirii femeii produce atâta iubire, încât îneacă

însuși izvorul și, cu timpul, se transformă într-un vulcan clocotitor, dar nimeni nu simte acest lucru pentru că zidul fricii nu permite iubirii să curgă. Furia, dimpotrivă, ca orice lucru negativ, posedă o forță nimicitoare care trece prin orice zid.

Bărbatul și copiii, având nevoie de iubire, sunt întotdeauna nevoiți să-și provoace singuri durere încercând să pătrundă prin zid, dar acea iubire care să alimenteze în permanență sufletul nu o primesc nicidecum. Numai la cei ce se află unul în brațele altuia = aflându-se unul în bio-câmpul celuilalt apare deplinul sentiment al iubirii. Întrucât așa ceva nu se întâmplă în permanență, atunci dezamăgirea devine din ce în ce mai mare. Astfel, tatăl, fiii:

- Își întorc capul unul de la celălalt;
- Se închid în sine și ascultă învinuirile mamei că *pe ea nu o iubesc*;
- Își îneacă necazurile în băutură devenind alcoolici;
- Devin narcomani;
- Ajung în clinicile de psihiatrie;
- Se cufundă în infracțiuni;
- Pleacă să caute un nou izvor de iubire întrucât bărbatul nu poate trăi fără iubirea femeii.

Nimeni nu trăiește fără iubire. Este o lege a naturii.

Deseori se întâmplă ca bărbatul să nu caute un contact intim în afara căminului, dar o femeie străină poate pe neașteptate să alimenteze sufletul bărbatului cu iubire spirituală. Bărbatului i se poate încălzi sufletul datorită unei fete tinere și frumoșele și pentru aceasta nu trebuie să te superi. De obicei femeia nu îl crede pe soț și, cu învinuirile nefondate, îl aduce într-o asemenea stare, încât, învinuirile se pot transforma în unele pe deplin întemeiate. Ge-

lozia este un stres atât al femeii cât și al bărbatului. Simplu vorbind, aceasta este o furie ce provoacă învinuirea rău intenționată, a cărei cauză este teama că *eu nu sunt iubit*. Dacă soția (soțul) este geloasă atunci mai devreme sau mai târziu soțul (soția) se va duce să înfăptuiască acele lucruri de care a fost învinuit, fiecare în concordanță cu motivația și convingerea sa. Chiar dacă înșelarea are loc numai cu gândul, celălalt va simți acest lucru.

Ca urmare este inutil să-ți justifici faptele. Să zicem că eu, chipurile, mi-am acoperit soțul de reproșuri, apoi vin și spun: *uită-te un pic ce scandal fac alții!*

Fiecare om trebuie să știe că va primi, mai devreme sau mai târziu, ceea ce dorește, de aceea trebuie să ne formulăm cu înțelepciune gândurile – dorințe. Corpul însă nu ține seama de faptul că oamenii nu știu să gândească corect și nu știu să-și corecteze greșelile. Corpul știe numai un singur lucru: dacă *în el a pătruns stresul, atunci el trebuie să atragă ceva similar pentru a provoca boala sau o altă încercare și atunci omul să înțeleagă că este vorba de stresul în cauză*. Astfel îl învață corpul pe om. Trebuie să înveți să recunoști fiecare semnal pe care ți-l transmite corpul și atunci, în viața ta, totul va fi în ordine.

Fiica reacționează altfel la zidul fricii mamei. Ea însăși are în suflet izvorul iubirii, iar dacă mama îi cauzează durere, atunci fiica se îndepărtează mai repede, deoarece viața ei nu depinde de mână. Fiica vrea numai să iubească foarte, foarte mult acea mamă pe care ea singură și-a ales-o, cu o imensă iubire, și de care avea nevoie mai mult decât orice. Căpșorul fetei, blocat de frică, nu este în stare să înțeleagă obstacolul și ea începe să se roage pentru iubire: devine cuminte, ascultătoare, harnică și conștiincioasă și astfel poate să trăiască toată viața, vărsând lacrimi la gân-

dul că nu este iubită. Se duce să caute iubire în altă parte și poate ajunge până la a deveni prostituată.

Și, în viață, toată această tragedie are loc din cauză că omul nu poate trăi fără iubire și nici nu poate înlătura teama care o blochează.

Animalele și natura constituie forme de viață mult mai puțin dezvoltate, însă iubirea lor decurge fără obstacole și omul înțelege, aflându-se în natură, să se elibereze de durerea sufletească. Nu trebuie să ne gândim că iubirea provine numai din sufletul mamei și al fetei în general.

Atunci când omul iartă frica sa că „*nu sunt iubit*”, el se deschide și pentru iubirea naturii. Acest lucru este suficient pentru a trăi, a se liniști și a începe să gândească.

Dar omului îi este necesar ca pe el să îl iubească TOTI, în caz contrar, el nu se consideră om și, de aceea, iarăși și iarăși se duce în mijlocul celor ce seamănă cu el și dispararea lui crește. El începe să revendice, să devină capricios, să învinovățească, să devină îndărătnic, să se supere și să fie gelos etc., neînțelegând că toate acestea constituie esența violenței prin care nu face decât să respingă iubirea.

Cel care dorește să fie iubit trebuie să știe că **iubirea este atrasă numai de iubire**. Similarul atrage către sine similarul. Eliberați iubirea din captivitatea fricii și atunci veți putea fi iubit.

Stresul „*nu mă iubește nimeni*” blochează chakrele IV, V, VI și VII – iubirea, comunicarea, speranța și credința. Deseori blocajul este atât de puternic încât omul neagă că ar avea acest stres. Dar dacă cel de lângă el își eliberează stresul propriu, atunci aceasta acționează și la primul om și în consecință la el se naște împăcarea. Treptat, sufletul începe să se deschidă pentru bine, pentru iubire. Mai târziu, bucuria devine reciprocă.

Cel care își arată cu degetul partenerul și are pretenția să fie celălalt cel care începe, întrucât el este vinovatul, acesta să știe că celălalt a trebuit să înfăptuiască lucrul de care este acuzat. Tu, cel ce ai o asemenea frică, ai avut nevoie să ți se întâmple lucrul respectiv!

Mulțor oameni le este teamă de sentimentul fricii – de stres, nu îl recunosc. Acesta ar fi asemănător cu a culpabiliza pe cineva. Bărbatul care își pierde auzul sau vederea nu vrea să-și recunoască stresul ce i-a blocat capul, întrucât nu dorește ca cineva să vorbească rău despre drăguța sa soție. El nu înțelege că se folosește cuvântul „soție” ca pe o noțiune generală la adresa sexului feminin (boala la el este în partea dreaptă a corpului). Nici prin cap nu-i trece că suferința putea fi provocată fie de mamă, fie de mătuși, de colegele de serviciu, sau de fostele iubite. Auzul și vederea nu se pierd din senin.

Dacă organul este bolnav, întrebați-vă:

- Ce fel de teamă a blocat dorința organului de a-și exercita funcțiile?

- De ce ochii nu vor să vadă?

- De ce urechile nu vor să audă?

Dar se poate ca pentru dumneavoastră să fie convenabil să vă îmbolnăviți puțin. Numai să nu uitați că viața este o mișcare înainte și similarul atrage către sine similarul. Boala mocnește, se autoîntreține ca și focul sub cenușă.

Analizați-vă viața și veți găsi cauza bolii. Să negi e ușor, dar cu aceasta nu-ți vindeci trupul. El nu are nevoie de justificări, de explicații, de argumente, el are nevoie de reușita ta de a rezolva problema! Limbajul corpului este logic (uitați-vă la tabelele prezentate înainte privind așezarea stresurilor).

A venit la mine la consultație o femeie tânără, frumoasă, îngrijită, manierată, atingând înfumurarea. Ea nu a înțeles că natura și așa a înzestrat-o cu destulă feminitate și frumusețe. Una dintre cauzele trufiei exagerate era stresul *nu mă iubește nimeni*. Mi-a spus că a fost pe la diferiți medici până a ajuns la cel mai renumit care i-a stopat boala pentru o jumătate de an. Este plăcut să vezi un om care știe să se comporte, dar e dureros să vezi cum se minte pe el însuși.

Avea dureri de cap și probleme ginecologice, ea fiind suspectată chiar de patologie oncologică. Femeia ocupa un post de conducere și simțea că boala sa are legătură cu serviciul. Sentimentul era corect, dar gândurile erau false. Se îndoia de faptul că ar fi putut să-și găsească o altă muncă, unde să aibă aceeași funcție de conducere.

Am încercat să-i explic cauza bolilor ei.

Durerile de cap erau din cauza stresului *nu mă iubește nimeni*. Ea nu m-a întrerupt la jumătatea frazei și nu a început să nege, să spună că eu greșesc și că ea nu are o asemenea teamă. Ea a fost întruchiparea idealului unei femei de afaceri moderne – reținută, educată, dar fără să înțeleagă că tot acest luciu exterior îi era necesar numai pentru a fi iubită și el era dictat de teama că altfel nu va fi iubită. Cauza durerilor de cap a fost teama și dominarea în manieră bărbătească pentru a fi apreciată de conducere. Chistul din ovarul drept a dispărut după tratamentul unui medic bun. Un doctor particular, renumit, reprezintă pentru oamenii moderni întruchiparea bunăstării, chiar dacă adevărul este departe de a fi așa. Încrederea în el a liniștit-o, stresul s-a diminuat și chistul s-a absorbit. Dar au rămas cauza și aderențele chistului.

Cauza era teama că nu poate să-și dirijeze afacerea, ea

gândea cam așa: „*eu sunt un om stimat, într-o firmă respectată și nu pot să-mi permit să pătez renumele firmei. Eu nu am dreptul să-i înșel pe alții*”.

Aderențele reprezintă încercările febrile de a apăra imaginea și convingerile ei. Omul cu capul blocat nu recunoaște aceasta în fața altuia, dar este bine dacă recunoaște măcar pentru sine. Corpul femeii o atenționează prin bolile sale: „Te iog, eliberează-ți stiesul, atunci poți să îndeplinești chiar aceeași activitate, dar fără încordare, fără boli, fără a consuma forță suplimentară, și, ceea ce este cel mai important - ca o femeie, cu căldură și iubire, fără să cauzezi cuiva vreo durere!”

Subliniez din nou:

În natură nu există vină, există greșeală. Partea bună a greșelii este că prin ea putem învăța ceva.

Greșeala trebuie îndreptată pentru a dovedi corpului că îl iubim și că ne-am învățat lecția.

Sentimentul vinei este o născocire a omului, dar și el așteaptă eliberarea sa.

Sentimentul vinovăției apare încă din burta mamei. Dacă mama provoacă prin stresurile sale contracțiile colului uterin și copilul o traumatizează la naștere, el vine pe lume cu un sentiment al vinovăției că i-a provocat dureri celui mai drag om. Fără orice intervenție în procesul nașterii, chiar și din partea medicilor, se poate amplifica sentimentul vinei copilului. Un asemenea copil, se uită cu frică la mamă și consideră justificată atitudinea negativă a acesteia, nepercepând faptul că el a devenit rob, care-i irită pe alții cu supunerea lui. Sentimentul vinovăției fiicei față de mamă a obligat-o să accepte problemele mamei, or as-

tăzi este evidentă viața grea a mamei, povara excesivă care atârână pe umerii ei. Aceasta este cauza apariției tumorilor uterine la femeile foarte tinere, chiar la cele care nu au atins douăzeci de ani. Aceasta nu este numai problema săracilor.

La fete și femei tinere se întrerupe funcția menstruală, sau intervine sterilitatea. Cauza rezidă de asemenea în sentimentul vinei față de mamă (de tată), teama că *eu nu sunt iubit sau că eu nu voi fi înțelept*. Înțelept sunt numai atunci când nu cheltuiesc banii, îi ascult în toate pe părinți și în permanență mă frământ pentru necazurile lor materiale. Așa procedează un copil bun, însă corpul lui nu va funcționa, fiindcă energia este blocată de frica de problemele materiale ale părinților.

Un bunic mi-a adus fotografia nepotului său de șaptesprezece ani. Acesta căzuse de la etajul patru și stătea în spital de o jumătate de an, cu multiple fracturi ale bazinului și picioarelor, iar oasele nu se sudau. Mai mult decât atât, se declanșase și osteoporoza. Cauza principală a traumatismului tânărului a constituit-o teama că „*nu este iubit*”. Doar acest stres provoacă fapte necugetate – nu se cade atât de simplu de la etajul patru. Bazinul reprezintă familia. Bazinul fisurat înseamnă o familie dezbinată. Picioarele sunt dominate de frica de problemele economice. Oasele sunt influențate de certurile dintre părinți, neplăcerile din cauza problemelor economice, iar acum se adaugă și cheltuielile suplimentare de spitalizare, fapt ce blochează energia vindecării.

Peste o săptămână, bunicul s-a dus la spital să-și viziteze nepotul, iar acesta l-a întâmpinat pe coridor, stând deja în cărje. Curând a fost externat.

Omului cu sentimente puternice de vinovăție, fiecare

cuvânt poate să-i pară un reproș = o învinuire. Repetatele certuri, supărările tacite sau închiderea în sine, toate determină ocuparea unei poziții de apărare, duc la o încordare permanentă = teama că „*nu sunt iubit*” și împiedică o comunicare normală. Un asemenea copil, pe măsură ce crește, își alimentează singur sentimentul său de vinovăție până când stresul acumulat îi transformă viața în chin. Pentru tine, i este greu să comunice, lor le este caracteristică ideea preconcepută. De la teama că „*nu sunt iubit*” comunicarea se blochează, iar ceilalți numesc un asemenea comportament indiferență, obraznicie, grosolănie etc. Se acumulează dezamăgirea și tristețea, iar de pe buze le scapă asemenea cuvinte, că apoi se rușinează singuri. Apare înstrăinarea de persoanele de aceeași vârstă, sihăstria.

Stresul *nu mă iubește nimeni* blochează capul, gâtul, umerii, coloana cervicală, mâinile, spatele până la a treia vertebră toracică inclusiv și provoacă:

- toate bolile fizice din această zonă;
- toate bolile psihice;
- toate devierile psihice:

 1. dezechilibru;
 2. comportament necontrolat, irațional;
 3. afectează memoria;
 4. capacitatea redusă de asimilare la așa-ziii copii „mărginiți” sau memorie slabă sclerotică la bătrâni;
 5. indiferență față de sine și față de alții;
 6. deznădejde;
 7. neputința de a crede în bine;
 8. încăpățânarea;
 9. căutarea și viziunea răului în tot ce există;
 10. exigență exagerată, severitate excesivă;
 11. negarea absolută a propriilor greșeli posibile.

Un asemenea om nu înțelege ce este într-adevăr bine și ce este rău. Dacă omul este blocat de teama că „*nu este iubit*” atunci lui îi merge totul anapoda. Chiar dacă lui i se pare că el face totul bine, totuși altora nu li se pare astfel. Un asemenea om nu este în stare să aibă sentimente pozitive, întrucât el are nevoie de teama că „*nu este iubit*”. Pe măsura dezvoltării, această teamă contribuie la apariția altor stesuri.

În general, omul are trei stresuri principale: **sentimentul de vinovăție. frica și furia**. Toate celelalte (de exemplu: îngrijorarea, lehamitea, disperarea, încăpățânarea, lipsa simțului responsabilității etc.) se pot atribui stresurilor de bază.

Stresul are limbajul său propriu: după complexitatea stresului se poate judeca nivelul de educație al omului. Întrucât similarul atrage către sine similarul, atunci pe măsura acumulării, sentimentul vinei se transformă în frică, iar frica la rândul ei provoacă furia. Furia distruge omul.

Furia e atât de distructivă încât provoacă, cel mai adesea, cancerul.

Cancerul se vindecă dacă omul se eliberează, în primul rând, de teama că „*nu este iubit*” și atunci îi devine mai ușor să elibereze stresul caracteristic pentru organul respectiv.

De exemplu:

- cancerul la creier – sîrscul *nu mă iubește nimeni*;
- cancer la stomac – constrângere;
- cancer la sân – învinuirea neîntemeiată a soțului că *nu mă iubește*;
- cancer la prostată – teama că voi fi învinuit că nu sunt un bărbat adevărat.

Dincolo de aceste exemple există multe cazuri concre-

te de vindecare. Stresurile de bază se intensificaseră într-atât, încât oamenii se înrăiseră. Toți cei care s-au vindecat erau oameni buni, muncitori, onești, dar aveau stresul *nu mă iubește nimeni*.

Dragostea lor exagerată pentru muncă și ordine devenise patologică. Ei înșiși deveniseră luptători fanatici pentru perfecționarea lumii, considerând că fără ei viața se oprește. Dar nu știau ce este iubirea, deoarece erau sclavii iubirii. Ei nu înțelegeau că sclavilor nu le mulțumește nimeni. Speranțele nerealizate au provocat suferința, apoi cancerul.

Dezvoltarea bolii

Patologia nu apare niciodată pe un loc gol. Dacă am fi fost atenți la semnalele emise de corp, nu ar fi apărut bolile. Dacă am fi gândit corect, nu ar fi apărut necazurile. Corpul este prietenul fidel al omului care nu lasă nimic fără supraveghere și-l informează despre toate.

Din ceva mic întotdeauna crește ceva mai mare:

1. În prima etapă, negativismul este neînsemnat, omul se simte greoi, este indispus, balonat, etc. în special seara, dar nici un doctor nu descoperă nimic și nici vorbă de tratament. Este bine ca pacientul să nu fie considerat nevrotic.

2. În a doua etapă, când trupul simte că stresul nu este eliberat, el concentrează energia negativă a stresului pentru ca omul să-l poată „*submina*”. Corpul nu poate să elimine stresul dincolo de limitele sale. În consecință, apare edemul vizibil sau palpabil.

3. În etapa a treia, are loc acumularea și comprimarea stresurilor, pentru ca ele să încapă, apoi apare lichid în cavități și organe, se formează chisturi – tumori benigne.

4. În etapa a patra, are loc comprimarea tumorilor mai dense.

Aici, de obicei, se adaugă furia. Cele mai răspândite și bine cunoscute formațiuni moi ale mucoaselor sunt adenoizii și polipii. Tumorile benigne pot deveni tari ca piatra, de dimensiuni uriașe, dar dacă în om nu există răutate, ură, ele nu se transformă în cancer.

Același mecarism funcționează și în cazul apariției obezității. Dacă omul își ia asupra sa greutatea stresului, dorește cu abnegație să rezolve toate problemele, atunci, când problemele continuă să crească, el începe numaidecât să se îngrașe. Nu ajută nici dietele sofisticate, nici pastilele scumpe și atât de la modă pentru slăbire. Dacă omul frecventează un curs lunar pentru slăbire dar în același timp afacerea lui este defectuoasă, atunci omul, contrar așteptărilor, începe să se îngrașe. Acela care dorește să se ia la trântă pieptiș în lupta cu viața, trebuie să dispună de un piept larg.

În altă categorie intră așa-zisii „*grosolani*” care nu mai sunt în stare să perceapă semnalele din lumea exterioară. Acești oameni sunt luptători pasivi care seamănă cu un zid de beton. Teamă că „*nu sunt iubit*”, îi obligă să sufere puternic și să se autoînvinuiască și de obicei sunt deosebit de descurajați.

Eu doresc să eliberez frica în felul următor:

Imaginați-vă că în fața dumneavoastră se află frica „*nu mă iubește nimeni*”.

Ea poate să se manifeste diferit și să provoace diferite emoții, dar dumneavoastră știți că este vorba de frica - stresul *nu mă iubește nimeni*.

Acum începeți să-i vorbiți ca unei persoane care a venit să vă învețe.

Te iert, stresule, că ai venit la mine.

Eu știu că ai venit la mine să mă înveți. că nu-mi ești dușman. Îți mulțumesc. eu am devenit mai înțelept, acum poți să pleci. Iartă-mă că te-am ținut așa de mult în mine ca pe un deținut, am limitat libertatea ta (orice energie are nevoie de libertate).

Mă iert și pe mine pentru faptul că te-am absorbit, înainte nu am putut să fac altfel. Dragul meu corp, iartă-mă că ți-am provocat dureri prin stresul „nu mă iubește nimeni” și prin alte stresuri.

Cine se eliberează de stresurile problemelor economice, de dorința de a domina oamenii, se debarasează și de kilogramele în plus. Celui care s-a obișnuit să domine și să culeagă laurii succesului îi va fi greu să scape de obezitate. Din aceeași categorie fac parte „nesimții” care nu recepționează semnalele din lumea exterioară. Aceștia sunt oamenii pasivi care seamănă cu un zid de beton. Stresul *nu mă iubește nimeni* care-i obligă să sufere și să-și asume toate responsabilitățile, este împins, de obicei, în profunzime.

Vă propun să eliberați stresul astfel:

Repetati! Repetați! Repetați!

Adânciți-vă tot mai mult. Adăugați propriile idei, comunicați cu stresurile dumneavoastră (cu cât mai sincer, cu atât mai bine). Dacă sunteți mamă și doriți să vă vindecați copilul, intrați în contact cu spiritul lui și împreună cu el iertați stresul copilului *nu mă iubește nimeni*. Pentru aceasta, imaginați-vă că spiritul copilului se află alături de dumneavoastră, că aude tot, vede tot, înțelege tot, și împreună cu el iertați toate stresurile, pe rând. Începând cu al treilea an de viață, copilul, îndrumat de părinți poate să facă singur acest lucru și el o face cu plăcere.

Spiritelor copiilor invalizi le este teamă că după vindecare nu vor mai fi iubite. Acum el este îngrijit și alintat, el este în centrul atenției, ceea ce înseamnă că este iubit. În viața anterioară, aceste spirite au traversat crize atât de puternice din cauza lipsei de iubire, încât au adus cu ele stresul și în viața actuală. Există cazuri când durerea sufletească a copilului este atât de mare, încât devine încăpățânat și rău. În asemenea cazuri, mama poate să ierte stresurile singură, ca și în cazul pruncului, până se schimbă copilul.

Multor copii le este frică de părinți, unii, însă, au curajul să le spună.

Ce se întâmplă?

Copilul are nevoie de iubirea lor, dar când părinții sunt bolnavi, le oferă iubirea sa. El trebuie să intre în câmpurile energetice ale părinților prin zidul de frică, dar fiind receptiv la durere, îi este frică de zid. Cu cât se face mai gros zidul, cu atât mai mult se îndepărtează copilul și în curând nu va mai putea trece. El va deveni apatic, abrutizat, plângăreț și se îmbolnăvește. Dacă părinții l-ar lua în brațe, l-ar mângâia, și i-ar spune că îl iubesc, ar începe să plângă dezlănțuit, un plâns care nu poate fi exprimat în

cuvinte. În cel mai bun caz, vor simți că are nevoie să se liniștească plângând, în cel mai rău caz, se vor supăra și îl vor respinge spunându-i: - „Ce rău ești, n-avem nevoie de un asemenea plângăreț”.

La copiii contemporani, vai, cât de adânci sunt rănila sufletești!

Cu timpul, un asemenea copil este umilit de toți, se înrăiește și începe să se răzbune. Deprinderea părinților de a ordona, de „a face ordine acasă” constituie de obicei cauza dezordinii. De regulă, părinții, pentru a se autojustifica, spun: „Eu am doi copii și cum de s-a întâmplat ca unul să fie ordonat, iar celălalt atât de neglijent?”

Dragi părinți! Amintiți-vă cum ați conceput copiii. E posibil, ca pe unul să-l fi conceput ca porumbeii, din iubire, iar când l-ați conceput pe celălalt, nu se răcise încă atmosfera de la ultima ceartă, v-ați dus în pat ca să vă împăcați, însă în suflet ați continuat să simțiți supărarea. Cu o asemenea „salutare” ați întâmpinat copilul la pragul vieții... Copilul constituie oglinda căminului. Așa a fost, este și va fi. Copilul primește cele mai mari stresuri cu prilejul conceperii. Aduceți-vă aminte de acel timp și cereți-vă iertare de la copil.

De asemenea, eliberați și celelalte stresuri. Dacă în procesul eliberării stresului de bază vă aduceți aminte de o anumită negativitate trecută, atunci eliberați-o imediat, fiindcă nu este întâmplător că v-ați amintit tocmai acum. Apoi continuați cu stresul de bază. Întrucât fiecare om are toate stresurile de bază, fiecare om poate fi ușor învinuit, supărat, intimidat. Dacă învinuirea este neîntemeiată, iar ulterior apare necesitatea acesteia, rezultă că stresul și-a atins scopul. Dacă nu recunoașteți că el a mărit sentimentul vinovăției, atunci probabil că a supărat sau a speriat și

în aceasta constă esența acțiunii sale.

Dacă omul este speriat, atunci nu numai că-i crește frica, dar apare și îndoiala (sentimentul vinovăției + frica) sau furia (ce drept are să se comporte astfel?).

Omul absoarbe în sine o imensitate de stresuri, se întristează și se simte nefericit din cauză că nu-i merg treburile și îi este rău. El caută vinovați, îi găsește, își plânge de milă sau se înfurie descoperind vinovații, dar toate acestea nu ajută. Și nu pot ajuta, întrucât cauza nu a fost eliminată. Teama că „*nu sunt iubit*” te face să-ți simți capul greu, provoacă migrene, mărește tensiunea arterială, cauzează tristețe, sentimentul că te-ai săturat de viață, accese de furie, care ulterior se transformă în părere de rău și, printre altele, durerea sufletească se adâncește. Și toate acestea vor persista până când vei elibera stresul „*nu sunt iubit*”.

Când ieși în considerare părerea altora, când ți-e frică de părerea altora, când acorzi prea mare atenție părerii altora, etc., când nu poți să te adaptezi la situație, toate acestea constituie o mulțime infinită de variații și nu reprezintă nimic altceva decât teama că „*eu nu sunt iubit*”.

Subliniez încă o dată: omul are trei stresuri de bază care nasc teama că „*eu nu sunt iubit*”, toate celelalte multiple stresuri le legăm de acestea.

Cu cât omul complică mai mult stresurile sale, cu atât mai complicată devine și boala. Omul cu creierul blocat nu poate să diminueze stresurile, nu poate să gândească mai simplu. Nu degeaba se spune că omul cu adevărat înțelept se exprimă într-un limbaj simplu, iar cel care dorește să producă impresia omului înțelept, se străduiește să vorbească cât se poate de complicat, dar de fapt nu clarifică esența problemei. Și problema matematică se rezolvă mai ușor dacă se simplifică – se aduce la același numitor.

Corpul nostru așteaptă de la noi sinceritate și onestitate chiar dacă uneori facem pe bufonul în prezența altora. Dacă vrem să ne măsurăm cu natura, atunci natura iese victorioasă.

Numai când omul începe să elibereze stresurile, el începe să înțeleagă cât de mult își complicase viața. Fiecare idee negativă, amintire sau frică în fața viitorului, necesită eliberare, întrucât ele nu v-au apărut fără motiv.

Nu există nimic întâmplător. Cu gândurile sale, omul își atrage tocmai acea situație care îi este necesară pentru educație. Iar dacă aceasta se întâmplă să fie rea, atunci urmează să tragă concluzia și să înceapă să-și dirijeze corect gândurile.

O studentă suferea de guturai cronic. Făcea tratamente, iar, după o perioadă de timp, boala revenea. Fata era deșteaptă, frumoasă, dar nici un tânăr nu-i acorda atenție întrucât ea se izolase prin zidul de nepătruns al fricii că „*nu este iubită*”. De îndată ce a început să-și elibereze frica totul s-a schimbat. Ea a remarcat: „*Am scăpat de nasul smiorcăit și de îndată a apărut iubirea*”.

Omul cu fire blândă spune cu lacrimi în ochi: „*Eu nu simt frica, cel puțin nu ajunge la mine. Dar încordarea există într-adevăr, cum se poate fără ea!*”

Dragă omule! Încordarea care te obligă în permanență să rămâi în șa este chiar teama: „*eu nu sunt iubit*”. Tu faci același lucru pentru a place altora. Un asemenea om, în afara stresului de bază, simte frica în fața fricii.

Cine neagă stresurile de bază se consideră mai presus decât alții.

Iubirea reprezintă tot ce este mai bun, în același timp: sănătate, reușită, bunăstare și fericire.

Cel mai important lucru este deschiderea spirituală.

Omul care nu este blocat de tema că „*nu este iubit*” începe să vadă realitatea vieții. El începe să vadă binele și răul în interconexiunea lor adevărată. Viața devine de înțeles. În sufletul unui asemenea om se instalează liniștea. În viața unui asemenea om este trimisă IUBIREA.

Teama că „*nu sunt iubit*” dezvoltă la copil lanțul stresurilor. *Sentimentul vinovăției* față de mamă, dobândit la naștere, iar mai apoi sentimentul culpabilității din cauza greșelilor stârnește acumularea critică a sentimentului vinovăției.

Sentimentul vinovăției se transformă în frică, „aceasta înseamnă oare că eu am procedat rău?”. Frica atrage către sine frică.

Frica, acumulându-se, stârnește *furia*. *Furia*, acumulându-se la rândul ei, duce la *moarte*.

Furia trece prin următoarele etape:

Furia panicoasă:

1. Acțiunea ei este evidentă la copii, care văzând sau simțind ura părinților, certurile, bătăile, lipsa de respect dintre ei, văzând cum se distruge valoarea supremă a existenței – iubirea, încearcă să salveze ceea ce se mai poate salva. Ei devin irascibili, neliniștiți, încearcă să distrugă zidul fricii ca să elibereze calea spre iubire. Scopul lor, însă, rămâne neînțeles. Acești copii se îmbolnăvesc de afecțiuni alergice ce nu pot fi vindecate cu nici un fel de medicamente. La acești copii este comun faptul că nu pot fi vindecați înainte de eliberarea furiei de panică.

2. Copilul dominat de stresul *nu mă iubește nimeni* își pune lacăt la gură, nu protestează, - copilul ascultător este iubit mai mult, - și se îmbolnăvește de astm.

Furia încrâncenată:

1. Acțiunile sale se observă ușor în lumea contemporană – toată lumea înjură pe cineva, indiferent de timpul, locul sau sentimentul demnității proprii. Cine caută răul îl și găsește – apoi se îmbolnăvește de pietre la vezică. Numărul pietrelor din vezica biliară corespunde numărului dușmanilor înrăiți. Chirurgii pot să elimine calculii sau vezica biliară, dar nu elimină cauza.

2. Dacă omul dominat de frica *nu mă iubește nimeni* își pune lacăt la gură, nu protestează și ascunde adânc în suflet furia tănuită, se îmbolnăvește de calculi la ficat.

Furia dușmănoasă:

1. Cearta dintre oameni este un lucru rău. Ea are, însă, și latura ei pozitivă – se clarifică adevărul. Cel care urăște deliberat câștigă un cancer care se dezvoltă lent și se descoperă ușor.

2. Când omul este dominat de stresul *nu mă iubește nimeni* atunci el își închide gura și, tăcut, poartă cu el reaua sa voință, este serviabil, făcând bine tuturor. Se poate ca în sufletul său să se ascundă o furie justificată omeneste, dar corpul lui nu are nevoie de justificări. Atunci când el moare, toți încep să se lamenteze: „*Viața este nedreaptă! Omul rău trăiește, este sănătos, iar omul bun moare în chinuri strașnice*” . Omenirea, cu rațiunea sa blocată chiar nu înțelege ce este bun și ce este rău.

Cine își eliberează stresul „*eu nu sunt iubit*”, acela descoperă lucruri uimitoare. Se pare că răul nu este așa de rău și binele nu este așa de bun. Pur și simplu totul **există** ca o unitate a binelui și răului, iar accesibilă înțelegerii este liniștea, fericirea vieții și, bineînțeles, sănătatea.

Despre stresuri se mai pot spune următoarele:

Stresurile provoacă bolile coloanei vertebrale. Întrucât canalul energetic principal se află în coloana vertebrală, stresul acționează negativ asupra organelor ce corespund vertebrelor respective.

- Teamă că *nu mă mai iubește nimeni* domină capul, gâtul umerii și mâinile.

• - Frica + iubirea + *sentimentul vinovăției* domină regiunea spatelui, la înălțimea subsuoarei, cuprinzând vertebrela a IV-a la a V-a toracice, iar pe partea din față a corpului domină inima, intrarea în plămâni și pieptul.

1. Stresul *sunt învinovățit că nu iubesc* provoacă toate bolile cardiace. Cei care în copilărie au fost învinuiți de acest lucru de către părinți, care păstrează teama de această învinuire acum fiind obligați să asculte același lucru din gura soției sau a soțului sunt candidați siguri ai bolilor de inimă. Învinuirea nu este adresată neapărat în cuvinte, cu același efect acționează expresia feței întristate, împrôscarea cu înjurături etc. Omul cu sentimentul vinovăției poate fi ușor rănit.

2. Eu singur mă învinuiesc pentru faptul că *celălalt nu mă iubește*. Dacă soția, în spatele zidului ei de frică, nu poate înțelege că ea însăși nu trimite sentimentele sale de dragoste soțului și nu primește iubirea acestuia, dar plânge, se văicărește, și suferă de gelozie, atunci la ea apare cancerul mamar. Furia se naște de la temerile acumulate.

3. Stresul *cineva învinuiește pe altcineva despre faptul că acela nu iubește*. Acest stres este și problema copiilor care sunt martorii relațiilor dintre părinți. Dacă în casă are loc o ceartă cruntă, copilul se îmbolnăvește de pneumonie. Încordarea permanentă dintre părinți, indiferent de cauză, provoacă la copil tuberculoza.

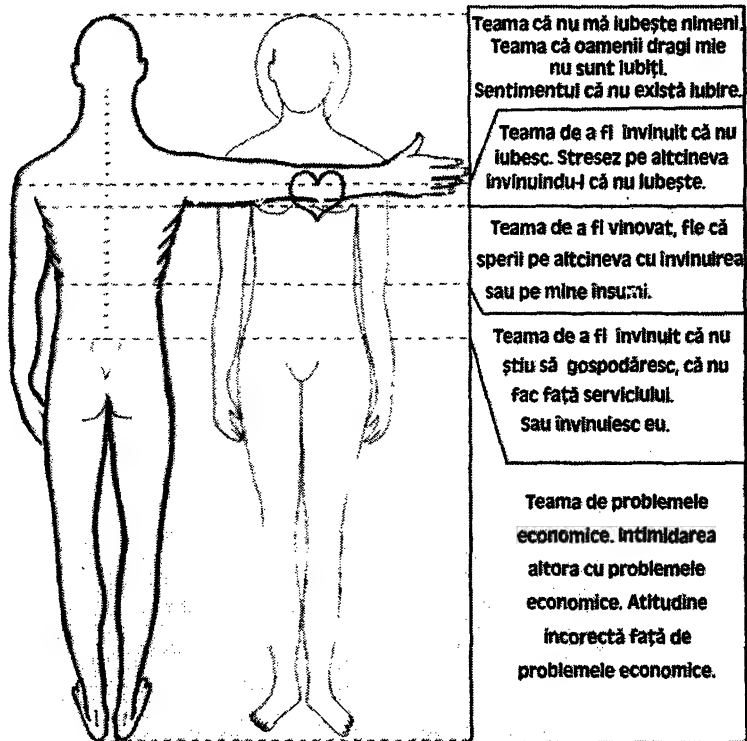
- Teamă + sentimentul culpabilității + problemele economice - acționează asupra vertebrelor lombare. A III-a și a IV-a vertebră lombară corespund organelor sexuale. Sfera economică constituie domeniul bărbatului. Femeia este esența căldurii căminului și a iubirii. Cine încalcă legile naturii, acela singur se condamnă la suferință.

1. Frica de a fi învinuiți că nu pot să-și întrețină familia, că nu fac față serviciului, că nu sunt buni gospodari, că nu sunt bărbați adevărați, le provoacă bărbaților impotența și alte boli ale organelor sexuale. La fel acționează și autoflagelarea.

2. Dacă femeia nu știe să ducă gospodăria ca o femeie, atunci la ea suferă bazinul și partea inferioară a corpului, se dezvoltă așa-zisele boli femeiești. Dacă se amestecă în problemele bărbătești, dominând, înjosind, neliniștind, atunci aceasta este manifestarea neîncrederii față de bărbat, înjosirea bărbatului. Dacă ea se crede mai puternică decât soțul ei, se consideră stăpână, atunci într-o asemenea familie totul este pus cu capul în jos. Femeia ce-și păstrează feminitatea nu este bolnavă de afecțiunile femeiești.

3. Femeile ocupate cu economia, deseori sunt sterile. Dacă femeia preia asupra sa griji prea mari la muncă, atunci va suferi bazinul și partea de jos a corpului. Copilul, esența iubirii, este atras de iubirea mamei, însă gândirea materială a mamei îl îndepărtează.

Conducătorul omenirii – Frica

- Teama + problemele economice - domină partea inferioară a corpului, de la osul sacrum până la vârful degetelor de la picioare. Osul sacrum este zona energiei sexuale = pasiunea.

Omul a cărui pasiune este blocată de teama față de problemele economice, altfel spus, omul care neîncetat este îngrijorat din cauza portofelului său, se trânteste în pat ca un sac, pentru a dormi și nu mai este interesat de sex.

De obicei, el nu înțelege că această teamă de problemele financiare, nu face decât să adâncească sărăcia.

Bolile părții inferioare a corpului – deformarea articulațiilor cocso-femorale, fracturarea oaselor, bolile vasculare, cangrena, poliartrita etc. sunt provocate de problemele economice. Cu cât afecțiunea este situată mai jos, cu cât este mai aproape de degetele picioarelor, cu atât mai veche este problema.

Întrucât majoritatea oamenilor contemporani nu și-a însușit înțelepciunea iertării, atunci este logic că economia se află în criză.

Reacția obișnuită la situația expusă mai sus este: „*nu-i totul așa de simplu precum spuneți dumneavoastră*”. Credeți-mă, este mai ușor să vă eliberați stresurile, apoi să vă ameliorați problemele materiale, decât să vă faceți drum cu buldozerul prin greutatea vieții.

NB! Nu întâmplător, în această carte, sunt prezentate diferite combinații ale stresurilor principale.

Fiecare om are stresurile sale individuale, specifice doar lui. *Sentimentul vinovăției, frica sau furia* se pot manifesta în diferite combinații, atingându-i pe toți și totul, având diferite nivele de manifestare: de la simțul disconfortului, până la moarte.

Exemple din viață

O femeie tânără se plângea de dureri de cap și de coloană vertebrală. Avea reumatism cervical și lombar. Pe radiografie se vedeau schimbări la toate vertebrele. Cauza durerilor de cap era stresul *nu mă iubește nimeni*. Asta obliga femeia să se comporte în așa fel, încât să placă

soțului și celorlalți oameni, dar acest lucru îi reușea din ce în ce mai rar. Teama *de a fi vinovată* creștea în permanență iar soțul în curând începe să considere că soția este într-adevăr vinovată. O dată într-o problemă, altădată în alta — oare pe lume există puține cauze?

Scheletul = tatăl.

Coloana vertebrală = principii.

Structura scheletului amintește de lutul vâscos. Un schelet slab înseamnă un tată fără autoritate. Pe tată singuri l-am ales pentru noi, din iubire, iar tatăl trebuie să ne servească drept autoritate. Chiar dacă tatăl este invalid dar eu îl respect, atunci eu am un schelet puternic.

Dacă omul permite cuiva să ponegrească numele tatălui său, permite să fie știrbită autoritatea tatălui, atunci el singur trebuie să sufere. Indiferent dacă cel ce ponegrește este mama sau altcineva, dacă eu am permis acest lucru, atunci aceasta este problema mea.

Pentru omul care dorește să-l vadă pe tatăl său (sau indiferent pe cine) în lumina cea mai bună, atunci tatăl într-adevăr va deveni mai bun. Față de greșelile omului trebuie să ne manifestăm cu înțelegere, întrucât greșeli comitem cu toții. Trebuie să iertăm.

Î n c o n s e c i n ț ă :

1. Iertați-l pe tatăl dumneavoastră pentru slăbiciunile și greșeli sale etc.
2. Iertați-vă pe voi că v-ați ales tatăl așa cum este el.
3. Cereți iertare de la scheletul dumneavoastră pentru faptul că datorită autorității scăzute a tatălui i-ați pricinuit slăbiciune și fragilitate.
4. Iertați-vă mama pentru faptul că ea a lezat autoritatea tatălui.

5. Cereți iertare de la tatăl dumneavoastră pentru faptul că ați văzut în primul rând răul din el și l-ați judecat din acest punct de vedere.

Această femeie avea coloana deformată între vertebrele a VI-a și a XII-a toracice. Cauza era teama *de a fi vinovată*.

Zona lombară era deplasată spre stânga. Soțul era capricios și lăsa pe umerii ei cea mai mare parte din povara familiei. *Frica femeii de a fi învinuită că muncește prea puțin, că nu va fi iubită de soț dacă nu-i va face pe plac*, îi deformează și mai tare coloana spre dreapta, spre partea bărbătească. Această femeie era proprietatea soțului.

Soțul era dominat de asemenea de stresul *nu mă iubeste nimeni*. El încerca să câștige iubirea adunând cât mai mulți bani. Speră să prospere, după care să ofere familiei posibilitatea să se odihnească, iar el să înceapă să se ocupe cu seriozitate de probleme spirituale. Capul său blocat nu înțelege că acea creștere a bunăstării materiale îngrădește linia clară a orizontului. S-a ales cu insuficiență cardiacă, circulația sanguină deviată, alergii și astm. Cauza bolilor nu trebuie să i-o mai repetăm, după cum se vede.

Copilului lor i-a apărut alergiile la produsele alimentare. Copilul vede nervozitatea părinților, deteriorarea iubirii lor pe parcursul goanei după bogăție. Protestul corpului începe de la mâncare, ca factor primordial material în numele căruia părinții săi dragi extermină iubirea.

Dacă acești soți și-ar schimba concepția despre lume, s-ar ierta unul pe altul, și-ar cere iertare de la copilul lor în care omoară iubirea, și-ar ierta toate fricile, sentimentele de vinovăție și de furie, atunci ei și-ar atinge scopurile și, în plus, s-ar vindeca.

Cu cât mai mult caută omul în rău binele, cu atât mai repede se vindecă.

Tot ce este ascuns în interiorul omului iese la suprafață în chip de sperietură, culpabilitate sau furie. De fiecare dată acest lucru îl caracterizează pe omul care acuză și nu pe cel căruia îi sunt adresate acuzațiile.

NB! Rațiunea blocată de frică nu este în stare să aprecieze corect situația.

În acest fel oamenii își provoacă rău unii altora, și nu cer iertare. Faptele bune încearcă să netezească cuvântul rău, dar acestea sunt nivele diferite și acest lucru este imposibil de realizat. Cuvântul rău nu este niciodată unilaterale, totuși, acesta nu îl justifică pe cel care l-a pronunțat. Cine cere iertare, acela rezolvă conflictul întrucât în discuție se clarifică adevărul.

Omul contemporan poate să ducă în suflet chiar cincizeci de ani supărarea, întrucât cel care jignește a lăsat greșeala fără corectare.

Tot ceea ce face omul, primește înapoi de două ori.

Omul supărat obține liniștea sufletească dacă iartă: „*Eu te iert pentru faptul că tu m-ai învinuit degeaba. Eu mă iert pentru faptul că port în piept sentimentul culpabilității și astfel atrag spre mine învinuirea. Dragul meu corp, iartă-mă pentru faptul că prin sentimentul culpabilității și prin învinuire eu îți fac rău și permit acest lucru și altora*”.

Un tânăr are o psihoză alcoolică. Pentru a-l liniști se pare că a fost suficient să i se spună următoarele: „*Dragă omule! Aici nu se învinovățește, aici nu se pedepsește, aici nu se judecă. Ai simțit că aici vei fi ajutat și ai venit. Ai*

încredere pentru început în sentimentele tale”.

Bărbatul se simțea foarte nefericit. Făcuse atât de mult rău și povara vinovăției îl strivea la pământ. Teama că *nu mă iubește nimeni* l-a obligat în permanență să facă bine tuturor. Față de bani el a avut o manifestare ca față de cel mai mare rău, fără să se gândească la faptul că banii constituie un fenomen complet normal al lumii materiale. Cel care câștigă bani pe cale corectă, procedează corect. Cel care în cuvinte se manifestă disprețuitor față de bani dar este însetat din tot sufletul să-i întreacă pe toți ca avere, comite o greșeală. Problema, totuși, nu constă în bani.

Teama că *eu nu sunt iubit* a provocat o încordare permanentă în relațiile cu mama și familia, deși el le-a dorit numai binele. Fiind un om foarte sensibil, el s-a zbuciumat numai încolo și încoace, și, de îndată ce a trecut pragul, imediat a izbucnit în el o încăpățănare răutăcioasă, iar mâinile s-au strâns spasmodic. A trebuit să depună un efort ca să nu fugă de femei, atât de puternic a simțit el zidul temerii de femei care, cu timpul, s-a transformat într-o atitudine de dispreț – „*Ce fel de bărbat este el? Pe un asemenea om nu te poți baza!*”

Alcoolul l-a vlăguit. S-a îmbătat criță cu plăcere și cu mândrie și s-a bucurat că intră în el atâta băutură. Capul blocat nu se gândește la urmări. Când s-a trezit din beție i-a revenit sentimentul culpabilității, mult mai puternic, iar el a înecat aceasia într-o cantitate și mai mare de alcool.

Sentimentul culpabilității s-a acumulat până la refuz. El își conștientiza vina și încerca diferite metode de a se pedepsi. A vrut să se sinucidă, dar rămâneau multe afaceri nerezolvate. A fost dominat însă de stresul *nu mă iubește nimeni* = necesitatea de a fi iubit.

Toate stresurile lui începuseră încă din pânțelele

mamei, ca la majoritatea oamenilor de altfel. Ca și necesitatea de a-și răscumpăra sentimentul de vinovăție. Astfel el începe să caute posibilitatea de a se pedepsi, neînțelegând totuși că pedeapsa nu ajută, că este necesară eliberarea stresurilor. Această lecție neînvățată rămâne în conștiință chiar prin părăsirea voluntară a vieții și ea naște o datorie karmică. În fiecare cuvânt și faptă trebuie căutat sensul. De obicei acesta se ascunde în spatele cuvintelor, printre rânduri.

Cel care acceptă moartea de bună voie nu a găsit sensul vieții sale, întrucât rațiunea lui este blocată de teama că *nu există iubire*. Sunt blocate credința, speranța și iubirea lui.

Pacientul meu provine dintr-o familie plină de scandaluri. Bătăile permanente și crunte au adâncit criza, sentimentul culpabilității pentru faptul că el nu este în stare să îndrepte situația. *Teama că părinții nu se iubesc reciproc* este echivalentă cu teama că *eu nu sunt iubit*, sau mi-e frică de faptul că *părinții mei nu sunt iubiți*. Această teamă s-a dezvoltat până la nașterea psihozei. Iar faptul că alcoolul a accentuat-o, constituie numai vârful vizibil al icebergului.

Copiii suferă din cauza stresurilor părinților până la vârsta critică – de trecere spre maturitate, când apar stresurile proprii.

Dacă acest bărbat s-ar elibera de stresurile de bază, s-ar vindeca de alcoolism. La fel se poate vindeca de fumat, narcomanie și de alte obiceiuri dăunătoare.

O tânără de douăzeci și trei de ani, nemăritată, avea fibrom uterin. Pe parcursul tratamentului s-au produs niște schimbări bruște de dimensiuni atât într-o parte cât și în cealaltă, întrucât femeia avea emoții de neînfrânat. Toată

viața anterioară, precum și în cea actuală și mai ales de când e contabilă, pentru ea, primordială a fost problema economică. Ea a avut relații încordate cu mama până în prezent. Dorește să-și ajute mama, dar aceasta nu primește ajutorul, deși are nevoie de el. Atunci fiica, pentru răscumpărarea sentimentului culpabilității își asumă problemele mamei, deși acest lucru nu ajută. Fiica, de asemenea nutrește visuri frumoase: ea vrea să trăiască bine și să poarte haine elegante etc. În numele acestui vis muncește peste puteri.

Pe parcursul tratamentului, a lucrat mult asupra propriei persoane pentru a elibera stresul. Labilitatea caracterului ei a dispărut, ea se consideră deja echilibrată. Eu, însă, deocamdată nu consider așa. De ce? În acest caz, în primul rând, ea ar trebui să fie sănătoasă, în al doilea rând, ei îi lipsește încrederea în sine. La următoarea consultație văd că în partea stângă a corpului, energia s-a micșorat, iar scurgerea, în mod straniu, nu se observă. Nu am reușit să adâncesc studiarea, întrucât ea îmi spune: "Am fost la o ghicitoare și mi-a ghicit în cărți".

- „Și ce ți-a spus?” – am întrebat-o eu.

- „Prima dată mi-a spus că mă voi vindeca, voi primi apartament, și că îmi voi găsi persoana potrivită, dacă voi fi mai activă. A doua oară mi-a spus exact pe dos.”

Scurgerea de energie era provocată de depresie, din cauza ghicitoarei.

Ce s-a întâmplat? Studiez prima ei vizită - domnișoara avea dispoziție bună și speranțe. Ghicitoarea avea și ea dispoziție bună. Cărțile au fost bine așezate, ele au arătat situația momentului. Aceasta arată că dacă femeia are o atitudine pozitivă față de viață, atunci, în viața ei totul trebuie să meargă bine. Totul este corect.

La cea de-a doua vizită, fata voia să pună aceleași întrebări ca să se convingă de adevărul celor spuse de ghicitoare și să afle mai multe detalii. Într-o asemenea dorință se ascunde interesul personal: nu voi mai depune eforturi și destinul va face totul pentru mine. Este o părere greșită.

Destinul există, dar nu este o dogmă. Stă în puterea noastră să schimbăm suficient de mult destinul nostru și trebuie s-o facem cât mai repede. Ceea ce schimbăm formează viitorul nostru. Dacă noi, prin iertare, eliberăm greșelile trecutului, atunci cu aceasta, în mod automat, îmbunătățim viitorul.

Această domnișoară se amăgea singură. Ea dorea să se elibereze de povara acumulată fără prea mari eforturi, totuși, spiritul ei nu a dorit să renunțe la învățătură. Stresul *nu mă iubește nimeni* nu era eliberat, ea nu eliminase cauza bolii. Viața a soluționat sarcina ei foarte unilateral. În primul rând, „ghicitoarea” a fost într-o dispoziție negativă. În al doilea rând, ea aștepta să afle mai mult decât a permis nivelul capacității „ghicitoarei”.

„Ghicitoarea” s-a supărat. Omul iritat nu face treabă bună. Ca rezultat, ce i se ghicise era complet opus în comparație cu prima ghicire. Ce dezamăgire!

Oare au mințit cărțile? Nu! Ele au dat un răspuns deosebit de corect: *dacă într-un asemenea moment mizezi pe ajutorul altora în timp ce trupul tău are nevoie doar de tine, nu ți se poate spune nimic bun. Dacă vei înțelege acest lucru, atunci este bine.* Fata a înțeles că a suportat consecințele greșelilor sale și, în final, a spus: - „Nu te ajută nici un fel de trucuri, trebuie să înveți să iert din suflet!”.

Atunci când ierți din suflet, te vei putea îndrăgosti, vei putea fi fericită, vei putea fi sănătoasă, vei putea reuși în toate.

Vă rog să mă iertați pentru vocabularul din următoarea consultație dar vreau să-l prezint aici întrucât plasticitatea lui reprezintă o lecție bună.

La una dintre ședințe, a venit un bărbat de patruzeci și patru de ani care se plângea de zgomot în urechi. El nu s-a plâns de inimă, dar aceasta era și ea bolnavă, deși, la început pacientul nu i-a acordat atenție. S-a dovedit că urechile bărbatului nu au putut suporta lamentările, bombăneala, plângerile, învinuirile etc. pe care el trebuia să le asculte zilnic la serviciu. Lui nu i-a fost frică de toate acestea, dar urechile au încercat să-l ajute pentru a nu auzi răul. Medicii nu puteau să-l ajute cu nimic.

Era un om extrem de bun, atent și săritor la nevoie. Necesitatea izvorâtă din el de a-i ajuta pe alții, a provenit din teama că „*eu nu sunt iubit*”, și din sentimentul culpabilității.

El nu și-a negat stresurile. Totuși, s-a conturat o situație care provoca greutate: el a înțeles că se pot elibera stresurile, apoi se poate debarasa de boli, dar la cine să se ducă acești oameni nefericiți cu plângerile lor? Așa a și întrebat. Sacrificiul de sine este tipic pentru teama că *eu nu sunt iubit*. Capul este blocat de această teamă și înțelege totul pe dos. După părerea pacientului, el făcea bine pentru cei nefericiți, dar nu înțelegea că acest bine nu este chiar bine. Binele este acel lucru care nu provoacă nimănui suferințe.

Care este esența problemei? La el în cabinet, vin în fiecare zi oameni care au de deșertat o găleată de noroi,

pentru a pleca ușurați și pentru a o încărca din nou. Acest lucru nu i-a făcut nimănui mai bine, unul s-a dovedit a fi murdărit de noroi, altul trebuia să se încordeze pentru a umple din nou găleata. Dacă acest bărbat ar fi eliberat sentimentul vinovăției și teama că „*eu nu sunt iubit*”, atunci ar fi încetat să atragă către el reclamanți, acuzatori ci i-ar fi atras pe cei care îl iubesc. Dacă, după vechiul obicei, cineva ar fi apărut cu găleata de murdărie, atunci acesta ar fi uitat despre existența găleții – ar fi simțit că după discuții i s-a luminat sufletul și s-a instaurat pacea sufletească. Ar fi plecat cu sentimentul iubirii și nu ar mai fi fost nevoie de găleata cu noroi. Dacă el ar veni din nou, iar pacientul meu, care între timp a reușit să elibereze mai mult stresurile sale, ar manifesta o influență binefăcătoare, atunci în capul vizitatorului s-ar naște o oarecare scânteie. El ar începe să gândească, să caute o soluție pentru problemele sale. Acum el ar ieși din cabinet înaripat, cu sufletul împăcat și cu capul mai înțelept.

Iar pacientul va putea să împartă bunătatea sufletească cu o mai mare sinceritate, fără să mai fie murdărită de noroi.

Iertarea trebuie să capete putere. Dar de ea trebuie să te ocupi în fiecare zi, la fel cum te rogi în fiecare zi, dimineața și seara. În zilele noastre există o exigență mai mare și noi trebuie să facem acest lucru cu toată conștiința noastră – să ne eliberăm prin iertarea răului, pentru a netezi drumul binelui.

Un tânăr mi-a spus: ” *Când am început să-mi eliberez stresurile m-am gândit: ce om groaznic sunt dacă am atâtea stresuri. După două zile, mi-am zis: Dumnezeu, există, oare, sfârșit? Peste trei zile eram disperat. Dedicând iertării trei luni, eu am așteptat cu bucurie fiecare*

clipă liberă pentru a mă ocupa de problema mea iubită. Eu nu am găsit nimic altceva ce ar fi putut să-mi ușureze sufletul și să-mi îndrepte viața în același fel cum o face iertarea. După ce ai iertat, poți să iubești. Eu nu cunosc o teorie mai convingătoare!”

Este greu să renunți la vechile concepții, dar dacă doriți cu adevărat să vă vindecați, orientați-vă spre deschiderea spirituală.

Vorbind la figurat, omenirea stă la marginea prăpastiei. Cei care au sentimentul de teamă cad în prăpastie. Aceia care urăsc, vor atrage și pe alții după sine. Cei care-și iartă teama vor trece pe drumul care duce peste prăpastie - tot mai sus, tot mai departe.

Încheiere

Viața omului este o continuă ÎNVĂȚARE. Omul învață prin bine și prin rău (din greșeli).

Cu mare dragoste, omul își alege singur acei părinți prin intermediul cărora primește acele încercări și dureri pentru care a apărut. Și aceasta nu pentru că părinții ar fi răi, ci pentru că el însuși dorește să treacă prin asemenea încercări, pe care le primește prin acești părinți.

Datoria părinților, mai cu seamă a mamei, este să învețe copilul să se descurce în viață. Mama este prima profesoară, iar ea poate învăța copilul prin două modalități – prin intermediul binelui sau prin intermediul răului. Prin intermediul binelui – transmițând învățătura prin cuvinte; prin intermediul răului – prin suferințe, întrucât mama nu l-a învățat corect. S-ar putea de asemenea, ca lecțiile primite să fi fost bune dar copilul să fi întârziat cu

învățătura.

Învățătura trebuie începută cel târziu din momentul în care viitoarea mamă și viitorul tată concep copilul. Înțelepciunea lor este baza pe care urmează să crească planta, iar puritatea sentimentelor lor determină viabilitatea ei.

Toate problemele de viață, inclusiv bolile provin din lipsa de comunicare ce duce la neînțelegere și apoi se formează stresul.

Toate evenimentele sunt legate de om prin raze energetice și orice eveniment negativ este un stres.

Tot ce se petrece în viața aceasta este necesar.

Nu există bine fără rău. Cu cât există mai mult bine, cu atât mai mult rău trebuie să-l echilibreze. Spiritul copilului, venind pe lume, știe acest lucru și nu protestează, întrucât legile Împărăției Divine sunt clare unui spirit curat. Faptul că adultul uită aceste legi, mai bine zis, le înfrânge prin rațiune și comite greșeli, constituie o lecție pentru omenire.

Fără contrarii nu există mișcare. Stagnarea înseamnă moarte. Viața se mișcă sinusoidal, pozitivul alternând cu negativul.

Fiecare spirit vine pe pământ pentru a răscumpăra răul; cu cât mai corect face acest lucru, cu atât mai repede evoluează.

Tot ce este bine constituie răul învățat în viețile anterioare și tot ceea ce în viața actuală a devenit de înțeles, devine bine. Dar tot ceea ce, după părerea omului, rămâne rău și ceea ce el chiar nu încearcă să înțeleagă în virtutea concepției dogmatice despre rău, el va veni să învețe pe propria sa piele în viețile viitoare.

Întregul Unitar este Dumnezeu, nimic nu există în afara Lui.

Răul constituie invenția omului, el este înmulțirea negativului și a suferinței omului însuși de la acest negativ.

Viața este o luptă, iar lupta are părțile ei: pozitivă și negativă.

Cu cât este mai puternică lupta pentru bine, cu atât mai mult bine a fost cucerit. Cu cât mai cruntă este lupta împotriva răului, cu atât mai mare devine răul, dacă omul îi cedează. Cine luptă împotriva răului cu rău, pierde. Forța și rezistența în această luptă o oferă iubirea.

Iubirea Divină a creat împărăția lui Dumnezeu, inclusiv Pământul. Toate ființele lipsite de rațiune, sau mai clar spus – natura, emană Iubire.

Tot ce există în acest Univers învață, independent, Iubirea.

Tot ce există în Împărăția lui Dumnezeu are rațiune.

Cu cât ți se dă mai mult, cu atât ți se cere mai mult! Singura ființă rațională de pe Pământ este omul; el este obligat să folosească cu înțelepciune comoara imensă care i s-a dat, adică rațiunea.

Spiritul este primordial, materia este secundară. Altfel spus, lumea sentimentelor este veșnică, iar rațiunea este un fenomen temporar, ce este limitat prin existența acestui corp fizic dat în timp și în spațiu.

Viața se dezvoltă de la inferior spre superior. Cine vrea să evolueze, trebuie să-și dezvolte spiritualitatea. Cine are rațiune, are libertatea Divină de a-și alege singur drumul său spre evoluție.

Cu ajutorul rațiunii omul este capabil să pătrundă în spirit dacă are încredere în sentimentele sale și le consideră juste. Acea persoană care se ține ferm de lumea materială și învățăturile dogmatice, se ridică încet, cu greutate și suferință. Pentru acela care aleargă după adevărul său personal, drumul este spinos și se încheie într-o fundătură. Greutățile muncii de pe drum provoacă sentimente diferite – la omul obișnuit – nerăbdare și furie; la cel care se ridică spiritual – bucurie, întrucât el știe că, cu cât sunt mai multe greutăți, cu atât mai puternic îi devine spiritul.

Acela care își însușește arta iertării, se poate elibera de răul care s-a agățat de el, iar drumul evoluției i se deschide.

Iertarea este cea mai înaltă forță eliberatoare.

Omul contemporan nu va fi liber atât timp cât el caută și găsește vinovați, cât timp *vinovat* este întotdeauna un alt om.

Astrologia a devenit o *epidemie* la modă și un obiect al glumelor ironice. Ea ar trebui să fie o știință predată în școală care să ne ajute să trăim.

Omul este legat prin fire energetice invizibile de animale, plante, situații, evenimente, probleme, gânduri, speranțe, temeri, etc. Omul creează el însuși legăturile energetice devenind cauza căderii în dependență negativă și trebuie să se elibereze singur inclusiv prin iertare.

Orice experiență este necesară întrucât din ea se învață.

Pentru a ierta trebuie să te cunoști pe tine însuși. Cine nu recunoaște prezența negativului în el însuși sau în ceilalți oameni, își parcurge calea printre lovituri și cucuie.

Omenirea rătăcită merge tocmai pe această cale, întrucât nu se deschide pentru adevărata iubire. Isus Hristos ne-a învățat să iubim și să iertăm. Este înțelept cel ce înțelege corect această învățătură: înțelepciunea trecută prin suflet înseamnă înțelegerea corectă.

De aceea Hristos ne-a învățat să ne iubim pe noi înșine, să ne iertăm pe noi înșine. În acest fel învățăm să-i iubim pe alții, să-i iertăm pe alții și acest lucru ne face puternici.

Omenirea, însă, nu a acceptat învățătura. Dumnezeu vede până la ce punct a ajuns criza din lăuntrul nostru și iarăși încearcă se ne dea o învățătură pentru a depăși criza. De data aceasta el ajută omenirea să-și deschidă spiritul pe calea măririi sensibilității. Înțelepciunea noastră este Înțelepciunea Divină. Creșterea Înțelepciunii Divine constituie creșterea înțelepciunii noastre.

Diferiții tămăduitori spirituali au atitudini diferite față de Învățătura Divină. Cu toții sunt însă pe drumul cel bun, dar mergând pe căi diferite găsesc în ele diverse obstacole ce-i pot determina să comită multe greșeli. Fiecare se împiedică în felul său, dar cine continuă drumul, acela ajunge în vârf.

Latura materială este ca un castel minunat de la poalele muntelui, dar vârful muntelui este mult mai înalt, ascuns între nori. Majoritatea oamenilor, este adevărat, consideră acest palat ca fiind de cea mai mare valoare. Cu toate acestea omenirea se află pe drumul către acest vârf muntos urmându-și liderii spirituali, și cu toate că le este dor de palat, cu întârziere, încep să înțeleagă că, deși palatul este minunat, totuși, acesta se învechește și se năruiește. Timpul își

face treaba sa. Și din ce în ce mai mulți încep să-și caute propriul drum către vârf.

Cine nu și-a găsit încă drumul său, să-l caute și să hotărască.

Poate îl veți găsi cu ajutorul acestei cărți.

Câte ceva despre mine

M-am născut la 6 aprilie 1950. Școala medie am terminat-o la Iîgeva. Între 1968-1974 am învățat la Facultatea de Medicină a Universității de Stat din Tartus. Timp de 18 ani am lucrat ca obstetrician-ginecolog. În 1991 am început să practic particular. După 3 luni am frecventat un curs de inițiere de 15 zile în parapsihologie. Din acest moment cursul vieții mele a luat o întorsătură perceptibilă. După încă 3 luni am început să **văd**. Nu doresc să folosesc cuvântul **clarviziune**. Aceasta nu ar fi pe deplin cinstit. Întrucât prietenii - clarvăzători au demonstrat că eu văd, eu nu consider acest lucru ca un dar deosebit. Mai precis vorbind, nu pot să-mi imaginez cum poate fi altfel.

Am fost un medic care a practicat medicina, a cărei răbdare, liniște și „ciudățenii” în comunicarea cu bolnavii, în primii ani de activitate, au fost folosite în sensul bun al cuvântului. Au fost de folos și clarviziunea și perspicacitatea. De 8 ani de zile, deja, mă ocup de o altă activitate întrucât am pricinuit colegilor mei, care aveau interese materiale și temeri, multe probleme și am hotărât să părăsesc medicina tradițională. Se pare că, pe neobservate chiar pentru mine însămi, eu m-am îndepărtat tot mai mult de medicina tradițională și am devenit din ce în ce mai sigură

pe mine, cum - necum sunt totuși Berbec. Dintre cei care au licență de liberă practică pentru ginecologie, deci cabinet particular, eu sunt a 8-a în Estonia, și prima în regiune. Sunt oaia neagră între cele albe.

Am fost și sunt. Sabia destinului a căzut.

Ca medic particular, eu am sperat să încep în sfârșit să mă ocup de bolnavi, în mod normal, fără o oboseală permanentă, așa cum trebuie. După 3 luni, m-am înscris la niște cursuri cu care m-am desfășurat precum cu o baie fierbinte, ce se face înainte de culcare pentru a dobândi o liniște sufletească. Am dobândit-o, dar baia, pe neobservate, s-a transformat într-o imensă mare de cunoștințe spirituale ale căror maluri eu deja nu le mai văd. Văd numai că se adâncește și valurile sunt mai abrupte. Frica a șlefuit suferințele.

Reacțiile mele la complicațiile lumii materiale eu le-am reglat din copilărie printr-un mijloc simplu - obligându-mă să mă ocup de o muncă neplăcută sau, aflându-mă în situații conflictuale, să încerc, în același timp, să mă deconectez. Nu am văzut, nu am auzit, nu am perceput ce este rău, pur și simplu prin gânduri m-am aflat acolo unde a fost numai bine. Eu nu mi-am clarificat niciodată dacă aceasta a fost o lume a fanteziei sau o lume a iluziilor. Straniu a fost numai faptul că întotdeauna m-am descurcat cu activitatea materială (în școală am fost considerată deșteaptă, corectă, iar acasă ascultătoare), dar când am fost întrebată dacă munca e încheiată, m-am aflat deseori în dificultate de a răspunde. Am știut că am început să lucrez, dar dacă am încheiat activitatea, nicidecum nu am știut. Acum știu că sunt capabilă să mă deconectez, sau să permit să se apropie de mine negativul într-o asemenea măsură, încât numai o fotografie poate să demonstreze

prezența mea.

Eu am crescut în epoca ateismului, am fost învățată că nu există Dumnezeu. Dar dacă cineva și-a bătut joc de Dumnezeu, acela pentru mine a devenit profanator al celor sfinte. Întotdeauna am perceput prezența alături de mine a unei forțe superioare, care m-a susținut, mi-a dat curaj, a controlat și mi-a zgândărit conștiința. Aceasta nu a avut un nume. Existența mea a fost determinată de sentimentele pe care întotdeauna am reușit să le împărtășesc cu ceilalți. Deseori a trebuit să fiu și judecător al lumii și pârât.

Nu întâmplător Dumnezeu, în ultimii 3 ani, mi-a întărit capacitățile de vindecător, tocmai la nivelul interpretării sferei sentimentelor și a sferei gândurilor. Consider că în lume totul este important, dar în primul rând este important gândul. Cuvintele constituie expresia gândurilor la nivelul fizic. Mi s-a dat dreptul și capacitatea să interpretez lucruri complicate cu cuvinte simple.

Din învățătura lui Hristos am subliniat învățătura despre iertare și iubire precum și posibilitatea de a trata oamenii cu ajutorul lor.

Din păcate și din nefericire, rezultatele tratamentului se păstrează numai în cazul în care omul înțelege de ce este bolnav. Pentru aceasta el trebuie să cunoască multe. Cu cât dorește să fie mai sănătos, cu atât mai multe trebuie să cunoască.

La începutul anului 1994, am scris lucrarea „*Iubire, iertare și sănătate*”. Eu nu încep să tratez un pacient până când omul nu-și însușește aceste scurte cunoștințe de bază. În decurs de aproximativ un an, am aflat multe lucruri noi și astfel am căpătat posibilitatea să explic bolnavilor cauza primordială a bolilor lor. Să le numim stresuri. Eliberând stresurile pe calea iertării, boala trece.

Modul incorect de gândire conduce la fapte incorecte și boala constituie reflectarea acestuia. Din punct de vedere fizic, omul e capabil să înțeleagă dacă este învățat acest lucru. Este nevoie numai să dorească. Voința determină rezultatele.

Cine îl caută pe cel vinovat printre ceilalți, acela nu se însănătoșește.

Poți să începi să te schimbi chiar acum, niciodată nu este târziu. Totuși este mai bine dacă ne este cunoscută cauza primordială, atunci rezultatul se obține mai repede și mai ușor.

Tot ceea ce am prezentat trebuie să vă explice proveniența bolii dumneavoastră în așa fel încât să fie posibil să vă apucați imediat de tratament. Găsiți numai timpul să gândiți logic.

Aș dori să subliniez că actuala învățătură este una din nenumăratele posibile. Omul trebuie să aleagă singur ceea ce i se potrivește. Toate acestea constituie o parte a unui întreg.

Aduceți-vă aminte de Hristos, care a venit să învețe oamenii prin înțelepciunea simplă a iertării și iubirii. Dar poporul, din ignoranță, nu l-a ascultat. Creștinii și azi propovăduiesc că Hristos a venit ca să răscumpere păcatele oamenilor prin suferințele sale. Ce îi rămăsese să facă? Poporul nu a dorit să accepte învățătura Sa, poporul a dorit ca păcatele să le dispară de la sine. Poporul continuă să facă păcate și tot speră că Hristos, iarăși și iarăși îi va răscumpăra. Dar oare suferințele lui Hristos au salvat pe cineva de nenorocire? Nu au salvat. A ajutat numai o credință sinceră în iertare și iubirea de Dumnezeu.

Hristos a dat un exemplu. El ne-a învățat să trăim cu iertare și iubire în inimă. Ascensiunea Sa pe Golgota a

arătat numai cât de grea este calea Învățătorului. Omul însă nu începe să gândească înainte să perceapă greutatea crucii sale. Viața nu poate și nu trebuie să fie ușoară.

Prea puțină minte a dobândit omenirea în 2000 de ani.

Din fericire, numărul excepțiilor crește. Excepțiile sfîșiesc Pămîntul.

Faceți și dumneavoastră acest lucru!

Cu ajutorul acestei cărți, eu am dorit să transmit informațiile pe care le comunic fiecărui bolnav. Vă rog să mă iertați dacă expunerea este puțin cam prea lungă.

Această carte cuprinde informații până în martie 1995, care, mulțumind lui Dumnezeu, se completează și se desăvârșesc în fiecare zi.

Vă doresc liniște sufletească și iubire.

Doctor Luule Viilma

Cuprins

CAPITOLUL I: IUBIRE, IERTARE ȘI SĂNĂTATE	7
CAPITOLUL II: ADEVĂRUL LUMINII ȘI FILOSOFIA CORPULUI UMAN.....	27
Iubirea este creatoarea vieții.....	28
Ce este sănătatea?	29
Pe scurt, despre legile divine ale naturii.....	30
Boala.....	37
Ce este bine și ce este rău?	38
De ce se naște omul?	39
Învăță să iubești.....	46
De ce sunt eu astfel?.....	49
Filosofia corpului uman	54
Cine are coloană vertebrală și cine nu are?	70
Gândește! Caută! Găsește! Iartă! Vindecă-te!.....	78
Puterea fricii și învățătura despre supraviețuire	85
Ura.....	93
Despre ateroscleroză	102
Ce fel de bărbat ești tu?	108
Ce este inima femeii?	115
Stresul din naștere	118
Inima – organul iubirii.....	136
Conflictul dintre generații	144
Problema sterilității	151
Relațiile dintre sexe și sentimentul vinovăției.....	168
Alergia – blestemul secolului	175
Apariția tumorilor.....	181
Eu sunt un om bun.....	188
Alte exemple din viață.....	191

Frica fricilor: Frica de a nu fi iubit!.....	210
De ce medicina tradițională se ceartă cu cea alternativă?	234
Repetarea este mama învățaturii	246
Încheiere	286
Câte ceva despre mine.....	291

Luule Viilma a sistematizat învățătura sa în
șapte volume.

Acesta este primul dintre ele.

În curând vom publica următoarele trei volume:

“Să stagnezi sau să evoluezi”

“Fără rău în suflet”

“Căldura speranței”

Medicul nu poate să dea sănătate, poate doar să amelioreze suferințele pentru o perioadă de timp dar sănătatea revine atunci când veți înțelege cauza bolii dumneavoastră. Eliminați cauza, începeți să trăiți corect, și vă veți însănătoși. Niciodată nu e târziu să-ți îndreptți greșelile.

Credeți-mă, este mai ușor să vă eliberați stresurile, apoi să vă ameliorați problemele materiale, decât să vă faceți drum cu buldozerul prin greutățile vieții.

*Fiecare om are stresurile sale individuale, specifice doar lui. **Sentimentul vinovăției, frica sau furia** se pot manifesta în diferite combinații, atingându-i pe toți și totul, având diferite nivele de manifestare: de la simțul disconfortului, până la moarte.*

A fi desăvârșit înseamnă să nu regreti trecutul, să nu-ți fie frică de viitor, iar în prezent să faci totul corect. Cheia eliberării de regrete și frică este iertarea.

Atunci când iert, pot să iubesc, pot să devin fericit, pot să fiu sănătos, pot să am succes în toate

A fi desăvârșit înseamnă
să nu regreti trecutul,
să nu-ți fie frică de viitor,
iar în prezent să faci totul corect.

Cheia eliberării de regrete și frică este iertarea.
Atunci când iert, pot să iubesc, pot să devin fericit,
pot să fiu sănătos, pot să am succes în toate

EDITURA **DHARANA**

